

ஸ்ரீஸ்ரீ
கவிபதி

சங்கத்தமிழ்

இதழ்: 8

ஜனவரி 2013

பண்பாட்டுச் சிறப்ப்து

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

விலை: 100/=

வழிப்போக்கின்
கண்ணில்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
திருவள்ளூர் ஆண்டு : 2042

ஜனவரி ~ 2013

‘சங்கத்தமிழ்’

இதழ் : 8

தலைவர்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

பொதுச் செயலாளர்
திரு.ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி

நதிச் செயலாளர்
திரு.நா.பஞ்சாட்சரம்

ஆசிரியர் குழு
திரு.க.இரகுபரன்
திரு.மு.தயாபரன்
திரு.தெ.மதுசூதனன்
திருமதி வசந்தி தயாபரன்

கணினி வடிவமைப்பு
திருமதி கு.சத்தியஜோதி

தொலைபேசி : 011 2363759
தொலை நகல் : 011 2362381

இணையத்தளம்
www.colombotamilsangam.com

மின்னஞ்சல்
tamilsangamcolombo@yahoo.com

ISN : 20129491

படைப்பாளிகளிடமிருந்து தரமான ஆக்கங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆசிரியர் குழுவின் செம்மைப்படுத்தலின் பின் ‘சங்கத்தமிழ்’இல் அவை பிரசுரமாகும். படைப்புகள் குறித்த தங்கள் அபிப்பிராயங்களைத் தெரியப்படுத்துங்கள்.

அனுப்பவேண்டிய முகவரி :
ஆசிரியர் ‘சங்கத்தமிழ்’
கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்,
7, 57ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 06. இலங்கை.

உள்ளே...

- ❖ ஆசிரியர் பக்கம் 02
- ❖ பன்மொழிப்புலவர் த.கனகரத்தினம் அஞ்சலிக் கவிதை 03
- ❖ தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பியல்புகளும் 04
- ❖ ஈழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு 16
- ❖ மலையகம் பண்பாடும் கருத்துநிலையும் 28
- ❖ இலங்கை நகர் வளம் 29
- ❖ பண்பாடு - நவீன சமூக நகர்ச்சியில் ஒருமீள்வாசிப்பு 31
- ❖ யாழ்ப்பாணத்து வாய்மொழி இலக்கியம் 35
- ❖ மாறிவரும் பரதம் 40
- ❖ ஈழத்தமிழரது பண்பாட்டு அசைவுகள் 42
- ❖ சங்க இலக்கியம் கவிதைகள் 49
- ❖ இலத்தின் அமெரிக்க புதிய பாடல் இயக்கம் 50
- ❖ பாவை மரபு 53
- ❖ தமிழர் பண்பாட்டில் இசை 62
- ❖ மலையகத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் 69
- ❖ மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு 73
- ❖ பண்பாட்டுப் பேரலைகள் 75
- ❖ சிறுகதை - தமிழ்ப் பௌத்தன் 80
- ❖ உடப்பின் பண்பாட்டுக் கோலங்களில் ஒன்றே சித்திரைச் செவ்வாய் 89
- ❖ பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல் 92
- ❖ வேப்பமரக் காற்று 96

சங்கத்தமிழில் வெளிவரும் ஆக்கங்களின் கருத்துக்கள் அவ்வவற்றின் ஆசிரியர்களது கருத்துக்களாகும்; அவை சங்கத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல.

வணக்கம்!

பண்பாடு என்பது தமிழில் மிக அண்மைக்காலத்திலேயே உருவாக்கப்பட்டதொரு சொல். அதனை உருவாக்கியவர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார். ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் Culture என்ற சொல்லுக்குப் பதிலீடாகவே அச்சொல் தமிழில் உருவாக்கப்பட்டது.

பண்படு என்ற வினைச் சொல்லின் அடியாகவே **பண்பாடு** என்ற பெயர்ச்சொல் உருவாக்கப்பட்டது. திருந்துதல், செம்மைப்படுத்தல், தகுதிப்படுத்தல் என்னும் பொருண்மைகளை உட்கொண்டதாக அச்சொல் அமைகின்றது. நிலம் எவ்வளவு பண்பட்டதாக அமைகின்றதோ அவ்வளவுக்கே விளைச்சலும் அதிகரிக்கும். அதுபோல பண்பட்ட சமுதாயம் ஒன்றிலேயே உயர்பண்புகளும், கல்வி கலைகளும் செழிக்கும். அவ்வகையில் பண்பாடானது வேளாண்மைக்கு அடிப்படையான பண்படுத்தலோடு ஒற்றுமைப்படுவது. ஆங்கிலச் சொற்களான Culture க்கும் Cultivation க்கும் உள்ள தொடர்பும் இங்கு கருதத்தக்கது.

“பண்பாடு என்பது மனிதன் தனது சமூக வரலாற்று வளர்ச்சியினூடே தோற்றுவித்துக் கொள்கின்ற பௌதிக ஆன்மிகப் பெறுமானங்களின் ஒட்டு மொத்த தொகையாக சமூக வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட படிநிலையில் ஈட்டப் பெற்றுள்ள தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம், உற்பத்தி, கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம் முதலான கலைகள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி மட்டத்தைக் காட்டுவதாக அமையும்” என்ற விளக்கம் பண்பாடு பற்றி முன்வைக்கப்படும் விளக்கங்களுள் முக்கியமானது. “ஒரு சமூகம் அறிந்தவற்றுட் சிறந்ததும் சிந்தித்தவற்றுள் சிறந்ததும் தான் அச்சமூகத்தின் பண்பாடு” என்பது பண்பாடு பற்றி முன்வைக்கப்படும் மற்றொரு விளக்கம். இவ்வாறாகப் பண்பாடு பற்றிப் பல்வேறு விளக்கங்கள் பல்வேறு தரப்பினரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சரியானது எதுவாயினும் அதனதன் அடிப்படையில் நோக்கும்போது நமது தமிழ்ச் சமூகம் நீண்ட பாரம்பரியம் உள்ளதொரு பண்பாட்டுக்கு உரித்துடையது என்பது தெரியவரும்.

தமிழ்ச் சங்கத்தின் பருவ வெளியீடான **சங்கத்தமிழ்** இம்முறை பண்பாட்டுச் சிறப்பிதழாக வெளிவருகின்றது. பண்பாட்டுக் கூறுகள் தொடர்பான குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரைகள் சில இதில் வெளிவருகின்றன. ஆதிக்கச் சக்திகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டைச் சிதைத்து விடுவதிலேயே அதிக கரிசனை காட்டுகின்ற ஒரு காலகட்டத்தில் நமது சமூகத்துக்கு நமது பண்பாடு பற்றிய அக்கறையை ஊட்டுவதாக இவ்விதழ் அமையுமாயின் மகிழ்ச்சி!

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டை நிறுவுவதிலும் அதுபற்றிய உலகளாவிய அறிவுப் பரம்பலிலும் கருத்தியல் ரீதியாகவும் செயற்பாட்டு ரீதியாகவும் பெரும்பணியாற்றியவர் வண.தனிநாயகம் அடிகள். அதற்கு அடிப்படையாக அவர் வெளியிட்டு வந்த சர்வதேச ஆய்விதழுக்கும் Tamil Culture - தமிழ்ப்பண்பாடு என்றே பெயரிட்டார். இந்த ஆண்டு அன்னாரது பிறப்பின் நூற்றாண்டு நிறைவாக அமைகின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் பண்பாட்டுச் சிறப்பிதழாக வெளிவரும் ‘சங்கத்தமிழ்’ அவரது நினைவைத் தாங்கி வருவது பொருத்தமானதே.

நன்றி!

18.02.2013 அன்று காலமான

“அமரர் பன்மொழிப்புலவர் த. கனகரெத்தினம்” மறைவு குறித்த அஞ்சலிக் கவிதை

இன்று நீ இலையே!

தலைநகர் தமிழ்ச் சங்கத்தைத்
தாங்கிய தூணி லொன்று
தலையினைச் சாய்த்துவிட்ட
தவித்திடும் சேதி கேட்டு
நிலைகுலைந் திட்டோம்! ஐயா!
நீள்துயில் கொள்ளுகின்ற
புலவனே! கனகரட்ணம்
போயினை! புலம்புகின்றோம்!!

‘சாதகக் கதைகள்’ தந்தாய்!
சங்கத்தின் கீதம் யாத்தாய்!
போதனை புகட்டும் பாலர்
புத்தகம் பலவும் போட்டாய்!
‘சேதுபந் தன(ம்)’மென் றேநல்
சிங்களக் கதைகள் எல்லாம்
மேதகு தமிழில் சொல்லி
மேன்மைகொள் தொண்டு செய்தாய்!

எண்பதைத் தாண்டினாலும்
இளைஞன்போல் இயங்கி மற்றோர்
கண்படும் வண்ணம் சங்கம்
கண்டிடும் நிகழ்விலெல்லாம்
தென்படும் மனிதர் உங்கள்
தேன்தமிழ் சொட்ட மற்றோர்
புண்படா துரைக்கும் நாவைப்
புகழ்ந்திட வார்த்தையில்லை!

கன்னலைப் போலும் நல்ல
‘கலைக்கோலம்’ நிகழ்ச்சி எங்கே?
பன்மொழிப் புலவர் உந்தன்
‘பாவளம்’ எங்கே? நீவிர்
சொன்னதால் அன்றோ ஏட்டில்
‘சொல்வளம்’ பெருகக் கண்டோம்!
என்னே!நாம் கொடுமை செய்தோம்!
இன்று நீ இலையே! ஐயா!!

செங்கதிரோன் த.கோபாலகிருஷ்ணன்
மட்டக்களப்பு

தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பியல்புகளும்

- தனிநாயகம் அடிகளார் -

பண்பாடு என்பது யாது?

மக்களியல் வல்லுநர் (Anthropologists) பண்பாடு எனும் சொல்லைக் கையாளும் பொருள்களைப் பற்றி நாம் குறிக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களின் கருத்தின்படி பழைய மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கும் எல்லாத் துறைகளும் பண்பாடு என்னும் சொல்லில் அடங்கும். சென்ற நூற்றாண்டில் மத்திய ஆர்னல்ட் (Mathew Arnold) எனும் நூலாசிரியர் தாம் எழுதிய ஒரு நூலில் இக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு பண்பாட்டுத் துறையை விளக்கினார். இந்த நூற்றாண்டில் டி.எஸ்.எலியட் (T.S.Eliot) எனும் ஆங்கிலப் புலவர் “பண்பாட்டின் வரையறை பற்றிய குறிப்புகள்” எனும் நூலில் பண்பாட்டை இன்னும் விரிவாக விளக்கினார். பண்பாடு என்பது இனிமையும் ஒளியும் என்றும், சிந்தனையின் தொழில் என்றும் அழகிலும் மனித உணர்ச்சியிலும் ஈடுபாடு என்றும் கூறியுள்ளார். நம்மில்லக்கியத்தில் பண்பாடு என்னும் சொல் இந்நூற்றாண்டில்தான் ஆங்கிலமறிந்த தமிழறிஞரால் உண்டாக்கப் பட்டு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இன்று நாம் பண்பாடு எனும் சொல்லால் குறிப்பிடும் துறைகளை நம் முன்னோர் பண்பு, பண்புடைமை, சால்பு, சான்றாண்மை முதலிய சொற்களால் குறித்துள்ளனர். இச்சொற்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வேறு சில பண்பாட்டுடன் தொடர்புள்ள பொருள்களைக் குறித்தாலும் பல இடங்களில் பண்பாட்டையே கருதுகிறது. கலித்தொகையில் “பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுவது” என்றும், வள்ளுவத்தில் “பண்புடையார் பட்டுண்டு

உலகம்” என்றும் வருவதைக் காண்க. பண்பாடு உடையவரைச் சான்றோ ரென்றும், ஒழுக்கமுடையேரென்றும் ஒளியோ ரென்றும், மாசற்ற சாட்சியுடையோரென்றும் அழைத்தனர். ஆங்கிலத்தில் Culture எனப்படும் சொல்லிற்குத் தமிழில் பண்பாடு என்று குறிப்பிடுகின்றோம். ஆங்கிலச் சொல் எவ்வாறு இலத்தீன் சொல்லாகிய Cultura Agri நிலத்தைப் பண்படுத்துவதிலிருந்து பிறந்ததோ அதுபோல தமிழ்ச் சொல்லாகிய பண்பும் நிலத்தைப் பண்படுத்துவதிலிருந்து தோன்றி யிருக்க வேண்டும். உழவுத்தொழில் எவ்வாறு நிலத்தைப் பண்படுத்துகிறதோ அவ்வாறே மனத்தையும், மக்களையும் பண்படுத்துவது பண்பு. இச்சொல்லைத்தான் பண்பாடு என்னும் பொருளில் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் நூலாசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பண்பாடு என்றால் ஓர் இனத்தாரின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கை முறைகள், களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம், அகத்திணை புறத்திணை மரபுகள், இலக்கிய மரபுகள், அரசியலமைப்புகள், ஆடை அணிகலன்கள், திருவிழாக்கள், உணவு, பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டுக்கள் இவற்றையெல்லாம் குறிக்கும். ஓர் இனத்தாரின் பண்பாட்டை நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு உயர்ந்த இலக்கியம் பயன்படுவதுபோல் நாடோடி இலக்கியமும் பயன்படுகின்றது. அதனை நாட்டுப் பாடல்களிலும், நாடோடி இலக்கியங்களிலும், பழமொழிகள், முதுமொழிகளிலும், இசையிலும், நாடகத்திலும், நாட்டியத்திலும், செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ் அமைப்பிலும், வளர்ச்சியிலும்

காணலாம். மேலும் ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடக்கலை முதலிய கலைகளிலும் ஓரினத்தாரின் பண்பாடு தோன்றும்.

தமிழர் பண்பாட்டை ஈராயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள் வளர்த்துவந்த இலக்கியங்களும், கவின் கலைகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆயினும் ஒரு சில நூல்களை மட்டும் தமிழர் பண்பாட்டின் களஞ்சியங்களாகக் குறிப்பிட வேண்டுமாயின் ஐந்து நூல்களைக் குறிப்பிடுவேன். அவை தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், குறுந்தொகை, புறநானூறு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் என்பன. தமிழர் பண்பாடு கால அடைவில் சிறிது மாறி வந்துள்ளது. ஆனால் அதனுடைய அடிப்படைக் கொள்கைகள் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாக மாற்றங்கள் அடையவில்லை. ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற்குள் வந்த காலத்தில், சிறப்பாக அவர்களுடைய சமய சமூகக் கொள்கைகள் தமிழ்நாட்டிலும் பரவின. சமணர், புத்தர், ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டுடன் கொண்ட தொடர்பாலும் ஒரு சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆயினும் பிற நாட்டுச் சமயங்களும் மக்களும் தமிழ்நாட்டில் புகுந்த காலத்தில் தமிழ் மரபைக் காத்துவரப் பயின்றனர். தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோ அடிகள் சமணர், தமிழொழுக்கத்தின் களஞ்சியமாகிய வள்ளுவத்தை இயற்றியவர் சமணர் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியரும் சமணரென்பது பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையின் கருத்து. ஆனால் அக்கருத்துக்கு அவர் போதிய சான்றுகள் தரவில்லை. இந்நூலாசிரியரும் வீரமாமுனிவர் போன்ற மேனாட்டாரும் தமிழ் மரபையே தழுவி வாழவும் பாடவும் முயன்றனர்.

நம் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டே எக்காலத்திலும் புலவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர். பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த எழுத்தாளர் பலர் ஆங்கிலத்தை நன்கு அறிந்திருந்தாலும், மேல்நாட்டு இலக்கியங்களையும், வரலாற்றையும் நன்கு பயின்றிருந்தாலும் அவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டை இழக்கவில்லை; மாற்றவில்லை. மயிலாடுதுறை வேதநாயகம் பிள்ளை, சுந்தரம்பிள்ளை, சூரிய நாராயண சாஸ்திரி என்னும் பரிதிமால் கலைஞன், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை, திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார், பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் மு. வரதராசன் போன்றவர்கள் தம் ஆங்கிலப் பயிற்சியால் தமிழர் பண்பாட்டை விளக்கினா ரொழிய அதனை மாற்றவில்லை.

நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் பண்பாடு எனும் பொருளில் இக்காலத்தில் கையாளப் பட்டு வருகின்றது. திருக்குறளிலும், நற்றிணையிலும் முதல் முதல் தோன்றுமிச் சொல் நகரவாழ்க்கையின் அமைப்பையும் பயனையும் குறிக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் Civilization என்று கூறப்படும் பொருளைத்தான் நாகரிகமும் குறிக்கின்றது. City, Citizen, Civilization என்ற சொற்கள் இலத்தீன் மொழியின் Civitas, Civis, Civilisatio எனும் சொற்களிலிருந்து தோன்றியவை. அதேபோல இந்த இலத்தீன் சொற்கள் எக்காலத்தில் தோன்றினவோ அக்காலத்திலேயே நகர், நகரநம்பியர், நாகரிகம் என்ற சொற்களும் தோன்றின. சங்க இலக்கியத்தில் நகர், நகரைக் குறிப்பதுடன் ஒரு பெரும் இல்லத்தையும் குறிக்கும். நகரில் சீரடைந்த மக்களை நகரநம்பியர் குறிக்கும்.

சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் நகரநம்பியர் வருவதைக் காண்க. நகர் என்ற சொல் திராவிடச் சொல்தான்; வடமொழிச் சொல் அன்று. ஆரியர் வட இந்தியாவைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் திராவிட மக்கள் பெரும் நகர்களில் வாழ்வதைக் கண்டு வியப்பு அடைந்தனர். திராவிட மக்களிடமிருந்தே நகர்களை அமைக்கவும் ஆரியர் கற்றுக் கொண்டனர்.

இந்நூற்றாண்டில் நாகரிகம் என்னும் சொல்லையும் பண்பாடு என்ற பொருளில் கையாளுவது மரபாயிற்று. ஆனால் நாகரிகம் நகர வாழ்வையும், நகர வாழ்க்கையால் பெறப்படும் நலன்களையும் குறிப்பதுடன் அறிவியல் துறையால், பொருளியல் துறையால் மக்கள் அடைந்து வரும் மாற்றங்களையும், முன்னேற்றங்களையும் குறிக்கத்தான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். சில வேளைகளில் பண்பாடு எது, நாகரிகம் எது என்று பிரித்துக் கூறுவது எளிதாக இராது. ரேணர் (Turner) என்பவர் The Great Culture Traditions என்ற நூலில் உலகின் பெரிய நாகரிகங்களையும், பண்பாடுகளையும் விளக்கியுள்ளார். ஆர்ணல்ட் ரொயின்பி (Arnold Toynbee) என்பவர் The Great Civilizations என்னும் நூலில் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் சேர்த்து விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு தமிழர் பண்பாடும் நாகரிகமும் என்று கூறுவதும் இயல்பாயிற்று. பல்கலைக் கழகப் பாடத்திட்டங்களில் இந்து நாகரிகம் (Hindu Civilization), கிறிஸ்துவ நாகரிகம் என்று கூறும்பொழுது பெரும்பாலும் பண்பாட்டையே கருதுகின்றனர். ஆதலால் தான் பல்கலைக் கழகங்கள் சிலவற்றில் Culture and Civilization என்று இணைத்துப்

பாடத்திட்டத்தின் தலைப்பை வெளியிடுகின்றனர். ஆனால் இயன்றமட்டும் இவ்விருதுறைகளையும் பிரித்து நோக்குவது பண்பாட்டின் ஆழ்ந்து ஆராய்வதற்கு வழிவகுக்கும்.

தமிழர் பண்பாட்டின் கோட்பாடுகள் சில

தமிழர் பண்பாட்டின் குறிக்கோள்கள் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூற விரும்புகின்றேன். அவற்றை நம்மிலக்கியங்கள் பலவற்றில் தெளிவாகக் காணலாம். பரந்த உலக மனப்பான்மை ஒரு கொள்கை. ஆதலால்தான் புறநானூற்றில் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்றும் வள்ளுவத்தில் “யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்” என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. விருந்தோம்பல் ஒரு சிறந்த கொள்கை. பிறரன்பு, ஈகை, தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் எனும் கோட்பாடு, என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே, அகத்திணை புறத்திணை மரபு, மானமென்றால் உயிரையும் கொடுத்துக் காப்பாற்றும் வேட்கை, மனத்தூய்மை, விடாது முயலல் எனும் கொள்கை, யான் பெற்று இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற நிகரற்ற மனநிலை, உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் என்னும் உயர்ந்த இலட்சியம் என்பன தமிழர் பண்பாட்டின் அரிய சில கோட்பாடுகளென்றே கூறலாம்.

இவ்விடட்சியங்களைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பன்முறை தேற்றம் கொடுத்து வற்புறுத்துவதைக் காண்கிறோம். எடுத்துக் காட்டாகப் புறநானூற்றில் வரும் “உண்டாலம் இவ்வுலகம்” என்ற செய்யுளும், “இம்மைக்காவது மறுமைக்காமென” என்ற செய்யுளும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

நம்மிலக்கியங்களை நன்கு ஆராய்ந்தால் அவை பண்பாட்டுத்துறைகளை நன்கு பயன்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியர் கருப்பொருளில் பண்பாட்டுத்துறைகள் சிலவற்றைக் கூறுகின்றார். அவற்றுள் வழிபாடும், இசையும், இசைக் கருவிகளும் சில. அகத்திணையியலில் 20 ஆம் சூத்திரத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

‘தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப’

இவ்வாறே பண்பாட்டின் கொள்கைகளும், இலட்சியங்களும் எல்லாக் காலத்து இலக்கியங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

தமிழர் பண்பாடு கால அடைவில் மாற்றங்கள் அடைந்துள்ளதா எனும் வினாவிற்கு மாற்றம் அத்துணை அடைந்ததில்லை; ஆனால் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது என்றே கூறுதல் வேண்டும். வட ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலத்திலும், சமணர், ஐரோப்பியர், ஆகிய பிறநாட்டார் செல்வாக் கடைந்த காலத்திலும் தமிழர் பண்பாடு அடிப்படைக் கொள்கைகளில் அவ்வளவு மாற்றம் அடையவில்லை. பிற சமயங்களைப் போதித்த பார்ப்பனரும், சமணரும், புத்தரும், ஐரோப்பியக் கிறிஸ்தவரும், மகமதியரும் தமிழர் பண்பாட்டைத் தழுவு முயன்றனர். இந்து சமயத்தின் வழிபாட்டு முறையும், இலக்கியங்களும் தென்னாட்டுத் தத்துவங்களால் வளம்பெற்றன. வடமொழியிலுள்ள சமய இலக்கியங்கள் பல சங்கரர், இராமானுஜர், மாதவர் போன்ற தென்னாட்டவரின் மூலமாகத் தென்னாட்டுத் தத்துவங்கள்

வடமொழியில் இடம்பெற்றன. சுந்திசுமார் சட்டர்ஜி இந்தியப் பண்பாட்டின் எழுபத்தைந்து விழுக்காடு - திராவிடப் பண்பாடு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சமணரியற்றிய சிலப்பதிகாரத்தையும், புத்தரியற்றிய மணிமேகலையையும், வீரமாமுனிவரியற்றிய தேம்பாவணியையும், உமறுப் புலவர் இயற்றிய சீறாப்புராணத்தையும் ஆராயுங்காலை இவர்கள் தம் சமயங்களின் கோட்பாடுகளைக் கூறினாலும் தமிழர் பண்பாட்டை எங்ஙனம் விளக்கியுளாரென்பதும் புலனாகின்றது.

இவை நிற்க, தமிழர் பண்பாட்டின் சிறப்பு இயல்புகள் சிலவற்றை ஒரு சிறிது ஆராய்வோம்.

உலக மனப்பான்மை

பண்டைக்காலம் தொடங்கி தமிழ் மக்கள் மேற்றிசை நாடுகளோடும், கீழ்த்திசை நாடுகளோடும் இந்தியாவின் வடபாகத்தோடும் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் பட்டையும், மிளகையும், முத்தையும் இன்னும் பல பொருள்களையும் உலகம் விரும்பியுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் புவியியல் அமைப்பு, அதனை பண்டமாற்றத்திற்கு ஏற்ற இடமாக அமைத்துள்ளது. கீழ்த்திசை நாடுகட்குச் செல்லவேண்டிய மேற்றிசைப் பண்டம், தமிழ்நாட்டில் இறக்கப்பெற்று வேறு மரக்கலங்களில் கீழ்த்திசை நாடுகட்கு அனுப்பப்பட்டது. இவ்வாறே கீழ்த்திசைப் பண்டமும் தமிழ்நாட்டில் வைத்து மரக்கலங்களில் மேற்றிசை நாடுகட்கு அனுப்பப்பட்டது. மேற்றிசை நூல்களே சங்க இலக்கியத்தைப் போல இவ்வணிகத்துக்குச் சான்று

தருகின்றன. எனவே இத்தாலிய நாட்டில் வாழ்ந்த ஸ்டொயிக்வாதிகள் (Stoic) உரோமப் பேரரசு காலத்தில் எவ்வாறு ஓர் உலக மனப்பான்மையை வளர்த்தார்களோ அவ்வாறே சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலம் தொடங்கி ஓர் உலக மனப்பான்மை தமிழ்நாட்டில் பரவியுள்ளது. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்றும், “யாதானும் நாடாமல் ஊராமல்” என்றும் கூறுவதற்கு இம்மனப்பான்மை ஊக்கமளித்தது.

மேலும் சமணம், புத்தம் போன்ற சமயங்களும் தமிழ்நாட்டில் வரவேற்கப்பட்டதால் இம்மனப்பான்மை விரிவாகியது. பார்ப்பனர், மொழிபெயர்த்தேயத்தார், யவனர், புலம்பெயர் மக்கள் தமிழ் மக்களோடு இனிதாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இம்மனப்பான்மை ஒரு சில காலங்களில் சமயக் காழ்ப்பால் மாசு அடைந்ததாயினும், அது எக்காலத்திலும் தமிழ் மக்களிடம் வளர்ந்தே வந்துள்ளது. பிற மக்களின் நலத்தைக் கருதும் பண்பு, தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் என்னும் தன்மை இச்சிறப்பை மேலும் வளர்த்தது. இம்மனப்பான்மை வடஆரியர், கிரேக்கர் போன்றோருடைய பண்டைக் கொள்கைகளுடன் முரண்பட்டேயிருந்தது. பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்றோர் கிரேக்கர் மட்டுமே உயர்ந்தவர்கள் என்றும், பிற மக்கள் நாகரிகம் அற்றவர்கள் என்றும் கூறிவந்தனர். வடஆரியர் இமயமலைக்கும் விந்திய மலைக்கும் இடையேயுள்ள நிலம்தான் புண்ணியபூமி என்று கருதினர்.

கண்ணோட்டம்

உலக மனப்பான்மையில் இருந்து தோன்றிய வேறொரு இயல்பினை கண்

னோட்டமென்று (Tolerance, Ecumenism) அழைக்கலாம். தமிழ்நாட்டிற்கு அப்பா லிருந்து வந்த சமயங்களெல்லாம், தத்துவங் களெல்லாம் தமிழ்நாட்டில் தடையின்றிப் போதிக்கப்பட்டன. பெரும் விழாக்களில் தத்துவவாதிகள், சமயவாதிகள் தத்தம் கொடிகளைப் பறக்கவிட்டுத் தம் கருத்து களைப் பற்றி உரை நிகழ்த்தினர். திரு வள்ளுவர் தம் கருத்துக்களைப் பல மூல நூல்களிலிருந்து எடுத்திருக்க வேண்டும். சங்க நூல்கள் பல்வேறு கருத்துக்களுடைய புலவர்களின் இலக்கியப் படைப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. சமணராகிய இளங்கோ அடிகள் தமிழர் தழுவிய பல பழக்க வழக்கங்களையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

சமணரும், புத்தரும் இசைக்கலை, நடனக்கலை போன்ற கலைகளை வெறுத் தாராயினும் இளங்கோ அடிகள், திருத்தக்க தேவர் போன்றோர் தமிழ்க்கலைகளை நன்கு விரித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். திருவள்ளுவர் சமணராக இருந்திருப்பார் என்ற கூற்றுக்கு அவருடைய காமத்துப்பாலும், இல்லறத்தைப் போற்றும் முறையும் முரண்பாடாக இருக் கின்றன. நச்சினார்க்கினியர் சீவகசிந்தா மணிக்கு உரையெழுதியது போல சமணர் எனக் கருதப்படும் இளம்பூரணர், அகத் திணையியலுக்கு உரையெழுதியுள்ளார்.

இடைக்காலத்தில். வைணவர், சைவர் ஆகிய பார்ப்பன உரையாசிரியர் சமணநூல் களை எத்துணை ஆர்வத்துடன் அவை இலக்கிய நூல்களைக் கருதி, அவற்றின் மூலங்கட்கு நுட்பமான உரைகளை எழுதி யிருக்கின்றனர். பிற்காலத்தில் சமயசமரக் கீர்த்தனைகள் என்றும், சமரசக் கொள்கை

கள் என்றும் எங்கு உண்மையும் அழகும் உள்ளதோ அங்கிருந்து கருத்துக்களை நூலாசிரியர் எடுத்துத் தந்திருக்கின்றனர். பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை திருக்காவலூர்க் கலம்பகத்தைப் பற்றியும், தேம்பாவணியைப் பற்றியும், சீறாப்புராணத்தைப் பற்றியும் தந்த கருத்துக்களைப் போல வேறு எவரும் எழுதியதாக நான் அறியேன். திரு.வி.கல்யாண சுந்தர முதலியார், கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல், புத்தரின் அருள்வேட்டல் போன்ற இலக்கியங்களைப் பாடி இன்புற்று வாழ்ந்தார். கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை இயேசுவைப் பற்றி, புத்தரைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

பிற நாடுகளிலிருந்து வந்த சமய குரவர் தமிழர் பண்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து, இக்கண்ணோட்டத்துடன் தமிழர் மரபின் படியே இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் யாத்தார்கள். வீரமாமுனிவர், கால்டுவெல் ஐயர், போப்பையர் போன்றவர்கள் இம்மனநிலையைக் கடைபிடித்து வாழ்ந்தவர்கள்.

பக்தி

தமிழ் பக்தியின் மொழி என்று நான் அடிக்கடி கூறிவருகின்றேன். ஏனெனில் தமிழிலுள்ள பக்தி இலக்கியங்களைப் போல அழகிலும், ஆழத்திலும், பரப்பிலும் இத்துணை இலக்கியம் வேறெந்த மொழியிலும் இருப்பதாக நான் அறியேன். பரிபாடல் முதலாக, இராமலிங்க சுவாமிகளும் விபுலானந்த அடிகளும் ஈறாக, பக்திப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள். பரிபாடலின், “யாமிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல, நின்பால்

அன்பும் அருளும் அறனும் மூன்றும்.” விபுலானந்தருடைய, “வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ வள்ளலடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ வெள்ளை நிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது” அப்பர் சுவாமிகளின், “மாசில் வீணையும்” எனும் பாக்களைப் பாடி இன்புறாத தமிழ் மக்கள் இல்லை.

இந்தப் பக்தி இலக்கியம் உண்டாவதற்கு நம் அகத்திணை இலக்கியம் ஒருவாறு துணையாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இன்று தமிழ் மொழியை ஆராயும் பொழுது பக்தியை உணர்த்தும் சொற்கள் பல அமைவதைக் காண்கின்றோம். ஆதலால் சமயப் பொருளற்ற பிற நூல்களிலும் இந்த மொழி ஒலிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாகப் பாரதிதாசன் பாடிய தமிழ் மொழி பற்றிய பாடல்கள் பக்திச் சொற்களை மிகுதியாகக் கொண்டவை. நாயன்மார், ஆழ்வார், சேக்கிழார், கம்பர் போன்றவர்களுடைய பக்திப்பண்பு உலகிலேயே நிகரற்றது.

இப்பக்திப் பண்பினை ஏனைய தமிழ்க் கலைகளிலும் காணலாம். தஞ்சாவூர்ப் பெரியகோவில், கங்கை கொண்ட சோழபுரம் இசைக்கலை, பரதநாட்டியம் போன்றவை பக்தியால் இயற்றப்பெற்றவை. அல்லது பக்தியால் வளர்ச்சியுற்றவை. இப்பக்தி பிறநாடுக்கும் பரவியது. இந்தோனீசியாவிலிருக்கும் பிறம்பாணான்பானாத்தரன் கோயில்கள், கம்புச்சியாவிலிருக்கும் சில அரண்மனைகள், சிற்பங்கள், தாய்லாந்தில்

கொண்டாடப்படும் திருவெம்பாவைத் திருநாள் இத்தமிழ்ப் பக்தியின் பயனென்றே கூற வேண்டும். உலகம் போற்றும் ஆடவல்லாரின் வடிவம் இப்பக்தியின் பயனென்பதை யார் மறுப்பார்? தமிழர் பண்பாடு பிறநாடுகட்குப் பரவுவதற்குப் பல்லவ சோழர் படைவீரம் மட்டுமல்ல இப்பக்தியும் காரணமாக அமைந்தது.

ஒழுக்கம்

தமிழர் பண்பாட்டில் பக்தி எங்ஙனம் சிறந்து விளங்கியதோ நீதியும் அவ்வாறு சிறந்து விளங்கியுள்ளது. பாரதியாரின் 'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு' என்னும் கூற்றைச் சிந்திக்கும் பொழுதெல்லாம் அதன் உண்மையை உணர முடிகின்றது. உலகநீதி இலக்கியங்களைச் சிறப்பாக ஆராய்ந்து அரும்பெரும் நூல்களை இயற்றிய அல்பேட்சுவைட்சர் என்னும் மகாத்மா திருக்குறளைப் பற்றி எழுதும்போது "திருக்குறளைப்போல் உயர்ந்த கோட்பாடுகளைக் கொண்ட ஒரு நூலை இவ்வுலகில் காண்பது அரிது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருக்குறளை அவர் ஜெர்மன் மொழி பெயர்ப்பில் படித்தார். தமிழ் மொழியில் அதனைப் படித்திருந்தால் இன்னும் பன்மடங்கு அதிகமாக அதன் பெருமையை உணர்ந்திருப்பார். திருக்குறளுக்குப்பின் தோன்றிய ஏனைய நூல்களைப் பற்றி நான் குறிப்பிடவேண்டியதில்லை. தமிழை முதற்கற்ற மேனாட்டார் அனைவரும் நம் நீதி நூல்களையே முதலில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை ஞானத்தைப் போற்றினார்கள். ஒழுக்கமென்பது தமிழர் பண்பாட்டின் ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையாக

அமைந்து, இன்றும் தமிழர் வாழ்க்கைக்குப் பெரும் அழகையும் மனநிறைவையும் நல்குகின்றது. தமிழ்மக்கள் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாகத் தனிநாடுகளில் வாழ்ந்து செழித்தோங்குவதற்கும், அரசியல் வாழ்க்கைக்கும் இவ்வொழுக்கமே துணையாக அமைந்தது. எனவேதான் போப்பையர் இத்துணை நீதிநூல்களை இயற்றிய மக்களுக்குக் கடவுளின் சிறப்பான அருள் இருத்தல் வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்கள் நலக்கொள்கை

இம்மக்கள் நலக் கொள்கையை ஆங்கிலத்தில் Humanism என்று அழைப்பர். ரென்ன்ஸ் (Terence) என்னும் இலத்தீன் புலவர், "நான் மனிதன், மனிதனுக்கு இயல்பான எதனையும் நான் வெறுப்ப தில்லை," எனக்கூறிய கூற்றை மேல்நாட்டார் இம்மக்கள் நலப்பண்பின் குறிக்கோளாகப் போற்றுவர். இப்பண்பு நம் பண்பாட்டில் ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது. மனிதனை என்றும் பேணவேண்டு மென்றும், ஒரு செயலால் வரும் பிற நலன்களைக் கருதாமல் நன்மையை, நன்மைக்காகவே செய்ய வேண்டுமென்றும் உணர்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர்.

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும் அறவிலை வணிகனாயல்லன்"

(புறம்.134) என்றும்,

'மேலுலகம் இன்றெனினும் ஈதலே நன்று' என்றும் வற்புறுத்தியுள்ளனர் நம் புலவர்.

பண்டைக்கால இலக்கியங்களில் இவ்வுலக வாழ்க்கையும், மக்களோடு இன்புற்று ஒழுகுவதும், இல்லறத்தின் இனிய நலன்

களைக் காண்பதும், வாழ்க்கையின் நோக்கங்களாகக் கருதப்பட்டன. புற நானூற்றில்

அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர்;
பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்
அன்ன மாட்சியர னையராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுனர் உண்மையானே
(புறம். 182)

என்ற செய்யுளில் தமிழர் பண்பாட்டின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்துக்கும், வடமொழியில் இயற்றப்பெற்ற பழைய இலக்கியங்கட்கும் உள்ள பெரும் வேற்றுமை இம் மனித நலக் கொள்கையே. ஆதலால்தான் மேல்நாட்டு அறிஞர் தமிழ் இலக்கியத்தின் “Life Affirmation” வாழ்க்கை வலியுறுத்தல் எனும் பண்பைப் போற்றுகின்றனர்.

மக்கள் நலப் பண்பில் சிரிப்பென்பது மக்களின் சிறந்த ஓர் இயல்பு. ஆதலால்தான் புலவர்கள் நட்பைப் பற்றியும், சிரிப்பைப் பற்றியும் எப்பொழுதும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். இந்நூற்றாண்டில் ஆங்கிலப் புலவர் ஒருவர் பாடுகின்றார்.

“From quite homes and first beginning
Out to the undiscovered ends
There’s nothing worth the wear of winning
But laughter and the love of friends”

திருவள்ளுவர் சிரிப்பைப் பற்றிக் கூறும் இடங்கள் நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றன.

“நகல்வல்லார் அல்லார்க்கு மாயிரு
ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன்று இருள்.” (திரு.999)

ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் எந்நாட்டுப் புலவரும் இவ்வாறு கூறியிருப்பரோ என்பது ஐயம்தான்.

பிறர் அன்பு

மனிதநலப் பண்பிலிருந்து பிறக்கும் ஓர் இயல்பு பிறரன்பு. தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் என்னும் இலட்சியம் எக்காலத்திலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதுவே சான்றோருடைய பெரும் இயல்பு. என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே எனப் பிற்காலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வலகம் உறுதியாக நிலைத்திருப்பதற்கு இத்தகைய கொள்கையுடைய சான்றோர் இருப்பதே காரணம். இந்நூற்றாண்டில் சாதி வேற்றுமைகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்றும், மக்களினத்தின் ஒற்றுமையை நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்றும் விளக்கும் இயக்கங்கள் இக்கொள்கை யிலிருந்தே தோன்றின. பிறருக்குப் பணி செய்யும் மனநிலை இப்பண்பின் பயனே.

இயற்கை

தமிழ் மக்களுக்கு இயற்கையிலிருந்து ஈடுபாடும், இயற்கையை செய்யுளுக்குப் பின்னணியாக அமைக்கும் முறையும், நமக்குப் பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது. சங்க இலக்கியத்தையும், இடைக்கால இலக்கியத்தையும் பயில்கின்றவர்கள் தமிழரின் இயற்கை ஈடுபாட்டை ஆழமாக உணர்வார்கள். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இத்துணை நுணுக்கமாக இயற்கையை

புலனெறி வழக்கிற்கு அமைத்ததுபோல வேறெந்த இலக்கியத்திலும் அமைத்ததாகத் தெரியவில்லை. ஐந்திணைக்குப் பண்டைத் தமிழர் கொடுத்த பெயர்கள் அவர்கள் எத்துணை அளவிற்கு இயற்கையோடு வாழ்ந்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

மலையையும் மலைசார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி என்று அழைப்பதற்கு எத்துணை காலம் சென்றிருக்க வேண்டும். பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை மலைச்சாரலில் பூக்கும் இச்செடியை மலைப் பகுதிகட்குப் பொருத்தமான ஒரு பெயராகக் கருதினார்கள். இவ்வாறே பிற நிலங்கட்கும் பெயரிட்டனர். மலர்களையும், மாலைகளையும் அவர்கள் பயன்படுத்திய முறை அவர்களுடைய அழகு ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துகின்றது. அன்பிற்கும் மலர்களாகக் கையுறை யாகக் கொடுத்தனர். போரின் வெவ்வேறு பிரிவுகட்கும் வெவ்வேறு அடையாளப் பூக்களைக் கையாண்டனர். நம் பழைய இலக்கியங்களில் முல்லையைப் பற்றியும், காந்தளைப் பற்றியும், கொன்றையைப் பற்றியும் புகழும் செய்யுட்கள் பெருமின்பம் தருகின்றன. முல்லை சார்ந்த கற்பினள் என்றும், முல்லை நானும் கற்பினள் என்றும் வருமடிகளில் முல்லைமலர் எவ்வாறு கற்பிற்கு அடையாள மலராக அமைந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. முல்லைமலரை அணி செய்யப் பலமுறைகளைக் கையாண்டனர். புறநானூற்றில் வருமிந்தச் செய்யுள் நம் நினைவில் என்றும் நிலைத்திருக்கத் தகுதிவாய்ந்தது.

இளையோர் சூடார், வளையோர்
கொய்யார்
நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான், பாடினி அணியாள்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க்கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே
(புறம் 242)

தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும் இவ்வியற்கை ஈடுபாடு குறையவில்லை. பாரதியார், பாரதிதாசன், தேசிகவினாயகம் பிள்ளை போன்றோருடைய இயற்கை ஈடுபாடு அவர்கள் பாடல்களில் தெளிவாகத் தோன்றுகின்றது. வேதநாயகம் பிள்ளை மிக அழகாக இயற்கையையும் இறைவனையும் இணைத்துப் பாடியுள்ளார்.

கதிரவன் கிரணக் கையாற்
கடவுளைத் தொழுவான் புட்கள்
சுதியோடும் ஆடிப் பாடித்
துதிசெயும் தருக்கள் எல்லாம்
பொதிஅலர் தூவிப் போற்றும்
பூதம் தம் தொழில் செய்தேத்தும்
அதிற்கடல் ஒலியால் வாழ்த்தும்
அகமேநீ வாழ்த்தா தென்னே.

நம் மக்கள் நம் பண்பாட்டிலும் இயற்கை ஈடுபாட்டினை இழந்துவிடுதலாகாது. மலர்களையும் மாலைகளையும் இறை வழிபாட்டிற்கும், வாழ்க்கையின் பல நிகழ்ச்சிகட்கும் தொடர்ந்து பயன்படுத்திவர வேண்டும். நம்மில்லங்களில் மல்லிகை முல்லை மலர்ச் செடிகளை வளர்த்துப் பேணுதல் வேண்டும்.

நாட்டுப்பற்றும் மொழிப்பற்றும்

தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் இருந்த அரசுகள் வெவ்வேறு அரசுகளாக இயங்கித் தமக்குள் சில வேளைகளில் போரில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும் தாம் அனைவரும் ஓரினத்தைச் சார்ந்தவ ரென்றும், தமிழ் இணைப்பதாகவும் கருதி வந்தனர். பெருநில மன்னரும் குறுநில மன்னரும் தம் எல்லை கட்டுகள் அரசு செலுத்தி வந்தாலும் தம்மனை வரின் நாட்டையும் தமிழகமென்றும், பொதுமை சுட்டிய மூவருலகமென்றும், அழைத்தனர். தமிழ் மொழியே அன்னாருடைய ஒற்றுமைக் கும், ஒருமைப்பாட்டிற்கும் வழிவகுத்தது. தமிழ் நாட்டின் எல்லைக்கப்பால் இருந்த நாடுகளை “மொழிப்பெயர் தேயம்” என்று அழைத்தனர். புறநானூறும் சிலப்பதிகாரமும் இவ்வாற்றலைப் புலப்படுத்தும் இடங்கள் பல. கனக விஜயர் தமிழர் வீரத்தை ஏளனம் செய்தகாலை,

“தென்தமிழாற்றல் அறிந்ததிலராங்கு”

என்று கூறிச் சேரர் வடநாட்டின்மீது படையெடுத்தனர். தமிழ் மக்களுக்குத் தம் சொந்த அரசின் பற்றோடு, தமிழ்நாட்டுப் பற்று என்னும் எல்லாத்தமிழ் அரசுகளையும் அடக்கிய பற்று இயல்பாக அமைந்திருந்தது. தமிழ்ப்பாணரும், புலவரும் குறுநில மன்னரிடமும் பெருநில மன்னரிடமும் சென்று அன்னாரை வாழ்த்திப் பரிசில் பெற்றனர். இளங்கோ அடிகள் மூவேந்தரின் ஒவ்வொரு நாட்டின் சிறப்பையும் பாடியுள்ளார். நாயன்மார், ஆழ்வார் வடமொழி இலக்கியத்திலிருந்து, சமயக் கொள்கைகள் சிலவற்றைப் பயின்றாலும் தமிழ்நாட்டுப் பற்றையும் அவர்கள் தெளிவாகத் தம் பாடல்களில் காட்டியுள்ளனர். இவ்விருவகைப் பற்று நமக்கும் ஒரு பாடமாக அமைகின்றது.

ஈழ நாட்டில் வட பகுதியும், கிழக்குப் பகுதியும், மலைநாட்டுப் பகுதியும் தம் தனித்தனி இயல்புகளைப் பாராட்டி வந்தாலும் தமிழ் மக்கள் என்ற முறையில் பண்டைக்கால ஒற்றுமை முறையை நாம் தழுவு வேண்டும். தமிழ் மக்கள் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாகத் தழுவிய சமயங்கள் பல. ஆயினும் எச் சமயத்தைச் சாந்தாலும் தாம் தமிழ் மக்கள் என்று தமிழர் பண்பாட்டையும் கொள்கைகளையும் அவர்கள் கடைப்பிடித்தே வந்தனர். இன்றும் கடைப்பிடித்தே வருகின்றனர்.

நம்மிலக்கியத்திலும் கலைகளிலும் தோன்றும் தாய்மொழிப் பற்றினைப் பற்றி நான் விரிவாகக் கூறவேண்டியதில்லை. சேக்கிழாருடைய பெரியபுராணத்தை நான் படிக்கும் பொழுதெல்லாம் அவருடைய உருக்கம் நிறைந்த தமிழ்ப்பற்று என்னுள்ளத்தைக் கவர்கின்றது. தமிழ் என்ற சொல் வருமிடங்களிலெல்லாம் அழகும் அன்பும் நிறைந்த அடைமொழிகளை அமைத்தே கூறுவார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய மறுமலர்ச்சி இம்மொழிப்பற்றை இன்னும் விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. வேதநாயகம் பிள்ளை, பரிதிமால்கலைஞன், சுந்தரம்பிள்ளை, மறைமலையடிகள் போன்ற வர்கள் இப்பற்றினைத் தம் நூல்களில் தெளிவாகக் காட்டுகின்றனர். பேராசிரியர் சேதுப் பிள்ளையின் நூல்களில் தமிழின் இனிமை பக்கந்தோறும் இனிக்கின்றது. ஆயினும் இம்மொழிப்பற்றினை பாரதியாரும் பாரதிதாசனும் என்றும் மறக்கமுடியாத செய்யுட்களில் பாடியிருக்கின்றனர்.

பாரதியாரின் “செந்தமிழ் நாடெனும்” செய்யுள் வரலாற்று உண்மை நிறைந்த அரிய செய்யுள். அவருடைய ‘யாமறிந்த மொழி

களிலே' என்னும் செய்யுள் தமிழர்கட்கு எழுச்சி தரும் செய்யுள். இவ்விரு செய்யுட்களையும் நம் சிறுவருடைய பாடநூல்களிலே எதுகாரணம் பற்றிச் சேர்க்காமலிருக்கிறார்களோ நானறியேன். நம்மொழிப்பற்றையும், நாட்டுப் பற்றையும் குறைப்பதற்காகவே இவ்விருட்டடிப்பு ஒரு சூழ்ச்சி என்று கருதுகின்றேன்.

அரசியலாட்சி

தமிழ்நாடும் தமிழ் அரசுகளும் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாக உலக வரலாற்றில் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணமாக இருந்தது தமிழரின் நீதி தழுவும் ஆட்சிமுறையே. "நெல்லும் உயிரன்று, நீரும் உயிரன்று, மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" - என்ற குறிக்கோளும், "மாதவர் நோன்பும், மடவார் கற்பும், காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்றாம்" - என்ற கொள்கையும் ஆட்சிக்கு அடிப்படையாக இருந்த கொள்கைகள். தமிழராட்சி முறைகளைக் கூறுவதென்றால் இச்சொற்பொழிவு நீளும். ஆயினும் ஆட்சியமைப்பும் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியாதலால் அதைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். மார்க்கோபோலோ என்ற இத்தாலியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலத்தில் சோழருடைய ஆட்சியையும், தமிழ்நாட்டு வணிக வளத்தையும் கண்டு "சோழநாடு இந்தியாவின் மிகப் பெருமை வாய்ந்த உன்னத அரசு" என்று குறிப்பிட்டார்.

கவின் கலைகள்

கவின் கலைகள் பண்பாட்டில் சிறந்த இடம் பெறுகின்றன. தமிழ் மக்கள் எழுப்பிய கோயில்கள், அமைத்த கோபுரங்கள், செதுக்கிய சிலைகள், வளர்த்த இசையும்

நாட்டியமும் அவர்களுடைய அழகுக்கலையின் ஈடுபாட்டுக்குச் சான்றுகளாக மிளர்கின்றன. ரொடான் (Rodin) என்னும் பிரான்சிய நாட்டுச் சிற்பி ஆடல்வல்லாரின் சிலையை வியந்து போற்றியுள்ளார். இவ்வாறு நம்மெல்லாக் கலைகளும் உலகின் மதிப்பைப் பெற்றுள்ளன. நம்மக்களின் கலையீடுபாடு குறைந்து வருவதற்கு நாம் ஒருபோதும் இடமளித்தல் ஆகாது. ஈழ நாட்டில் எத்தனையோ கட்டிடச் செல்வங்களை அந்நியராட்சிக் காலத்தில் நாம் இழந்துள்ளோம். மீண்டும் அழகுச் சின்னங்களை நிறுவுவது ஒரு பெரும் தொண்டாகும்.

சிந்துவெளி நாகரிகம்

தமிழர் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் சிந்துவெளி நாகரிகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போதுதான் இந்திய வரலாறு தெளிவான விளக்கத்தை அடைகின்றது. ஒரு காலத்தில் சிந்துவெளி நாகரிகம் என்று நாம் அழைக்கும் நாகரிகம் இந்தியா எங்கும், இலங்கை எங்கும் பரவியிருந்தது என்பதை ஆராய்ச்சி மேலும் மேலும் காட்டுகின்றது. தமிழர் சமயம், தமிழர் கலைகள், பிற்காலத்தில்காட்டும் இயல்புகள், மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா நகர்களின் கலைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தெளிவாகின்றன. சென்ற சில ஆண்டுகளாக இந்தியப் பண்பாடும் நாகரிகமும் பெரும்பாலும் திராவிட மக்களுடைய பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்ற கருத்து இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. சுநீதிசுமார் சட்டர்ஜி தம்மிறுதி நாட்களில் இந்தியாவின் பண்பாடு எழுபத்தைந்து விழுக்காடு திராவிடப் பண்பாடு என்று கூறியுள்ளார். அவ்வாறே பிரான்ஸ் நாட்டு

அறிஞர் பேராசிரியர் ஜாண் பீலிபோசா இந்தியா விற்குத் திராவிட மக்களால் கொடுக்கப்பட்ட நன்மைகள் இன்னும் முற்றாக ஆராயப்பட வில்லை என்று எழுதியுள்ளார்.

தமிழருடைய பண்பாட்டைக் கிரேக்கர், உரோமர் போன்றோருடைய பண்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க நம் மக்கள் விரும்புகின்றனர். நம் பண்பாட்டினைப் பிறருடைய பண்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது அத்துணை எளிதன்று. நம்மில்க்கியங்கள் பலவற்றையும், வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பலவற்றையும் நாம் இழந்துவிட்டோம். தமிழர் பண்பாட்டின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இடமுண்டு. நாகரிகங்களை ஒப்பிடுவது எளிது. பண்பாட்டை ஒப்பிடுவது அத்துணை எளிதன்று. கிரேக்கர் இயற்றிய நாடகங்களைப் போல் நமக்கு நாடகங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவர் சில காலத்தில் நிறுவிய குடியாட்சியைப் போல் நம் தமிழ்நாட்டில் நாம் நிறுவியதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய சிந்தனையாளர் பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் எழுதிய உரைநடை நூல்களைப் போல் நமக்கு நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. உரோமர் சட்டத்தை வளர்த்தவர்கள். மாபெரும் பேரரசை நிறுவியவர்கள்.

ஆயினும் நாமும் சோழராட்சியையும், திருவள்ளூர், இராமானுஜர் போன்ற தத்துவஞானிகளையும் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம்.

பண்பாடு காலக்கிடையில் மாற்றம் அடைவதா என்றும் பலர் வினவக்கூடும். பண்பாட்டைப் பேணிவரத்திருந்தால் அது

மாற்றம் அடைதல் கூடும். தமிழ் மக்களோடு அக்காலத்தில் தொடர்பு கொண்டு வணிகம் செய்த எத்தனையோ மக்களின் பண்பாடும் நாகரிகமும் அழிந்துபட்டன. எகிப்தியர், பாபிலோனியர், அசிரியர் போன்றோருடைய பண்பாடு எங்கே? நாகரிகம் எங்கே? கீழ்த்திசை நாடுகளில் சாம்பர் என்ற இனத்தவர் மாபெரும் மாளிகைகளையும் அரண்மனைகளையும் தமிழர் மரபினைத் தழுவி நிறுவினர். ஆனால் கம்புச்சியா இன்று இந்நிலையில் உள்ளது. தமிழரோ ஈராயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளாகத் தம் பண்பாட்டைக் காப்பாற்றி வந்துள்ளனர். அவர்களுடைய நாகரிகம் மேல்நாட்டுச் செல்வாக்கால் மாற்றமடைந்திருந்தாலும் பண்பாடு சிறிய அளவில் தான் மாற்றமடைந்துள்ளது.

நம் வருங்காலப் பணி

நம்மில்க்கியம், நம் கலைகள், நம் வாழ்க்கை வாழ வேண்டுமாயின் - வளர வேண்டுமாயின், பண்பாட்டிற்கு ஏற்ற அமைதியான சூழ்நிலை வேண்டும். நம் அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் உரிமைக்கும் இடையறாது போராடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் நம் பண்பாட்டைப் பேண உரிய வாய்ப்புகள் கிடையா.

நம் மக்கள் விழிப்பாயிருந்து நம் சிறுவர்களுக்கும், இளைஞர்களுக்கும் தமிழிலக்கியத்தின் சிறப்பையும், கலைகளின் சிறப்பையும் உணர்த்துதல் வேண்டும். தமிழருடைய வரலாற்றைக் கற்பித்தல் வேண்டும். நம் பண்பாட்டின் பழக்க வழக்கங்களைக் குடும்பங்களில் கைவிடாது வளர்க்க வேண்டும்.

(நன்றி - தனிநாயகம் அடிகளாரின் சொற்பொழிவுகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன வெளியீடு)

ஈழநாட்டுப் பெரியார்

தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு

- பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் -

தமிழ்நாடு சேர. சோழ பாண்டிய நாடுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதோடு அமையாது, ஈழநாட்டையும் சேதுவினால் அணைத்துக் கொண்டு விளங்குகின்றது. ஆதலினால் ஈழநாடு மற்ற மூன்று நாடுகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையதாய் இலங்குகின்றது. ஈழநாட்டை ஐரோப்பியர்கைக்கொள்ளுவதற்கு முன் ஈழத்தில் ஆண்ட அரசருட் பலர் தமிழ் நாட்டரசர் பரம்பரையினரே. ஈழநாட்டு மக்களுட் பலரும் தமிழ் நாட்டினின்றும் அங்கு சென்று குடிகொண்டவரே. எனவே ஈழநாடும் ஈழநாட்டு மக்களும் தமிழ்நாட்டோடும் தமிழ்நாட்டு மக்களோடும் என்றென்றும் தொடர்பு உடையவரென்பது வெளிப்படலாம்.

இத்தொடர்பு வாணிக வகையிலும், வாழ்க்கைத் துறையிலும், வழிபாட்டு முறையிலும் தோற்றம் அளிப்பதோடு அமையாது, கலையறிவிலும் கர்ட்சியளிக்கின்றது. ஈழநாடும் தமிழ்மொழியைப் பேணி வளர்த்து வந்திருக்கின்றது. தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிற் பல துறைகளில் ஈழநாட்டுப் பெரியாரே இந்தியாவில் வாழ்கின்ற தமிழருக்கு வழிகாட்டி உதவியுள்ளார்கள் எனில் மிகையாகாது. ஈழத்துப் பெரியார் பலர் தமிழுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தலையே தமது குறிக் கோளாகக் கொண்டு பெரிதும் உழைத்து வெற்றி கண்டனர்.

சங்க காலத்துக்குப் பின் செந்தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவியவர் ஈழத்து அரசரே. இறக்கும் நிலையிலிருந்த ஏட்டுச்சுவடிகளுக்கு உயிர் கொடுத்தவர் ஈழநாட்டவரே. தெளிவான

நடையில் வசனநூல் பல எழுதியும், பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்தும் வழி காட்டியவர் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் பெரியாரே. தமிழ் மக்களின் பண்டை நாகரிகச் சிறப்பை முதன் முதல் புலப்படுத்தித் தமிழ் இலக்கியப் பெருமையைத் தெளிவாக உணர்த்தித் தமிழர் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு அடிகோலியவர் ஈழநாட்டுப் புலவர் ஒருவரே. தமிழில் முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்ட கலைக் களஞ்சியத்தின் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தவர். மேனாட்டு முறையில் முதன்முதல் தமிழ் அகராதி இயற்றிய தமிழர் ஈழநாட்டவர் ஒருவரே. இசைத்தமிழ் வரலாற்றை தமிழ் உலகிற்கு வழங்கியவர் மட்டக்களப்பு அடிகளே. பேச்சு வழக்குத் தமிழை எழுத்திற் பொறித்து முதன் முதலாக நாடகங்கள் எழுதியவர் ஈழநாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவரே. இதுபோன்ற பலதுறைகளில் வழிகாட்டித் தமிழ் அன்னைக்கு ஊன்றுகோல் போலக் கைகொடுத்து அவளைத் தாங்கி வந்திருக்கின்றது ஈழநாடு.

சங்க காலத்திலேயே ஈழநாட்டுப் புலவர் பலர் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்று அங்கு நிறுவப்பட்ட சங்கங்களில் பாக்களை அரங்கேற்றினரெனச் சங்கநூல்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். இவ்வாறு ஈழத்திலிருந்து பாண்டி நாட்டிற்குப் போய் அங்கு தமிழ்ப் புலவமை நடத்திய புலவருள் ஒருவர் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பவர். இவரின் செய்யுட்களை நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு என்னும் மூன்று தொகை நூல்களின் காணலாம்.

சங்ககாலத்துக்குப் பின் சங்கமருவிய காலத்திலோ பல்லவர் காலத்திலோ அன்றேல் சோழர் காலத்திலோ ஈழநாட்டுப் பெரியார் இயற்றிய நூல்கள் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியால் யாழ்ப்பாண அரசு நிறுவப்பட்ட பின்னர் பல தமிழ் நூல்கள் தோன்றின. முன்னாள் மூன்று சங்கங்கள் கொண்டு தமிழ் வளர்த்த பாண்டியர் போல் யாழ்ப்பாணத்தில் சங்கம் நிறுவியவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள். இவ்வாரியச் சக்கரவர்த்திகள் நல்லூரைத் தலை நகராக்கி அரசு புரிந்தனர். இவருடைய அரசுமாளிகையும் பிறவும் இருந்தவிடம் இப்பொழுது “சங்கிலித்தோப்பு” என்னும் பெயரால் வழங்கும் நிலப்பரப்பாகும். இங்கே பழைய அரண்மனை வாயிற் கோபுரமும், பாழடைந்த பழைய மாளிகைகளின் சுவர்களும், “யமுனா ஏரி” என்னும் பாண்கிணறும் பிறவும் உள். இவ்வரசரின் வரலாறு முதலியன **கைலாசமாலை**, **யாழ்ப்பாண வைபவமாலை**, **வையாபாடல்** முதலிய பழைய வரலாற்று நூல்களிலே காணப்படுகின்றன.

இவ்வரசு மரபிலே தோன்றிய பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்பார் செந்தமிழ்ச் சங்கமொன்று நிறுவித் தமிழ்க் கல்வியை விருத்தி செய்தனர். இவர் காலத்திலே யாழ்ப்பாணம் செந்தமிழ் அணங்கிற்குத் திருவரங்காயிற்று என்பர். இவ்விருவரும் அக்காலத்திலிருந்த சங்கப் புலவரைக் கொண்டு நூல்கள் பல இயற்றுவித்ததோடு தாமும் **பரராசசேகரம் செகராசசேகரம்** என்று தத்தம் பெயரால் ஒவ்வொரு நூல் இயற்றினர். பரராசசேகரம் மிகச் சிறந்த

வைத்திய நூல். இதிற் சில பாகங்களே யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சில பரம்பரை வைத்தியரிடம் இருக்கின்றன. மற்றைய செகராசசேகரம் சோதிட நூல், இது அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. செகராசன் காலத்தில் வரதராச பண்டிதர் என்பவர் **தட்சிண கைலாச புராணம்** என்னும் நூலையாத்தனர். ஏனைய சங்கப் புலவர் இயற்றிய நூல்களும் சமத்தான வித்துவான்கள் இயற்றிய நூல்களும் யாழ்ப்பாணம் போர்த்துக்கேயர் கைப்பட்ட பின் அன்னவர் கொடுங்கோன்மையாற் சிதைந்துபோயின. இவ்வாரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அமைச்சரும் மிகுந்த தமிழ்ப்புலமை உடையவர். யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் நூலில் இவர்களுள் ஒருவர் பாடிய வெண்பாக்கள் சில அடங்கியுள்ளன. அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்வமைச்சருள் ஒருவரெனக் கொள்வர்.

பரராசசேகரனின் மருகர், அரசுகேசரி என்னும் அரசிளங்குமாரன். இவர் குடியிருந்த இடம் “அரசுகேசரி வளவு” என வழங்குகின்றது. இவர் மகாகவி காளிதாசன் பாடிய **இரகுவமிசம்** என்னும் காவியத்தைத் தமிழிலே பாடினர். இந்நூலில் சொல்லணிகளும் பொருளணிகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன. அரிதிற் பொருள்கொள்ள வேண்டிய சொற்களும் சொற்றொடர்களும் கொண்டது இந்நூல். எனவே யாவரும் கற்றுச்சுவைக்கக் கூடிய முறையில் நூல் அமையவில்லை. அரசுமாளிகைக்கு அண்மையிலுள்ள செந்தாமரைக்குளத்தின் அருகே புதிதாகக் கட்டப்பட்ட ஓர் அழகிய மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து இந்நூலைப் பாடினார் என்பர். நாயன்மார்கட்டு என்னுமிடத்திலுள்ளது இக்குளம்.

ஒல்லாந்தர் இலங்கையைக் கைப் பற்றியதும் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் பாடசாலைகளை அமைத்துக் கிரேக்க, இலத்தீன், தமிழ் முதலிய மொழிகளைப் படிப்பித்தனர். மேலும் ஓர் அச்சியந்திரமும் நிறுவினர். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழராகிய மெல்லோ பாதிரியர் (Philip De Mello) ஒல்லாந்தர் கலாசாலையிற் கற்றுத்தேர்ந்தவருள் ஒருவர். இவர் கிரேக்க மொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்த **புதிய ஏற்பாடு** (விவிலிய வேதம்) 1749ஆம் ஆண்டில் ஒல்லாந்தருடைய அச்சுக்கூடத்தில் வெளியாயிற்று. **மருதப்பக்குறவஞ்சி** என்னும் நூலையும் இவர் யாத்தனர். சூடாமணி நிகண்டுக்குப் பல செய்யுள்களையும் கூட்டினர்.

இவருடன் தொடர்பு பூண்டிருந்தவர் இலக்கண இலக்கியங்களில் வல்லுநராகிய கூழங்கைத் தம்பிரான். தஞ்சைமான் வட்டத்திலுள்ள ஒரு மடத்தைச் சேர்ந்தவர் இப்பெரியார். இவருக்கும் மற்றத் தம்பிரான் களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட பிணக்கால் இவர் அவ்வூரைவிட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் பலர் இலக்கண இலக்கியம் கற்றுத்தேர்ச்சி அடைந்தனர். யாழ்ப்பாணத்து வைத்தியலிங்கம் செட்டியார், யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை பாடிய மயில்வாகனப் புலவர் முதலிய யோர் இவரிடம் கற்றவர்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்திலே ஈழ நாட்டுப் பெரியார் தமிழ்மொழியைப் பல துறைகளில் வளர்த்தனர். யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவர் வில்லவராயமுதலியார் என்பவர். இவர் ஒல்லாந்த அரசினரால் **தேசவழமை** என்னும் நியாயப்பிரமாண

நூலைத் திருத்தி அமைக்கும் வண்ணம் நியமிக்கப்பட்ட அறிஞருள் ஒருவர். இவருடைய மகன் சின்னத்தம்பிப் புலவர் என்பவர். இவர் இளமையிலேயே கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். ஒருநாள் இவர் தெருவிலே விளையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது தமிழ்நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் வில்லவராய முதலியார் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடி வந்தார். அப்புலவர் முதலியாரின் மகனை நோக்கி வில்லவராயரின் இல்லம் எங்கே உள்ளது எனக் கேட்டனர். உடனே இவ்விளைய புலவர் கொன்றை மரம் நிற்கும் வீடே அவருடைய இல்லம் என்பதைப் 'பொன்பூச்சொரியும்' எனத் தொடங்கும் பாட்டின் மூலம் கூறினர்.

சிறுவயதிலேயே இவருக்குப் புலமைத் திறன் இருந்தது என்பதற்குப் பல வரலாறுகள் உண்டு. இளமைக் காலத்தில் இவர் பள்ளிக்கு ஏகாது பசுநிரை காக்கும் இளைஞரோடு காலத்தைக் கழித்து வந்தனர். ஒருநாள் வில்லவராயர் ஓர் அந்தாதி பாடத்தொடங்கி முதல் இரண்டடியையும் முடித்து, மற்ற இரண்டடியையும் செவ்வனே பாடிமுடிக்க இயலாது, எழுத்தாணியையும் ஓலையையும் வைத்துவிட்டு வெளியே ஏகினர். சிலநாழிகைக்குப் பின் அவ்விடம் சென்ற சின்னத்தம்பியார் ஈற்றடி இரண்டையும் நயம்பெற முடித்து ஓலையை இருந்த இடத்து வைத்துச் சென்றார். பாட்டினை முடிப்பதற்கென அங்கு வந்த வில்லவராய முதலியார் பாட்டுச் சுவைமிக முடிந்திருத்தலைக் கண்டு, அதைச் செய்தவன் தனது மகன் என அறிந்து மகனிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டார். கணேசையர் என்னும் அந்தணர் வீட்டில் வித்துவமணிகள் ஒன்று சேர்ந்து

கம்பராமாயணத்திற்குப் பொருள் செய்து வந்தபோது, ஒருமுறை ஓரிடத்தில் ஏற்ற பொருள் சொல்ல இயலாது தத்தளித்தனர். அப்பொழுது இவ்விளைஞர் தக்க உரைசொல்லி அவர்களின் இடைஞ்சலை நீக்கினார். இதனால் இவருக்குப் பண்டார்க்குளம் என்னும் வயல் பரிசாகக் கணேசையரால் கொடுக்கப்பட்டது.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் செய்த நூல்கள் **மறைசை அந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவைவேலன் கோவை, பறாளைப் பள்ளு** என்பன. மறைசையந்தாதியை வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் மீது பாடினர். கல்வளையந்தாதியை யாழ்ப்பாணத்துச் சண்டிலிப்பாயில் உள்ள கல்வளையென்னும் ஊரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிள்ளையார் மீது பாடினர். கரவைட்டியில் செல்வராய் வாழ்ந்த வேலாயுதபிள்ளை என்பவரைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது, கரவை வேலன் கோவை. இக்கோவையிலுள்ள நானூறு செய்யுட்களிலும் ஒவ்வொரு செய்யுளும் புலவர் முன்னிலையிற் படித்து அரங்கேற்றி முடிந்ததும் ஒவ்வொரு பொற்றேங்காயாக நானூறு பொற்றேங்காய்கள் பரிசுபெற்றனர் எனக் கூறுவர். பறாளைப்பள்ளு யாழ்ப்பாணத்துப் பறளாய் என்னும் இடத்திலுள்ள பிள்ளையார்மேல் பாடிய நூல்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் சேனாதிராய முதலியார் என்பவர். இவர் தமது தகப்பனாகிய நெல்லைநாத முதலியாரிடமும், கூழங்கைத்தம்பிரானிடமும், மாதகல் சிற்றம்பலப் புலவரிடத்தும் தமிழ்க்கல்வி கற்றனர். நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகவும், இருமொழி

யாளராகவும் வேலை பார்த்து வந்தனர். இவர்தாம் வாழ்ந்த காலத்துக் கலைவாணருள் சிறந்து விளங்கினர். நல்லூர்ச் சரவணமுத்துப் புலவர், தென்கோவை அம்பலவாண பண்டிதர், நீர்வேலிப் பீதாம்பரப் புலவர், நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர் இவரிடத்துக் கற்றுத்தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழை வளர்ப்பதற்கு ஒப்பற்ற தொண்டு புரிந்தார் இவர்.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலில் முதன்முதல் புராண விரிவுரை ஆற்றியவர் இவரே. இவரைப் பின்பற்றியே சரவணமுத்துப் புலவர். ஆறுமுகநாவலர், பொன்னம்பலப் பிள்ளை முதலியோர் அவ்விரிவுரைகளை நடத்திவந்தனர். இவருக்கு நல்லூர்க் கந்தசுவாமியார் மீது அதிக பற்று உண்டு. எனவே அக்கடவுளைப் பாராட்டி **நல்லை வெண்பா, நல்லை அந்தாதி, நல்லைக் குறவஞ்சி** ஆகிய பிரபந்தங்கள் பாடினர். மேலும் இவர் நீராவிப் பிள்ளையார் மீது ஒரு கலிவெண்பாவும் பல தனிப்பாடல்களும், மாவிட்டபுரச் சுப்பிரமணியக் கடவுள்மீது ஊசற்பதிகம் முதலியனவும், வேறு பல தலங்கள் மீது பதிகங்களும் பாடினர். இன்னும் மானிப்பாயில் அச்சிடப்பட்ட அகராதி தொகுத்தபோது இவரே முதல்வராயிருந்து தொகுத்தனர்.

சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்திற்குப்பின் தமிழ்நாட்டின் சமணமும் பௌத்தமும் ஆதிக்கம் பெற்றுச் சைவ சமயம் தளர்ச்சியுற்ற காலத்தில் அதை மீண்டும் உயர்ந்த நிலையில் வைத்துச் சமண பௌத்த சமயங்களின் செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்குப் பல்லவர் காலத்திலே அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலிய

சைவ குரவர் தோன்றினர். இதனைப் போலவே மேனாட்டிலிருந்து கிறித்தவ சமயம் தமிழ்நாட்டிற் பரவி ஆதிக்கம் பெறத் தொடங்கிய காலத்திலே சைவ சமயத்தை அதற்குரிய நிலையில் வைப்பதற்குத் தோன்றினார் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர். ஈழநாடு ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதும், அதன் வடபாகமாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் கிறித்தவ சமயத்தை நிலைநாட்டும் நோக்கத்தோடு அமெரிக்கா தேசத்திலிருந்து பாதிரிமார் பலர் வந்து சேர்ந்தனர். அக்கால யாழ்ப்பாண மக்கள் சைவசமய வழிபாட்டினராக விளங்கினர். இவர்களைக் கிறித்தவராக்கும் முயற்சியில் பாதிரிமார் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். இந்நோக்கத்துடன் சமயத்தைப் பற்றிய விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியும், கிறித்தவ கோயில்களைக் கட்டியெழுப்பியும், பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவியும் கிறித்தவ சமயக்கொள்கைகளைப் பரப்பினர். தமிழ் மக்களுக்கு ஆங்கிலக்கல்வி அறிவுட்டிவதற்கு வட்டுக்கோட்டையில் கல்லூரி ஒன்று நிறுவி, அக்கல்லூரியிலே தங்கள் சமயத்தைத் தழுவிய மாணவருக்கு இலவசக்கல்வி அளித்தும், பின்பு அரசாங்க அலுவலகங்களில் அவர்கள் வேலை பெற அவர்களுக்கு உதவி செய்தும் வந்தனர்.

இவர்களது விடாமுயற்சியின் பயனாகத் தமிழர் பலர் மதம் மாறிக் கிறித்தவர் ஆயினர். இதைக் கண்ணுற்ற சைவப்பெருமக்கள் செய்வதென்னவென அறியாது தத்தளித்தனர். அவ்வேளையிலே தோன்றினர் ஆறுமுகநாவலர். இவர் தமிழ்க்கல்வி அறிவு சான்றவர். இலக்கண இலக்கியங்களும் சைவசமய நூல்களும் நன்கு கற்று ஆராய்ந்தவர். சமஸ்கிருதமும் ஆங்கிலமும்

கற்று அவ்விரு மொழியிலும் பயிற்சி பெற்றார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பாதிரியாராகிய பீற்றர் பேசுவேல் என்பவருக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராய் இருந்தனர். இவ்வாறு இருக்கும் பொழுதே கிறித்தவ வேத நூலாகிய **பைபிளின் தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பைத்** திருத்தி அமைத்தார். தமிழ்க் கல்வி நிலைகுலைந்து தள்ளாடுவதைக் கண்டு, தமிழருக்கு அவரின் மேன்மையினையும் தொன்மையினையும் விளக்கிக் காட்டி, அவர்களைத் தட்டி எழுப்பினர். தமிழ்நாட்டிற் சைவசமயம் தலையோங்காவண்ணம் பலவாறு முனைந்து நின்ற பாதிரிமாரைப் போருக்கு இழுத்தார்.

ஆறுமுகநாவலர் துண்டுக் கட்டுரைகளையும் சிறுநூல்களையும் எழுதியும், சொற்பொழிவு பல ஆற்றியும் கிறித்தவப் பாதிரிமாரைக் கண்டித்துச் சைவரைத் தட்டி எழுப்பினர். சைவசமயப் பற்றையும், தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சியையும் தமிழ் நாடெங்கும் பரவச் செய்தனர். மாணவர் தமிழ்க்கல்வியும் சைவசமய அறிவும் பெறுதற் பொருட்டுப் பலகல்வி நிலையங்களை நிறுவி, அப்பிள்ளைகளுக்காகவே அச்சு நிலையங்களை உண்டாக்கித் தமிழ்நூல்களைப் பிழையறத் திருத்தி அச்சிடத் தொடங்கினார். இவர் இவ்வாறு திருத்தி அச்சிட்ட நூல்களைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில் பலர் தமிழ் நூல் அச்சிட முன்வந்தனர். ஆகவே தமிழ் நூல்களைப் பிழையறத் திருத்தி அச்சிட நாவலரே பிறருக்கு வழிகாட்டினார் என்பது மிகையாகாது.

தமிழில் உணர்ச்சி ததும்ப விரிவுரையாற்றலாம் என்பதைச் செயலிலே தமிழ்நாட்டவருக்கு எடுத்துக் காட்டியவரும் ஈழத்து ஆறுமுகநாவலரே. இவர் காலத்திற்குமுன்

விரிவுரை நிகழ்த்துவது கோயில்களிற் படிக்கும் புராண இதிகாசங்களுக்கு விரிவுரை கூறுவதாகும். இவற்றைத் தவிரப் புறம்பான பொருள் ஒன்றைப் பற்றித் தமிழில் விரிவுரை ஆற்றும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இருக்க வில்லை. ஆனால், நாவலரே கிறித்தவ மதப் பாதிரிமாரின் ஆங்கிலச் சொற்பொழிவுகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு புராண இதிகாசங்களல்லாத வேறு பொருள் பற்றி விரிவுரை ஆற்றத் தொடங்கினர். இதில் இவர் திறம்பெற்றதனாலேயே “நாவலர்” என்ற பட்டத்தினை இவருக்குச் சிறப்பாக வழங்கினர். நாவலர் இத்துறையில் ஆற்றிய பணியின் பயனாகவே தமிழ்மொழியும் மேனாட்டு மொழிகள்போல் விரிவுரை ஆற்றச் சிறந்த ஒரு மொழியாக விளங்குகின்றது. பிற்காலத்தில் தமிழில் விரிவுரை ஆற்றிச் சிறப்பொடு விளங்கிய அறிஞருக்கு நாவலரே வழிகாட்டினர் எனலாம்.

நாவலரே, கல்லாதவரும் எளிதில் விளங்கக்கூடிய தெளிவான முறையில் முதன்முதல் செந்தமிழ்ச்சொல் அமைந்த வசன நடையைக் கையாண்டனர். இவருக்கு முன் வசன நடையில் எழுதிய ஆசிரியர்கள், பொருள் மயக்கத்தை உண்டாக்கும் கடுஞ் சொற்களை வழங்கினர். சங்கேதச் சொற்களை மிகுதியாக அமைத்தும், இலக்கணப் புணர்ச்சிகளைப் போற்றியும், பிறருக்குப் பொருள் விளங்காத வண்ணம் எழுதி வந்தனர். அத்தகைய கட்டுரைகள் பொது மக்களுக்கு எவ்வகைப் பயனும் அளிக்க வில்லை. ஆனால் நாவலர், பொதுமக்கள் சைவ சமய உண்மைகளைத் தெளிவாக உணர வேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் கல்லாதவரும் எளிதில் விளங்கக்கூடிய தெளிவான வசனநடையைக் கையாண்டனர்.

மேலும் பொருட்டெளிவு கருதி மேனாட்டார் வழங்கி வந்த முற்றுத்தரிப்புப் போன்ற குறியீடுகளைத் தமது உரைநடையிற் கையாண்டனர்.

இவர் திருத்தி அச்சிட்ட நூல்கள், **கந்த புராணம், பெரியபுராணம், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, திருக்கோவை உரை, தொல்காப்பியச் சேனாவரையர் உரை, இலக்கணக் கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, பிரயோகவிவேகம், தருக்கசங்கிரக உரை, நன்னூல் விருத்தியுரை** ஆகியன. இவர் புதிதாக இயற்றி வெளியிட்ட நூல்களுட் சில **முதற் பாலபாடம், இரண்டாம் பாலபாடம், நான்காம் பாலபாடம், முதற் சைவ வினா விடை, இரண்டாம் சைவ வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், சிதம்பர மான்மியம், கோயிற் புராண உரை, சைவசமய நெறி உரை, நன்னூற் காண்டிகை உரை** முதலியன.

தமிழ்ப் புலவருடைய வீடுகளிற் பணையோலைச் சுவடிகளிற் சிறைப்பட்டு வெளியேற இயலாது தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த தமிழை அச்சு ஊர்தியில் ஏற்றி, நாடெங்கும் பரவச் செய்வதிற் பெரிதும் முயன்றவர் தாமோதரம்பிள்ளை. யாழ்ப்பாணத்துச் சிறுப்பிட்டியில் கி.பி.1832ம் ஆண்டிற் பிறந்த இப்பெரியார் சென்னைக்குச் சென்று **தினவர்த்தமானி** என்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையை நாள்தோறும் பதிப்பித்தார். சென்னை இராசதானிக் கலாசாலையில் தமிழ்ப் பண்டிதராயும் அமர்ந்தனர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தாரால் முதன்முதலாக 1858ம் ஆண்டில் நடாத்தப்பட்ட கலைமாணிப்

பட்டத் தேர்வுக்குத் தோன்றியவருள் இவரே முதலாவதாகத் தேர்ச்சியடைந்தவர். பணையோலைச் சுவடிகளைப் பரிசோதித்துப் பல நூல்களைப் பதிப்பித்தனர். அவற்றுட் பெரும்பாலான இலக்கண நூல்கள். இலக்கண நூல்கள் விலைபோவது மிகவும் அருமையாக இருந்தபோதும் அவற்றை இவர் அச்சிட்டது போற்றற்குரியதே.

அங்ஙனம் அவர் வெளியிட்ட இலக்கண நூல்கள் **தொல்காப்பியம் நச்சினர்க்கினியம், தொல்காப்பியம் சேனாவரையம், வீரசோழியம், இறையனார் அகப்பொருளுரை, இலக்கண விளக்க உரை** என்பனவாம். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய கலித்தொகை, திரிசொற்களால் ஆக்கப்பெற்ற தணிகைப் புராணம், ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய **குளாமணி** ஆகிய இலக்கிய நூல்களும் இவர் பதிப்பித்தவையே.

இவருடைய இலக்கிய அறிவிற்கும், புத்திக்கூர்மைக்கும் ஆராய்ச்சித் திறனுக்கும் இவர் பதிப்பித்த இந்நூல்கள் தக்க சான்று பகருகின்றன. இவர் இறக்குங்காலத்தில் எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய அகநானூற்றினைப் பரிசோதித்து வந்தனர் என்றும், அது வெளிவரவில்லையென்றும் அறிஞர் கூறுவர். இவர் நூல்களைப் பதிப்பித்ததோடு அமையாது பல இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் எழுதினர். **கட்டளைக் கலித்துறை** என்னும் இலக்கண நூல்களையும், **வசனகுளாமணி** யெனப் பெரிய **உரைநடை நூல், சைவ மகத்துவ போதம்** என்னும் சமய நூல், சிறுபிள்ளைகளுக்கென வகுக்கப்பட்ட ஆறாம் வாசகப்புத்தகம், ஏழாம் வாசகப் புத்தகம் என்னும் நூல்கள் இவர் இயற்றியனவே. இவ்வாறு இந்நூலை

இயற்றியும், இறக்கும் நிலையிலிருந்த பழஞ்சுவடிகளுக்கு உயிர் கொடுத்து வழிகாட்டியும் தொண்டாற்றினார் ஈழநாட்டுத் தாமோதரர்.

தென்னிந்திய வரலாறு, திராவிட நாகரிகவரலாறு ஆகியவற்றுக்கு அடிகோலி வழிகாட்டியவர் ஈழநாட்டுப் பெரியார் கனகசபைப்பிள்ளை. இவர் யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த விசுவநாதப்பிள்ளையின் மகன். சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியிற் கற்று இளம் வயதிலேயே கலை மாணிப்பட்டத் தேர்வில் தேர்ச்சியடைந்தார். தமிழ் அறிவிலும் சான்றவராகத் திகழ்ந்தார். தபாற்களரியில் மேலதிகாரிப் பதவி விரைவில் இவருக்குக் கிடைத்தது. இப்பதவியிலிருந்து கடமையாற்றும் முறையில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள இடங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்றார். இவ்வாறு செல்லும் பொழுது தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குரிய வசதிகள் சில இவருக்குக் கிடைத்தன.

இவர் தாம் சென்ற இடங்களிலே தமக்குக் கிடைத்த அச்சில் வராத, அரிய தமிழ் ஏட்டுப் படிக்களைச் சேர்த்து வைத்திருந்தார். அப்படிக்களைக் கடிதத்திற் பெயர்த்து எழுதுவதற்கு ஒருவரை ஒழுங்கு செய்து தம்முடன் இருபது ஆண்டுகளாக வைத்திருந்தார். தாம் இடர்பட்டுத் தேடிப்பெற்ற ஏட்டுப்படிக்களைப் பதிப்பாளருக்குக் கொடுத்தனர். கலாநிதி உ.வே.சாமிநாதையருக்குப் பத்துப் பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், முதலிய பண்டைக்கால இலக்கிய நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொடுத்து உதவினர்.

சாசனங்களைக் கற்கத் தொடங்கிப் பல கோயில்களிலுள்ள சாசனங்களைக் குறித்துத்

தொகுத்து எழுதி வந்தார். அத்துடன் சாசனங்கள் பலவற்றின் படிகளையும் ஆக்கிவந்தனர். மக்களின் வாழ்க்கைப்பண்பு, சிறப்பியல்புகள், சரித்திரவரலாறு ஆகிய வற்றையும் ஆராய்ந்து வந்தார். இவற்றின் பயனாக ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழர் (The Tamils One Thousand Eight Hundred Years Ago) என்னும் நூல் இவரால் இயற்றப் பெற்று வெளியாகியது. இந்நூலிலே தமிழ் நாட்டின் நிலை, அதன் எல்லைப் புறத்து நாடுகளின் நிலை, தமிழ் நாடு வேற்று நாடுகளுடன் நடத்திய வாணிபத்தின் பெருக்கு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஆகியவற்றை விரிவாக ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். பொதுமறை நூலாகிய திருக்குறள், பெருங்காப்பியங்கள் எனச் சிலர் கருதும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆகிய இவற்றின் காலம் முதலியன, சங்கப் புலவர் வரலாறு, சைவ வைணவ சமயங்களின் நிலை, தமிழ் மக்களின் பண்பாடு ஆகியன வற்றையும் ஆராய்ந்து விளக்கியிருக்கின்றார். இவர் கையாண்ட ஆராய்ச்சி வழியைப் பின்பற்றியே பிற்கால ஆராய்ச்சிகள் நடந்தன. இவர் இயற்றிய இந்நூல் இன்னும் தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகில் சிறந்த இடம் வகிக்கின்றது. தமிழுக்கு அழியாப் புகழை அளித்த இவ்வரிய நூலைத் தமிழ் உலகிற்கு ஈந்த இப்பெரியார் தமது ஐம்பத்தாறாவது வயதில் திடீரென்று உயிர் நீத்தார். இவர் தமிழ் மொழிக்கு ஆற்றிய பணி என்றும் நிலைத்திருக்கும். பழந்தமிழரின் பண்பாட்டுச் சிறப்பினை முதன்முதற் புலப்படுத்தித் தமிழ் நூல்களின் மேன்மையை உலகறியச் செய்து, தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் வழிகாட்டித் தமிழ் அன்றையைச் சிறப்புறச் செய்தார் இந்த ஈழநாட்டுப் பெரியார்.

நா.கதிரைவேற்பிள்ளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் புலோலியில் வாழ்ந்தவர். இளமையிலேயே மிகுந்த கூரிய புத்தியும் ஞாபக ஆற்றலும் பெற்று விளங்கினர். வறிய குடும்பத்துப் பிள்ளையாகையால் நீண்ட காலம் பள்ளிக்கூடத்திற் கல்வி பயிலவில்லை. ஆறாம் வகுப்புப் படிப்புடன் புலோலியூர் நொத்தாரிசு சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவரிடம் இலகிதராகக் கடமை பார்த்தார். இருபத்திரண்டாவது வயதிலே இந்தியாவுக்கு மரக்கலம் மூலம் ஒளித்தோடினர். சென்னையிற் சங்கத்திலும் தமிழிலும் திறமை வாய்ந்த புலவரை அடைந்து அவர்களிடம் தமிழும் வடமொழியும் கற்றுப் புலமையுடன் விளங்கினார்.

சென்னையில் வாழ்ந்த காலத்திலே பல ஊர்களுக்குச் சென்று ஆங்கெல்லாம் விரிவுரைகள் ஆற்றி வந்தனர். ஒப்பற்ற நாவன்மை உடையவராதலின் பல அறிஞர் கூடிய அவைகளில் சிறிதேனும் அஞ்சாது பேசி வந்தனர். இடையிலே தடைப்படாது விரைவிற் பல மணிநேரம் நின்று ஒருவித இடர்ப்பாடுமின்றிப் பேசும் ஆற்றல் படைத்தவர் இவர். எவராயினும் எதிர்ப்பட்டு ஒரு பொருள் வினாவின், உடனே அவர் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முறையில் விடை கூறும் அறிவும் உடையவர். தொன்மை இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தையும், உலகப் பொதுமறையாகிய திருக்குறளையும் நன்கு படித்திருந்தார்.

இவர் மாயாவாதத்தை நிராகரித்துப் பேசுந்தன்மை வாய்ந்தவர். எனவே, “மாயாவாத துவம்சகோளரி” என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனர். இவர் இயற்றிய நூல்களாவன: கூர்ம புராண விரிவுரை, பழனித்தல

புராணவுரை, சைவசந்திரிகை, சைவ சித்தாந்தச் சுருக்கம், சிவாலய மகோற்சவ விளக்கம், சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் என்பன. இவர் ஓர் அகராதியும் தொகுத்தெழுதி அச்சிட்டுள்ளார்.

சிவசம்புப் புலவர் கி.பி.1830ல் யாழ்ப்பாணத்துப் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த உடுப்பிட்டியிலே பெரும் புலவராயிருந்த அருளம்பல முதலியாருக்கு மகனாகத் தோன்றினர். நல்லூர்ச் சரவணமுத்துப் புலவர், சம்பந்தப்புலவர் முதலியோரிடத்து இலக்கண இலக்கிய நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார். இளமையிலேயே கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். ஈழநாட்டில் பிரபந்தம் பாடியவருள் இவரே அதிகமான பிரபந்தம் பாடியவர். இராமநாதபுரம் இரவிகுலமுத்து விஜய இரகுநாத பாஸ்கர சேதுபதி மகாராசா வின்மீது கல்லாடக் கலித்துறையும், நான்மணிமாலையும், இரட்டை மணிமாலையும் வேறு தனிக் கவிகளும் பாடிச் சென்று, அவர் முன்னிலையில் புலவர் பலர் கூடிய அவையில் அரங்கேற்றினர். பொன்னுச்சாமித் தேவர் அவர்களின் மகனும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவியவருமாகிய பாண்டித் துரைத் தேவர் மீதும் ஒரு நான்மணிமாலை பாடியுள்ளார். மேலும் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலுமுள்ள சில கோயில்கள் மீதும் பல பிரபந்தங்கள் பாடினர். வேறு பிரபுக்கள் மீதும் சில பிரபந்தங்கள் யாத்துள்ளார். இவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் அறுபது வரையில் உள்ளன. இவர், நூல்கள் சிலவற்றிற்கு உரையும் எழுதினர். அவற்றுட் சில: **மறைசை அந்தாதி உரை**, **யாப்பருங் காலக்காரிகை உரை**, **கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மை திரு மணப்படல் உரை** முதலியன.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் பல கிறித்தவர் தமிழைப்பலதுறையில் வளர்த்தனர். ஆங்கிலேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய பின் 1821ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் சர்சமிசன் சபையார் ஓர் அச்சியந்திரம் நிறுவனர். 1876ம் ஆண்டில் கத்தோலிக்கச் சபையார் அச்சியந்திரம் ஒன்றை கொழும்பில் ஏற்படுத்தினர். இது, பின்பு யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் கிறித்தமத்தைப் பரப்பிய பெரியார் தமிழில் விஞ்ஞான நூல்கள் பல எழுதித் தமிழ் மொழியைப் பல துறையில் விருத்தி செய்தனர். **சாதாரண இதிகாசம்** (History) என்னும் வரலாற்று நூலை ஆர்னால்டு (J.R.Arnold) என்பவர் எழுதினார். இது 1858ம் ஆண்டில் அமெரிக்க மிசன் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தவரான காரல் என்பவர் (D.L.Carrall) வீசகணிதம் (Elementary Algebra) என்னும் நூலை 1885ஆம் ஆண்டில் எழுதி யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிட்டார். வில்லியம் நெசின்சு (William Nevins) என்பவர் **நியாய இலக்கணம்** என்னும் தருக்க சாத்திர நூலை எழுதி அச்சிட்டனர். கிறீன் என்பவர் (Dr.S.S.Green) **அங்காதி பாதம்** (Human Anatomy) என்னும் அரிய சிறந்த நூலொன்றை 1872ம் ஆண்டில் எழுதினார். கெமிஸ்தம் (Chemistry) என்ற நூலும் இவர் இயற்றியதே, வாணசாத்திரம், சுகரணவாதம், உற்பாலனம் என்னும் நூல்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்தன.

ஈழநாட்டுக் கிறித்தவப் பாதிரிமார் தமது சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்குப் பத்திரிகைகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலம் தமிழ் வசன நடையையும் வளர்த்தனர். உதய

தாரகை என்பது யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்க மிசனால 1841ம் ஆண்டு முதல் வெளியிடப் படும் மாத வெளியீடு. பாலியார் நேசன் என்பது மாணாக்கரின் பொருட்டு 1859ம் ஆண்டு முதல் நடைபெற்ற வெளியீடு. கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன் என்பது ஈழத்தில் கத்தோலிக்கக் கிறித்த மதத்திற்குத் தலைவராய் இருந்த கிறித்தோபர் பொன்சீன் என்பவர் 1876ம் ஆண்டில் தொடங்கிய மாத இருமுறை வெளியீடு. இவ்வாறு பத்திரிகைகளை வெளியிட்டும் பல நூல்களை எழுதி அச்சிட்டும் தமிழ்மொழியை வளர்த்து வந்தனர் ஈழத்துக் கிறித்தவப் பெரியார்.

மொழிக்கு இன்றியமையாத கலைக்களஞ்சியத்தைத் தமிழில் முதன்முதலாக வகுத்தவரும் யாழ்ப்பாணத்தவரே. யாழ்ப்பாணம் நாவலர் கோட்டத்து ஆ.முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் 1902ம் ஆண்டில் அபிதான கோசம் என்னும் நூலை அரங்கேற்றினர். தமிழிலே கலைக்களஞ்சிய நூலை இயற்றுவதற்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர் இவரே. அகராதிக்கலைக்கு இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்ததும் யாழ்ப்பாணமே. முதன்முதல் மேனாட்டு முறையில் எழுந்த அகராதி சதுரகராதி. ஆனால், இதை எழுதியவர் வீரமாமுனிவர் என்னும் மேனாட்டவர். இதன் பின்னர் அகராதி ஆக்கும் துறையில் பெரிதும் உழைத்தவர் ஈழநாட்டவரே. யாழ்ப்பாணத்தில் இயற்றப்பட்ட அகராதிகளுள் குறிப்பிடத்தக்கவை மானிப்பாய் அகராதி, கதிரை வேற்பிள்ளை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க அகராதி, பேர்சிவல் அகராதி, வின்சிலோ அகராதி, முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அகராதி முதலியவை. இவ்வகராதிகளைப் பின்பற்றியே சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகராதி எழுந்தது.

சென்ற சில ஆண்டுகளுக்குள் ஈழநாடு முப்பெருந்தமிழ் மணிகளை இழந்துவிட்டது. பன்மொழி அறிஞரும் தமிழ்மொழியே உலகம் தோன்றிய பொழுது உண்டான மொழி என வாதாடியவருமாகிய நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், யாழ் நூலாசிரியர் உயர் திரு விபுலானந்த அடிகள், செந்தமிழ்ச் செல்வியைப் பாடிய பாவேந்தன் நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் ஆகிய மூவரும் மறைந்துவிட்டார்கள். “தமிழே உலகத்தாய்மொழி என்று பறையடித் தோதிய பன்மொழிப் பண்டிதன்” என்று சுவாமி சுத்தானந்தரார் பாராட்டப் பெற்றவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சிக்கும் சரித்திர வரலாற்றிற்கும் அரும்பணி புரிந்தவர் இப்பெரியார். நல்லூர்ச் சுவாமி என்ற அடைமொழியொடு கூறப்படும் இவ்வறிஞர் 1875ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் மானிப்பாயில் பிறந்தார். இவருக்குப் பதினெண்மொழிகளில் ஞானம் இருந்ததாகக் கூறுவர். தமக்கிருந்த பரந்த அறிவின் துணையால் **தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு** என்னும் நூலை யாத்தனர். **சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சி** என்ற நூலையும் தன்னந்தனியாக எழுதி வந்தார். சொற்கலை ஆக்கத்திற்கு இவர் செய்த அரிய தொண்டுகளை வியந்து பெரியோர், “சொற்கலைப் புலவர்” என்று பட்டமளித்தனர். வரலாற்றுத் துறையில் **யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்**, **யாழ்ப்பாண அரசர்கள்** என்ற இரு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டனர். இவர் எழுதிய ஆங்கில தமிழ் அகராதி ஒன்று இன்னும் அச்சில் வெளிவரவில்லை.

மேனாட்டுக் கலைகளைத் தமிழில் அறிவுறுத்தி விஞ்ஞானத்தினையும் செந்

தமிழ்துயக்க உதவியவர் உயர்திரு விபுலானந்த அடிகள். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதல் தமிழ்ப்பேராசிரியராக நான்கு ஆண்டுகள் கடமை பார்த்து வந்தார். அன்னார் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியராக வருமுன் தில்லையின் எல்லையிலுள்ள பல்கலைக்கழகத்து முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்து தமிழ் மொழிக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தார். இவர் 1892ம் ஆண்டில் ஈழநாட்டிலேயுள்ள மட்டக்களப்புப் பகுதியில் காரைதீவு என்னும் ஊரில் பிறந்தார். மயில்வாகனம் என்பது இவருடைய பிள்ளைப் பெயர். துறவு பூண்டபின் 1924ம் ஆண்டிலிருந்து சுவாமி விபுலானந்தர் எனப் பெயர் பெற்றார். வடமொழி, தென்மொழி, ஆங்கிலமொழி ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் ஆன்ற புலமை உடையவர். எண்ணூல் பூதநூல் வேதிநூல் முதலியன இவர் கற்று நிறைந்த பகுதிகள்.

செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில் முதலிய திங்கள் வெளியீடுகளில் தமிழைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல வரைந்துள்ளார். மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள் மணிவிழா மலரில் ஆங்கிலவாணி என்ற தலைப்பில் ஆங்கில நாட்டின் கலைச் செல்வத்தை விளக்கிக் கட்டுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். மாயாவதி ஆச்சிரமத்தில் தங்கியிருந்தபோது பிரபுத்த பாரதம் என்னும் திங்கள் வெளியீட்டின் ஆசிரியப் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டு அரிய கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார். தமிழரின் தலையாய சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றி முதிர்ந்த அறிவுடன் ஆங்கிலத்தில் சிறந்த கட்டுரைகள் எழுதினார். நாடகத் தமிழ்பற்றி இவர் இயற்றிய நூல் **மதங்க சூளாமணி** யென வழங்குகின்றது. ஆங்கில நாடக

ஆசிரியர் செகசிற்பியர் வரைந்த நாடக வகையின் நயமும், தசரூபகம் முதலிய சங்க நூல்களின் நாடக அமைப்பும், நாடகத் தமிழின் இயல்பும் இந்நூலில் தெளிவுறக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பன்னெடுங்காலமாகத் தமிழிசையையும் தமிழ் இசைக்கருவியையும் தமிழ் மக்கள் கையாண்டிருந்தனர் என்பதை இவர் தாம் இயற்றிய **யாழ் நூலில்** பல சான்றுகள் கொண்டு நிறுவியுள்ளார். வடிவுகூடத் தெரியாதபடி மறைந்த பண்டைய யாழின் நுட்பங்களையெல்லாம் உலகறிய வைத்தது இவர் செய்த தொண்டாகும். இசைத் தமிழிற்குப் புத்தம் புதிய இலக்கணம் அமைத்து அதனை விஞ்ஞான முறையில் எடுத்துக்காட்டிய விபுலானந்த அடிகளுக்குத் தமிழ் உலகம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே கவிக்குயிலாகத் திகழ்ந்தவர் நாவலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர். செந்தமிழ்த்தாயைத் தெய்வக் கோலத்திற் கண்டு உள்ளம் உருகிப் பாடிய பெருமை இப்புலவருக்கு உரியதென அறிஞர் கொள்வர். இவர் பாடிய **ஆடிப்பிறப்பும், கத்தரித்தோட்ட வெருளியும்** பிறர் பாடாத புதிய ஆக்கங்கள். **இலங்கை வளமும் தால விலாசமும்** என்றும் நிலைக்கக்கூடிய இலக்கியங்கள், யாழ்ப்பாணத்துக் கற்பக தருவாகிய பனையைப் பற்றி அழகுபெறப் பாடிய புலவர் இவரே. முருகன்மீது உள்ள அன்பினால் **நல்லை முருகன் திருப்புகழ், கதிர்காமவேலர் பதிகம்** முதலிய பல பிரபந்தங்களைப் பாடினர். இவருக்கிருந்த சைவ சித்தாந்த அறிவை இவர் இயற்றிய **உயிரிளங்குமரன் நாடகம்** நன்கு புலப்படுத்தும். **நாமகள் புகழ்மாலை** செந்தமிழ்த்

தாயைத் தேடிக் கூவி, உள்ளம் குழைந்து பாடிய நூல். குழந்தை உள்ளத்துடன் எழுதப் பட்டது சிறுவர் செந்தமிழ். பதினைந்தாம் வயதிலே பாடத்தொடங்கிய இப்புலவர் பதினையாயிரம் பாக்கள்வரை பாடியுள்ளார்.

இவர் இயற்றிய நூல்களுள் இப்பொழுது அச்சிடப்பட்டவை **உயிரிளங்குமரன் நாடகம், கந்தவனக்கடவை நான்மணி மாலை, கந்தபுராண நுண்பொருள் விளக்கம், நல்லை முருகன் திருப்புகழ், நல்லையந்தாதி, சுகாதாரக்கும்மி, மருதடி விநாயகர் பாமாலை, கந்தவன நாதர் திருப்பள்ளியெழுச்சி, கல்லுண்டாய் வைரவர் பதிகம், கதிரைமலை வேலவர் பதிகம், செந்தமிழ்ச் செல்வி ஆற்றுப் படை, சிறுவர் செந்தமிழ், நாமகள் புகழ் மாலை, இலங்கை வளம், தாலவிலாசம்** முதலியன.

பேச்சு வழக்கில் வழங்கும் தமிழை எழுத்தில் பொறித்து முதன் முதல் நாடக நூல்களை இயற்றிவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களே. யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் இவர் எழுதிய **உடையார் மிடுக்கு, முருகன் திருகுதாளம், கண்ணன் கூத்து, நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை** என்னும் நான்கு நாடகங்கள் **நானாடகம்** என்னும் பெயருடனும், **பொருளோ பொருள், தவறான எண்ணம்** என்னும் இருநாடகங்கள் **இருநாடகம்** என்னும் பெயருடனும் வெளிவந்துள்ளன. இந்நாடகங்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக

நாடக அரங்கிலும் வேறு இடங்களிலும் நடக்கப்பட்டு புகழ்பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் பின்பற்றியே பல நாடக ஆசிரியர்கள் பேச்சுத்தமிழில் நாடகங்கள் இயற்றினர். இவர் இயற்றிய காதலியாற்றுப் படை புதிய முறையில் எழுதப்பட்ட நூலென்று கற்றோர் போற்றுவர். தமிழிலுள்ள மற்றும் ஆற்றுப்படை நூல் களுக்கு இது சற்றேனும் இளைத்த தில்லை.

மாணிக்கமாலை என்னும் நாடக நூலும், பூஞ்சோலை என்ற பெரிய உரைநடை நூலும் இவர் இயற்றியவை. சங்கிலி, வாழ்க்கையின் வினோதங்கள் முதலிய நூல்கள் இன்னும் அச்சில் வரவில்லை. இவர் தமது சாசன அறிவையும் மொழிநூலறிவையும் பயன்படுத்தி ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய தமிழ்ச் சாசனங்களின் இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து அரிய நூலொன்று எழுதியுள்ளார். இத்துறையில் வழிகாட்டிய பெருமையும் இவருக்கேயுரியது. இவ்வாராய்ச்சி நூலைப் பின்பற்றியே பிற திராவிட மொழிச்சாசனங்களை ஆராய்ந்தவரும் இவரது முடிபுகளை மேற்கோளாகக் கொண்டு நூல்களை வெளியிட்டனர்.

இவ்வாறு தமிழ்மொழி முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத பல துறைகளில் ஈழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ் நாட்டவருக்கு வழிகாட்டினர். தமிழ்நாடு தமிழின் உயர்வினை மறந்த காலங்களில் அதனை நினைவூட்ட ஈழத்திலிருந்தே அறிஞர் தோன்றினர். வருங்காலத்திலும் பல துறைகளில் ஈழத்துத் தமிழர் வழிகாட்டுவர் எனத் தமிழ்நாடு எதிர்பார்க்கும்.

(நன்றி) - இலக்கியத் தென்றல்
சேமமடு பதிப்பக வெளியீடு

மலையகம் - பண்பாடும் கருத்துநிலையும்

- பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி -

நமது சமூகம் பற்றிய தெளிவான பார்வை நம்மிடத்தேயில்லையெனில், நமது சமூகத்தில் எவ்வித முன்னேற்றத்தையும் நாம் உண்டாக்கி விட முடியாது. இக் கட்டத்தில் மொழியும் சமூகமும் பற்றிய ஓர் உண்மையினை மீள நினைவுறுத்திக் கொள்ளல் பொருத்தமானதாகும். “உனது மொழியின் ஆற்றலுக்கு அப்பால் உன்னாலே சிந்திக்க முடியாது; உனது சிந்தனையின் பரப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்பவே உனது (சிந்தனை) மொழியும் வளரும்”.

மலையகத்தின் அச்சாணியாகவுள்ள பெருந்தோட்டத் தமிழரின் இல்லாமைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அந்த இல்லாமை களிடையே அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர், வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்ப தனைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவர்கள் சமூக ஒழுங்கமைப்பு, பண்பாட்டமைவு பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். அதுவும் அவர்கள் மொழியிலேயே அந்த “எழுத்து” இருப்பின் அவர்களிடத்து அப்பிரச்சினைகள் பற்றிய பிரஞ்சை ஏற்படுவதற்கான சூழல் ஏற்படும். இந்நிலையில் பண்பாடு பற்றிய ஒரு வரைவிலக்கணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளல் அவசியமாகின்றது. **பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கட் கூட்டம் தனது சமூக, வரலாற்று வளர்ச்சியினூடாகத் தோற்று வித்துக் கொண்ட பௌதிகப் பொருட்கள், ஆத்மார்த்த கருத்துக்கள், மத நடைமுறை கள், சமூகப் பெறுமானங்கள், ஆகியவற்றின தும் தொகுதியாகும். பண்பாடு என்பது ஒரு கூட்டத்தினரின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி நிலை, உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றின் தொகுதியாகும்.**

பண்பாடு என்பது வெளிப்பார்வைக்கு ஒரு நடத்தை முறையாகவே தோன்றினாலும், உண்மையில் அது ஓர் அறிகை முறை மையே. பண்பாடு என்பது அந்த மக்கட் கூட்டத்தினரிடையேயுள்ள சகலரும் பகிர்ந்து கொள்ளும் கருத்துக்கள், நடைமுறை உத்தி கள், வழிநடத்து முறைமைகள் ஆகியன வாகும். பண்பாடு மனிதர்களைப் பக்குவப் படுத்துவது, ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை முறைக்கு அந்தக் குழுமத்தின் மக்களை இணைய வைப்பது. எனவே பண்பாட்டை அறிவதன் மூலம் நாம்:

(அ) அவர்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும்,

(ஆ) அந்தப் பௌதீக எண்ணக்கரு நிலைப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பு அவர்களிடையே சமூக மாற்றம் பற்றியும் அந்த மாற்றத்தை (மாற்றங்களை) ஏற்றுக் கொள்வது பற்றியும் ஏற்படும் நிலைப்பாடுகளுக்கு எவ்வாறு காரணமாக அமைகின்றது என்பதையும்,

(இ) அவர்கள் தங்களை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள், மற்றவர்களை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள் என்பதையும்,

(ஈ) நடைபெறும் மாற்றங்கள் யாவை (அந்த மாற்றங்களின் அளவும் அவை ஏற்படுத்தும் மனநிலை மாற்றங்களும் யாவை) என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இத்தகைய ஓர் அறிகை மூலமே அந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் மதம், மொழி, பண்பாடு ஆகியன பெறும் இடத்தை, அவை வகிக்கும் பங்கை, அறிந்து கொள்ளலாம்.

இலங்கை வளம்

- நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் -

கதிரகாமம்

அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி
அன்பொடு சிவாயவென வருணீறு பூசி
முதிருமன் பால்நெஞ்ச முருகவிழி யருவி
முத்துதிர மெய்ப்புளக மூரவுரை குறற்ப்
புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்
பொருவில்கந் தாசுகந் தாவென்று பாடிப்
கதிரைமலை காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கர்ப்பூர வொளிகாணாக் கண்ணென்ன கண்ணே.

விதிவரைந் திருபழைய வினையோடி மாயு
மிடிகொடும் பிண்சோக விதமான தேயு
மதியொடங் காரகன் முதலான கோளு
மருவிடும் பகையோடு மாறான நாளும்
அதிசுகந் தருஞான வழியான கூறும்
அளவில்ன் பூறுமல மணுகாம லோடுங்
கதிரையென் றோதுமலை கண்டகண் கண்ணே
கர்ப்பூர மெய்ச்சோதி கண்டகண் கண்ணே.

ஆடிவல்

பூதியணி வேதியர்கள் ஆதியடி யார்கள்
போற்றிவர மங்கல வியம்பல் முழங்கச்
சோதிவிரி வெள்ளிமணித் தேரின்மிசைத் தோன்றிச்
சூரனூர மோடுகடல் வாரிதொலை வாக
மோதியெழு மாயமலை யாறுதுகள் போக
முன்னுமுரு கேசனுயர் முத்துமணி வைவேல்
வீதிவழி யாகவரு மாதியுலாக் காணும்
விழிகள்கதிர் விழிகள்மணி விழிகளொளி விழிகள்.

கோணமலை வെந்நீர்க் கேண்கள்

காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல வொன்று
கவிபாடிப் பரிசுபெறான் மனம்போல வொன்று
தீதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல வொன்று
செய்தபிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல வொன்று
நீதிபெறா வேழைதுயர் மனம்போல வொன்று
நிறைபழித்த கற்புடையாள் மனம்போல வொன்று
காதுமழுக் காறுடையான் மனம்போல வொன்று
கனலேறு மெழுநீர்க ளுண்டுகன்னி யாயில்.

(‘இலங்கைவளமும் தாலவிலாசமும்’ என்ற நூலிலிருந்து சில கவிதைகள்)

பண்பாடு என்று பேசுகிறோம்; ஆனால் அதன் பொருளை அறிவது அருமை. பண்படுத்திய நிலம் என்று சொல்வது போலப் பண்பட்ட மனம் என்றால் பண்பட்ட மனிதப்பாங்கு என்றும் பேசலாம். இங்கே உள்ளத்தில் சிறப்புநிலை தோன்றினாலும், அது தனி மனிதனின் சிறப்பாக இருந்தால் பண்பாடென நாம் பேசுவதில்லை. ஒரு நாட்டின் பண்பாடு ஓர் இனத்தின் பண்பாடு என்றே பேசி வருகிறோம்; இப்படி குறிப்பிட்ட மக்கட் கூட்டத்தின் பண்பாடென நாம் பேசுவது அக்கூட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வருடைய பண்பாடாகவும்தான் அது வெளிப்பட வேண்டும். இதனாலேதான் மதக் கொள்கையிலும் வேறு பண்பாடு என்று வற்புறுத்த வேண்டும்.

நாகரிகம் உணவிலும் உடையிலும் இதுபோன்ற பிற வாழ்க்கையின் ஆரவாரங்களிலும் தோன்றுவது ஒன்றாகும். நகரத்தின் ஆரவாரந்தானே நாகரிகம்! பண்பாட்டையும் நாகரிகம் என்று சொல்லும் இடமும் உண்டு. ‘பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்’ என்ற குறளில் பகைவர் மனமும் நோவாதபடி வாழும் கண்ணோட்டம் நிறைந்த பண்பாட்டையன்றோ வள்ளுவர் நாகரிகம் என்கிறார். ஆனால் பெரும்பாலும் சிறந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற உள்ளப் பாங்கின் வெளிப்பாட்டையே பண்பாடு என்கிறோம். அந்த வெளிப்பாடு சுவையுணர்வாகவும், நடை உடை பாவனைகளாகவும் தோன்றும். அப்பண்பாடில்லாதவனைக் காட்டுமிராண்டி என்கிறோம். வாழ்வின் பலபல போக்குகள் அமைந்த பலவேறு நிலைகளையும் இந்தப் பண்பாடென்பது குறிக்கும். உடலைப் பற்றிய நன்னிலை, மனத்தைப் பற்றிய தூய்மைநிலை, பேச்சின் இனிமை இவையெல்லாம் பண்பாட்டில் அடங்கும்.

- தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் -

பண்பாடு

— நவீன சமூக நகர்ச்சியில் ஒரு மீள்வாசிப்பு

- பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா -

மனித சமூகத்திலிருந்து குறியீட்டு நிலையிலும் கற்றல் நிலையிலும் பெற்றுக் கொள்ளும் அனைத்தும் “பண்பாடு” என்பதனுள் அடக்கப்படும்.

ஒவ்வோர் இனக்குழுமும் தமக்கென உரிய தனித்துவமான பண்பாட்டு அடையாளங்களைக் கொண்டிருக்கும். மொழி, கலை, இலக்கியங்கள், அறிவு, பழக்க வழக்கங்கள், விதிகள், சடங்குகள், நிறுவன அமைப்புகள், அரசியற் சிந்தனைகள், பொருண்மிய நோக்கு தொழில் நுட்ப முறைமை ஆகிய அனைத்தும் பண்பாட்டில் உள்ளடங்கும்.

மனித அறிவின் வளர்ச்சியிற் பண்பாட்டுக்கு வரைவிலக்கணம் கொடுக்கும் முயற்சிகளும் பண்பாட்டைப் பிரித்தறியும் செயற்பாடுகளும் இடம்பெறலாயின. அவ்வகையில் பொருள்சார் (MATERIAL) பண்பாடு, பொருள்சாராப் பண்பாடு, என்ற பாகுபாடுகள் தோற்றம் பெற்றன.

அரசியல் மற்றும் பொருண்மிய ஆதிக்க நிலைகளை அடியொற்றி பண்பாட்டு மேலாதிக்கம், பண்பாட்டுத் திணிப்பு, முதலாம் செயற்பாடுகள் இடம்பெற்ற வண்ணமுள்ளன. அவற்றின் எதிர்வினைகளாகப் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு

வருகின்றன. இலங்கையின் சமகாலச் சூழலில் மேற்கூறிய இரண்டு செயற்பாடுகளையும் காண முடியும்.

பண்பாடு மூன்று தளங்களிற் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். அவையாவன,

(அ) கற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நடத்தைக் கோலங்கள்.

(ஆ) ஆழ் மனத்தில் புதைந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பண்பாட்டுக் கூறுகள்.

(இ) பண்பாட்டினால் தீர்மானிக்கப்படும் புலக்காட்சி மற்றும் சிந்தனைக் கோலங்கள்.

மேற்கூறிய மூன்று தளங்களிலும் மொழி என்பது முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. அந்நிலையில் மொழியானது “ஊடகம்” என்ற நிலையையும் கடந்து ஆழ்ந்து விரவி ஊடுருவிப்பரந்துள்ளமையால் அது வாழ்க்கையோடும் இருப்போடும் இறுக ஒட்டிக் கொள்கின்றது.

அந்நிலையில் ஒருவரது ஆளுமை உருவாக்கத்தில் பண்பாடு வலிமையான செல்வாக்கு ஊட்டமாக இருத்தலும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. பண்பாட்டின் வழியாக நிகழ்த்தப்படும் சமூக மயமாக்கல் நடவடிக்கையானது ஆளுமையாக்கத்தை வடிவமைக்க

கின்றது. சமூகமயமாக்கல் இயல்பை அடியொற்றியே ஆளுமை வகைகள் முகிழ்த் தெழுகின்றன.

மாக்கரெட் மீட் என்ற பண்பாட்டு ஆய்வாளர் முன்வைத்த ஒரு முக்கியமான கருத்து இவ்வேளையிற் குறிப்பிடத்தக்கது. “ஒருவருக்குரிய பாலியல் பாத்திரவகைகள் (SEX ROLES) உயிரியற் காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுதல் இல்லை, அவை பண்பாட்டுக் காரணிகளாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன” என்ற அவருடைய கருத்து முக்கியமான எழுப்பொருளாகவுள்ளது.

பண்பாடு தொடர்பாகத் தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்து வந்துள்ள ஆய்வுகள் விரிந்த விளக்கம் கொடுத்தலையே முன்னெடுத்துள்ளன. அதாவது பண்பாட்டை “வாழ்க்கையின் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய வடிவமாகக் காணல்” வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியுள்ளது. இத்துறையில் ஈ.பி. தோம்சனுடைய ஆய்வுகள் முக்கியமானவை. மார்க்சிய நோக்கிலே அவர் பண்பாட்டினை அணுகி “இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் உருவாக்கம்” என்ற நூலை 1963ஆம் ஆண்டில் எழுதினார். பொருள் சார் நிலவரங்களை அடியொற்றிப் பண்பாட்டிற் புதிய சிந்தனைகள் கிளர்ந்தெழுதலை அவர் தொடர்புபடுத்திக் காட்டினார். பயனுள்ள வாழ்க்கை உருவாக்கத்தில் ஒன்றுபட்டு விணைப்படலின் உள்ளடக்கம் பண்பாட்டில் உட்பொதிந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒடுக்கு முறைகள் நிலவும் பொழுது “ஒன்றுபடல்” என்ற செயற்பாட்டை நிகழ்த்து

வதற்குரிய விசைகள் பண்பாட்டில் இருத்தலைக் கண்டறிதல் நவீன ஆய்வுகளிலே முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

பொருண்மிய அடியாதாரத்திலிருந்து மேலெழுந்து உருவாகும் பண்பாடு, அரசியலாக்கத்திலும் வலிமையான விசையாகத் தொழிற்படுகின்றது. பொருண்மியத் தளத்திலிருந்து பண்பாடு உருவாக்கம் பெற்றாலும் அது சார்பளவில் சுயாதீனமாகத் தொழிற்படுகின்ற தென்ற கருத்தும் அமைப்பியலாளர் அல்துஸ்ஸேயின் முன்மொழிவுகளை அடியொற்றி மேலெழுத்தொடங்கியுள்ளது.

வர்க்க உருவாக்கத்தில் பண்பாட்டு நடைமுறைகளின் முக்கியத்துவத்தை அந்தோணியோ கிராம்ஸி தொடர்புபடுத்திக் காட்டியதுடன் பண்பாட்டு ஆய்வு மேலும் முன்னெடுக்கப்பட்டது. மேலாதிக்க உருவாக்கத்தில் பண்பாட்டின் செல்வாக்கும் தொடர்ச்சியான நோக்கலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது.

அதிகாரமும் அதன் பிரதிநிதித்துவமும் தொடர்பில் பூக்கோ பண்பாட்டை நோக்கினார். ஒரு புறம் மார்க்சிய நோக்கும் இன்னொரு புறம் மார்க்சிய மறுதலிப்பும் அவரது எழுத்தாக்கங்களில் மேலோங்கியிருந்தன.

பின்காலனிய எழுத்தாக்கங்கள் பெருமளவிலே பண்பாட்டுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன. “கிழக்கியல்” என்ற நூலில் எட்வேட் செயிட் பண்பாட்டு ஆக்கத்தில் அகவிசைகளுடன் புறத் தீர்மானிப்பு விசைகள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். மேலைத் தேயப் பண்பாடு,

கீழைத் தேயப் பண்பாட்டுக்கு இரண்டாம் பட்சமாக நோக்கப்பட்டமையையும் அவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பண்பாடு பற்றிய சொல்லாடலையும், பண்பாட்டு நடைமுறைகளையும் அடி யொற்றி பெண்கள் பற்றிய நோக்கும் பெண்களின் சமூகப்பாத்திரங்களும் கட்டுமை செய்யப் படுதலைப் பெண்ணிய ஆய்வாளர் விளக்குகின்றனர்.

வளர்ந்து வரும் பண்பாட்டு ஆய்வுகளின் வழியே முன் வைக்கப்படும் ஒரு கருத்தாக்கமாக “பண்பாட்டு மூலதனம்” (CULTURAL CAPITAL) அமைந்துள்ளது. சமூக வினைப் பாட்டின் பொருட்டு குறியீடுகள், எண்ணங்கள், முன்னுரிமைகள் முதலியவை தந்திரோபாய நிலையில் பயன்படுத்தப்படுதலை அடியொற்றி அந்தக் கருத்தாக்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட வகையிலே சிந்திப்பதற்கும், உணர்வு கொள்வதற்கும், வினைப்படுவதற்கும் பண்பாட்டு மூலங்கள் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது அவை மூலதனமாக மாற்ற முறுகின்றன.

அந்த மூலதனம் சமூகத்தின் மத்திய தரப் பிள்ளைகளுக்குக் கூடுதலாகக் கிடைக்கப் பெறுவதனால் அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் வேகமான முன்னேற்றம் பெறமுடிகிறது. அதாவது அவர்கள் பண்பாட்டின் பிரதான கூறாகிய மொழி வழியான அனுசூலமான நிலையில் உள்ளனர். அதே வேளை தொழிலாளர் வர்க்கப் பிள்ளைகள் அத்தகைய பண்பாட்டு வளங்கள் கிடைக்கப் பெறாத நிலையில்

உள்ளனர். அதனால் கல்வியில் அவர்கள் பின்னடைவுகளை எதிர் கொள்ள நேரிடுகின்றது.

பொருளாதார வளம் பண்பாட்டு வளத்திலே செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. பொருளாதார வளமும் பண்பாட்டு வளமும் ஒன்றிணைந்து கல்வியிலே சமத்துவப் பிறழ்வை உருவாக்கிய வண்ணமுள்ளன. அந்தத் தொடர்ச்சி சமூகத்தில் மீள மீள நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதன் வழியாக வர்க்க வேறுபாடு தொடர்ந்து நிலைநிறுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

தேசிய இனங்களும் அவற்றின் பண்பாடுகளும் தொடர்பான உற்றுணர்வு காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தைய நிகழ்ச்சிகளில் இருந்து மேலெழத் தொடங்கியது. ஆய்வு நிலையிலும் கணக்கெடுப்பு நிலையிலும் இனக் குழும அடையாளப்படுத்தல்களைப் பிரித்தானிய அரசு மேற் கொண்டது.

கல்வியிலும், சமயச் செயற்பாடுகளிலும் நிகழ்ந்த மறுமலர்ச்சி தேசிய இனங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் பண்பாட்டு அடையாளங்களை முக்கியத்துவப்படுத்தியது. மொழி வழியான பண்பாட்டு அடையாளப்படுத்தல் வலுப்பெறத் தொடங்கியது. தொன்மையான நூல்களைத் தேடிப்பதிப்பித்தலும், மரபு வழியான கலைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்தலும், சடங்குகளையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் இறுகப்பற்றிக் கொள்ளலும் மேலெழுந்தன.

அவற்றின் பின்புலத்தில் தேசிய இனக் குழுமங்களை அடியொற்றிய சிந்தனைகளும், பண்பாட்டு நிலையில் தனித்துவங்களும் வலியுறுத்தப்பட்டன. அவற்றை அடையாளப்படுத்தி வளர்த்தலும் ஏற்றம் பெற்றது. காலனித்துவ காலத்துக்குப் பிற்பட்ட அரசியலில் அச்செயற்பாடு தேர்தல் வாக்குகளைக் குவிக்கும் நடவடிக்கையாகவும் நிலை மாற்றம் பெற்றது.

பண்பாடு என்பது மனித வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளையும் தழுவி நின்றலால் அது கூருணர்வு கலந்த விடயமாகின்றது. இனத்துவ நிலையான ஒடுக்கு முறைகள் பண்பாடு சார்ந்த ஒடுக்கு முறைகளாகின்றன. அவ்வாறே பண்பாடு சார்ந்த ஒடுக்குமுறைகள் இனத்துவ நிலைப்பட்ட ஒடுக்கு முறைகளாகின்றன.

பண்பாட்டின் அதியுன்னத வடிவங்களாக மொழியும் மதமும் அமைந்துள்ளமையால் அவற்றைப் பாதுகாத்து வளம்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் மனிதப் பண்புகளுடன் இணைந்த செயற்பாடுகளாகின்றன.

இனக்குழும அடையாள நெருக்கடிகள் கோளமயச் சூழலில் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக மேலெழுந்து வருகின்றது. இன ஒடுக்குமுறைச் சூழலில் அவை மேலும் கூர்ப்பெடுக்கும் அரசியற் பிரச்சினைகளாக எழுந்துள்ளன.

இனக்குழுமப் பன்மை நிலை, பண்பாட்டுப் பன்மை நிலை ஆகியவற்றைக் கோட்பாட்டு நிலையிலும், நடைமுறை நிலையிலும் ஊறுபடாது முன்னெடுப்பதற்கு சுரண்டல் அற்ற ஓர் உலகை நோக்கி நகர வேண்டியுள்ளது.

தமிழர்கள் உலகத்திலிருந்து தம்மை வேறுபடுத்திக் கொள்ளும் நோக்கத்தில் திரியவில்லை; 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற நம்பிக்கையில், 'மக்கள் எங்கிருந்தாலும் அவர்கள் கூறிய உண்மையில் எல்லாம் தாம் வாழ்ந்த தமிழ் வாழ்வின் நுட்பத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். இதனாலே இந்திய ஒருமைப்பாட்டிலும் 'யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்' என்னும் உலக ஒருமைப்பாட்டிலும் எளிதில் நம்பி வாழ்ந்தும் 'திரைகடல் ஓடித் தம் பண்பாட்டை உலகப் பண்பாடாக வளர்த்து வந்தார்கள். இந்த உலக நோக்கினால் அல்லவா சேக்கிழார், 'உலகெல்லாம்' என்று முதலிலும் இடையிலும் முடிவிலும் பாடி மகிழ்கின்றார். சம்பந்தரும் 'ஞாலம் நிற்புகழே மிக வேண்டும்' என்று பாடுகின்றார். 'அப்பாலும் அடிசார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று தம் காலத்திற்கும் தம் நாட்டிற்கும் அப்பாற்பட்டவர்கள் கால்களிலும் விழுகின்றார் சுந்தரர்; 'உலகெங்கும் மேவிய தேவாலயந்தொறும் மேவிய பெருமாளே' என்று பாடுகின்றார் அருணகிரிநாதர்; ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டினால் விளையும் சமரச சன்மார்க்கத்தினைப் பாடுகிறார் இராமலிங்கர்.

- தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் -

யாழ்ப்பாணத்து வாய்மொழி இலக்கியம்

- பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா -

எழுத்துருப் பெறாத - ஒருவரால் எழுதப் பெறாத (இயற்றப்பெறாத) பரம்பரை பரம்பரையாக வாய்மொழியாக வழங்கிவரும் இலக்கியத்தை வாய்மொழி இலக்கியம் எனலாம். வாய்மொழி இலக்கிய உருவாக்க கர்த்தாக்களை அறியமுடியாது. இதனைச் சற்று விரிவாக நோக்குவதானால், தனி ஒருவராலோ அல்லது குழுவினராலோ உருவாக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்து செவி வழியாகப் பரவி வாய்மொழியாக வழங்கி வரும் (கையளிக்கப்பட்டுவரும்) இலக்கியங்களை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் என்று கூறலாம். எனினும் வாய்மொழி இலக்கியத்திற்குரிய வரைவிலக்கணத்தைச் சரியாக வரையறை செய்வது சற்றுக் கடினமானதே.

வாய்மொழி இலக்கியத்தை நாட்டார் இலக்கியம் என்றும், பாமரர் இலக்கியம் என்றும், ஏட்டில் எழுதப் பெறாத இலக்கியம் என்றும் பலவாறாக அழைக்கின்றனர். வாய்மொழி இலக்கியத்தின் தோற்றம், தொடர்ச்சி, பயில்முறை முதலானவை விரிவான ஆய்வுக்குரியவை. இவை பற்றி ஏலவே சில ஆய்வாளர்கள் அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்திலே பயில்நிலையில் உள்ள அல்லது வழங்கிவருகின்ற - வழங்கிவந்த வாய்மொழி இலக்கியம் பற்றிய சிறப்பாய்வுகள் மிக அருந்தலாகவே வெளிவந்துள்ளன.

எழுத்திலக்கியம் சொல்லாத, சொல்ல விரும்பாத, சொல்லமுடியாத பலவிடயங்களை வாய்மொழி இலக்கியம் சொல்லும் -

சொல்லுகிறது. ஒரு பிரதேசத்தின் - மக்கள் கூட்டத்தின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ள வாய்மொழி இலக்கியங்களை மரபுகளைத் தொகுப்பதும் பாதுகாப்பதும் அவசியமாகும்.

பொதுவாக வாய்மொழி இலக்கியத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்தோர், வாழ்க்கைவட்ட அடிப்படையிலே - பிறப்புமுதல் இறப்பு வரை பயின்று வரும் பாடல்களையே குறிப்பிடுகின்றனர். வாய்மொழி இலக்கியம் என்ற வகையுள் பாடல்கள் மாத்திரமன்றிக் கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், மரபுத்தொடர்கள் என்பனவும் அடங்குகின்றன. இந்த வகையிலே யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கிவரும் வாய்மொழிப் பாடல்களை முதன்மைப்படுத்தி இந்த அறிமுகக் குறிப்பினைப் பதிவு செய்கிறோம்.

வாய்மொழிப் பாடல்களைப் பற்றிய ஆய்வினைச் செய்யும் பொழுது மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே வழங்கிவரும் வாய்மொழி இலக்கியங்களின் 'ஆதிமூலத்தை'த் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. இங்கு வழங்கும் பாடல்களின் பல, யாழ் மாவட்டத்திற்கு வெளியேயும் ஏன் தமிழ் நாட்டிலேயும் கூட வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு மொழிபேசும், ஒரு பண்பாட்டுக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தின் பரம்பலோடு அவர்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களும் கூடவே பரவிவிடுதல் இயல்பானதே. இந்த வகையிலேதான் நாம் யாழ்

மாவட்டத்தின் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் பயில்நிலையையும் நோக்கவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் புவியியல், பொருளியல், பண்பாட்டியல், முதலியவற்றின் அடிப்படையிலே இப்பகுதிக்குரிய தனித்துவத்தோடு வழங்கிவரும் வாய்மொழி இலக்கியத்தை இனங்காண்பது, இனங்காட்டுவது அவசியமாகும்.

நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வாளர்களின் முறையியலுக்கு ஏற்ப பிறப்புமுதல் இறப்பு வரை வழங்கிவரும் பாடல்களையே இங்கு சுட்டிக் காட்டுகிறோம். நாம் சிறுவர்களாக இருக்கும்பொழுது பாடியவையும் கேட்டவையும் இங்கு தரப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே வழங்கிவரும் மருத்துவிச்சி வாழ்த்துப் பாடல் (அரிசிப் பொதியோடும்) இலங்கை முழு வதற்குமான பாடல்கை காணப்படுகின்றது. அதன் தோற்ற இடத்தைத் தெளிவாக அறிய முடியாதுள்ளது. மருத்துவிச்சி வாழ்த்துப் பாடல் போலவே கொத்தியாத்தை (கொத்திப் பேய்)ப் பாடல்களும் வழங்கியதாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் அவற்றைப் பெறமுடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியலையும் சூழலையும் பிரதிபலிக்கும் தாலாட்டுப் பாடல்கள் ஓரளவுக்கு உள்ளன. உதாரணமாகத் தாய்மாமனின் வகிபாகத்தை வலியுறுத்தும் தாலாட்டுப் பாடல்கள் பல உள்ளன. இவை இப்பிரதேசத்திற்குரியவையாகலாம் எனக் கருத முடிகின்றது. தாய் குழந்தையைத் தாலாட்டும் பொழுது பின்வருமாறு பாடித்

தாலாட்டுவதாக வழங்கும் ஒரு பாடலை உதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

“ஆராரோ ஆரிரரோ.....

“தொட்டில் கட்டவந்த அம்மான்

பட்டினியே போறானாம்

பட்டுத்த மாமி பசியோடை போறாளாம்”

மாமன் தொட்டில் கட்டுவதும் விருந்தயர்வதும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. குடும்பப் பிரச்சினை காரணமாகத் தாய்மாமன் சாப்பிடாமல் போவதை தாலாட்டினூடு (கதையோடு கதையாக) தாய் சொல்லுகிறாள். இப்பாடல் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வாய்மொழி இலக்கிய மரபிலே சொற்கள் இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்குக் காலம் மாறி மாறி இடம்பெறுவதையும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். ஒருவித ‘வாய்ப்பாட்டுத் தன்மை’ வாய்மொழிப் பாடல்களில் வழங்கி வருவதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

வாழ்க்கை வட்ட ஒழுங்கு வரிசையிலே தாலாட்டுப் பாடல்களைத் தொடர்ந்து மழலைப் பாடல்கள் என வழங்கும் (குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டும்) பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். தாய், பேர்த்தி, பேரன் முதலானோர் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்து விளையாடுவர் (செல்லமாக) ஆண் குழந்தையாயின்,

“கூத்துக் கூத்துக் குமர்ப்பா

குரக்கனைக் கொட்டிக்கொண்டுமலைத்தா”

பெண் குழந்தையாயின்

“தங்கச்சியம்மா தெய், தெய், தெய்

தம்பிக்குத் தேத்தண்ணி வை, வை, வை”

பொதுவாகக் குழந்தைகளோடு மழலை பேசும் உறவினர்கள் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு பின்வரும் பாடலைப் பாடுவதை நாம் இளமையிலே பார்த்திருக்கிறோம்.

“ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நாலு
அஞ்சாம் நம்பரெடி
அஞ்சாம் நம்பர் வீட்டுக்குள்ளே
றங்குப் பெட்டியெடி
றங்குப் பெட்டியைத் திறக்கப்போனா
சிங்கக் குட்டியெடி,
சிங்கக் குட்டியைப் பிடிக்கப் போனா
சீறிப்பாயுதடி”

இந்தப் பாடலிலே இடம்பெறும் ‘எடி என்ற சொல் ‘எடா’ (சீறிப்பாயுதடா) என வழங்குவதும் உண்டு. குழந்தைகள் வளர்ந்ததும் தாமாகவே இப்பாடலைப் பாடி விளையாடுவதும் உண்டு. ஆனால் இப்பாடலின் ‘ஆதி மூலத்’தையும் சரிவர அறிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. இத்தகைய பாடல்கள் பல இப்பிரதேசத்திலே வழங்கிவந்தன. ஆனால் இன்று மறைந்து விட்டன.

வாய்மொழிப் பாடல் மரபிலே மழலைப் பாடல்களைத் தொடர்ந்து குழந்தைகள் கூடிக் குலாவி விளையாடும் பாடல்களைக் குறிப்பிடுவர். விளையாட்டுப் பாடல்களிலே இப்பிரதேசத்தை அடையாளம் காட்டும் பாடல்கள் பல வழங்கி வருகின்றன. குழந்தைகள் ஊஞ்சலாடும் பொழுது பின்வருமாறு பாடுவர்.

“கச்சாயிற் புளியிலே
உஞ்சாலும் கட்டி

கனகரா வளவிலே தோட்டமும் செய்து
வெட்டாத செவ்விளனி வெட்டி
மடைபோட்டு
எரியாத கப்பூரம் எரித்து மடைபோட்டு”

இப்பாடல் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திற்கு உரியது என அடையாளம் காட்ட முடியும். இவ்வாறே கீழ்வரும் பாடலும் அமைகிறது.

“சுன்னாகச் சந்தையிலே பறங்கி
சங்காணைப் போட்டுவிட்டான்.
பாத்தெடுத்துக் குடுத்தால் - பறங்கி
பாதிச் சுங்கான் குடுப்பான்.”

இப்பாடலின் அமைப்பில் நாம் ஏலவே குறிப்பிட்டது போல வாய்ப் பாட்டு ரீதியில் வழங்கும் இன்னொரு பாடலும் உள்ளன.

“ஆமணக்கம் தோட்டத்திலே
கோமணத்தைப் போட்டுவிட்டேன்
பாத்தெடுத்துத் தந்தவைக்குப்
பாதிக் கோமணம் நான் தருவேன்.”

இப்பாடல்களைக் குழந்தைகளை விடப் பெரியவர்களே (ஓரளவுக்கு வயதுவந்தவர்கள்) பெரும்பாலும் பாடுவர்.

குழந்தைகள் குதூகலமாக ஆடிப் பாடிப் பாடும் பல பாடல்களைக் குழந்தைகளே இயற்றி விடுகிறார்கள் எனலாம். பாட்டுக் கட்டுந்திறன் இயல்பாகவே குழந்தைக்குக் கைவருவதுண்டு.

வாய்மொழிப் பாடல் மரபிலே இதனை நிறையக் காணலாம்.

“கண்ணாரே கடையாரே காக்கணவன்
பூச்சியாரே

கோச்சி என்ன காச்சினா?

கூழ்.

கூழுக்குக் கறியென்ன?

புழு

பெரும் புழுவாப் பிடிச்சுக்கொண்டோடிவா”

இவ்வாறே

“இவடம் எவடம்?

புங்கடி புளியடி

புங்கடி புளியடி

எங்கடி போறாய்?

இவ்வாறு வினாவும் விடையுமாக அமையும் குழந்தைப் பாடல்கள் பல யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே வழங்கி வந்தது. வழங்கி வருகின்றது.

குழந்தைகள் பாடும் நீண்ட பாடல்கள் பல இன்றும் வழங்கி வருகின்றன. உதாரணமாக “அம்புலிமாமா எங்கே போறாய்” என வழங்கும் பாடலையும் குறிப்பிடலாம். இது போலவே

“சின்னத்தம்பி உடையார் சீமானாம்
சிப்பிலிச் சந்தைக்குப் போனாராம்
அங்கை ஒருத்தியைக் கண்டாராம்
ஆவட்டம் சோவட்டம் போட்டாராம்
புளியமரத்திலே ஏறினாராம்
பூறுசிதம்ப விழுந்தாராம்.”

இப்பாடலின் தொடர்ச்சியாக வேறுசில அடிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“மாமா மாமா பன்னாடே
மாமியார் வீட்டை போகாதே
சுண்டங் காயைச் சப்பாதே
சூத்தை அரிச்சுச் சாகாதே”

சூத்தை அரிச்சுச் சாகாதே என்பதற்குப் பதிலாகச் சூத்தில ரண்டடி வாங்காதே” என்றும் வழங்குகின்றது. இவ்வாறு தேடித் தொகுக்க வேண்டிய பாடல்கள் பலவுள்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே வழங்கும் வாய்மொழிப் பாடல் மரபிலே “காதற்பாடல்கள்” மிக அரந்தலாகவே காணப்படுகின்றன. ஈழத்து நாட்டார் பாடல்களிலே கிழக்கு மாகாணம், மன்னார் மாவட்டம், வன்னிப் பிரதேசம் முதலான இடங்களிலே காதற் பாடல்கள் பல வழங்கி வந்தன - வருகின்றன. ஆனால் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே வெளிப்படையான காதற் பாடல்கள் இடம்பெறாமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் அரசியல் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு அமிசங்களின் அடிப்படையிலே சமூகவியல் நோக்கில் இவ்விடயம் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

ஆனால் விரக தாபம், பாலியல் நோக்கு, முதலானவற்றின் அடிப்படையிலே பல வாய்மொழிப் பாடல்கள் வழங்கி வந்தன - வருகின்றன. அவற்றின் பதப்பிரயோகம் காரணமாக இங்கு உதாரணங்களைத் தராது தவிர்த்தோம்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் புவியியல் பொருளியற் பின்னணியிலேயே இப்பகுதியின் தொழிற்பாடல்களை நோக்க வேண்டும். பெருவிவசாயம் இப்பகுதியிலே இல்லை. சிறிதளவான விவசாயமும் மேட்டு நிலப் பயிர்ச்செய்கையும் நடைபெறுவதால் குறிப்பிடக் கூடிய விவசாயத் தொழில் சார்ந்த பாடல்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. விவசாயம் சார்ந்த பாடல்கள் சில

வழங்கி வந்தாலும் அவை இலங்கையின் வேறுபாக்களிலும் வழங்குபவையாகவே காணப்படுகின்றன.

கடலினாற் சூழப்பட்டிருக்கும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே மீன் பிடித்தொழில் தொடர்பான வாய்மொழிப் பாடல்கள் பல வழங்குகின்றன. இவை இப்பிரதேசத்திற்குரிய தனித்தன்மை கொண்டவையாக வழங்குவதும் குறிப்பிடத் தக்கது. யாழ்ப்பாணத்து அம்பாப் பாடல்கள் பற்றிய தொகுப்புக்களும் கட்டுரைகளும் ஓரளவுக்கு வெளிவந்துள்ளன.

நாகர்கோயில், செம்பியன்பற்று தானை யாடிப்பகுதியிலே மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களைச் செவ்வி கண்டபோது தாங்கள் பாடும் பாடல்கள் சிலவற்றைக் கூறினார்கள். உதாரணமாகப் பின்வரும் பாடல்களைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

“கறுப்பி வாடி காரிலபோவம்
சிவப்பி வாடி ஜீப்பிலபோவம்
பருத்துறை மாப்பிளை
உடுத்துறைப் பெம்பிளை
சதுமலை மச்சாள் சுதியான பெட்டை
ஆரெடா சண்டியன் நேரில வாடா”

இவ்வாறான தொழிற் பாடல்கள் பல வழங்கி வருகின்றன. அவை தேடித் தொகுத்துப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஏற்பட்ட சைவ மறுமலர்ச்சி காரணமாக யாழ்ப்பாணத்திலே வழங்கி வந்த சிறுதெய்வ வழிபாடுகள் பற்றிய பாடல்கள் பல மறைந்து விட்டன. அவற்றைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துத் தொகுத்துத்

தரவேண்டியது நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர்களின் கடமையாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தின் தனித்துவமான வாய்மொழி இலக்கியமாக ஒப்பாரிப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்து ஒப்பாரிப்பாடல்கள் பற்றி ஏலவே விரிவான கட்டுரையொன்று (கலைக்கேசரி) எம்மால் எழுதப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள இப்பகுதியில் வழங்கும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் தொகுக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

பின் குறிப்புகள்:

“கொக்குப் பறக்கிற தேசத்தைப் பாரடி
குஞ்சு மச்சாளின்ரை கோவத்தைப் பாரடி.”

“காவோலை சரசரக்க
வண்டெண்டிருந்தேன்
காக்கொத்து மச்சாளைப்
பெண்டெண்டிருந்தேன்”

“நாரை பறக்குதடி நாகம்மா - இது
நாட்டை வட்டம் போடுதடி நாகம்மா
ஊரைக் கலக்குதடி நாகம்மா - இது
உலகமெல்லாம் சுத்துதடி நாகம்மா.”

“ஏ.பீ.சீ.டி. எங்கப்பன் தாடி
எப்பன் செல்லப் புட்டுத் தாடி”

“கலோ மிஷ்ரர் கந்தையா
கல்லுக்கு மேலே குந்தையா
பொரிச்ச மீனைத் தின்னையா
பிறுக்குப் பிறுக்கென்று பீச்சையா”

மாறிவரும் பரதம்

- நாட்டிய கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர்
(அவுஸ்திரேலியா) -

தமிழர்களின் ஆடற்கலையான 'பரத நாட்டியம்' இன்று உலகம் பூராவும் பரவியுள்ளது குறித்து மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகிறோம். அதேசமயம் அழகு மிகுந்த நுண்கலையான பரதம் பற்றித் தவறான கருத்துக்களும் உண்டு. தவறான கருத்துக்கள் தோன்றும்போது அவற்றை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டியது எமது கடமையே.

லலித கலையான எமது ஆடல் இன்று பரதநாட்டியம் எனப் பெயர் பெற்ற போதும் இந்த ஆடலின் பூர்வீக நாமம் சதிரே. இது எவ்வாறு எப்போது பரதம் ஆனது? இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்ட காலகட்டத்தில் எமது கலைகள் போற்றி வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அக்கால கட்டம் வரை குறிப்பிட்ட ஒரு குலத்தினரே நடனக்கலையை ஆடி வந்தனர். அவர்கள் கோயில்களில் இறைபுகழ் பாடி ஆடியபோதும் தனிப்பட்ட கோவலர்களின் ஆசை நாயகிகளாகவும் இருந்தனர். அரச சபைகளிலும் ராஜ நர்த்தகி என்ற அரச சபைக் கலைஞராகவும் விளங்கினர். காலத்தின் மாற்றத்தால் இவர்கள் ஆடிவந்த அருங்கலைச் செல்வம் ஆதரிப்பார் அற்ற கலையாகச் சமூக இழிநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

அழிந்தொழியும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட இந்த அழகிய ஆடற்கலைக்குப் புத்துயிர் கொடுக்க முயன்றார் ஈ.கிருஷ்ணஜயர் என்ற சட்டத்தரணி. இவர் கலாவிமர்சகர், பத்திரிகை ஆசிரியர் மட்டுமல்ல, சிறந்த நாடக நடிகரும் கூட. இவரே பெண்வேடம் தரித்து ஆடி இதன் அழகைப் பலருக்கு எடுத்து

விளக்கியதுடன் இக்கலை பற்றிப் பத்திரிகைகளில் எழுதியும் வந்தார். அன்றுவரை சதிர் என குறிப்பிடப்பட்ட இந்த ஆடலுக்குப் 'பரத நாட்டியம்' எனப் புதுப்பெயர் சூட்டிச் சமூகத்திலே மதிப்புக்குரிய கலையாக மாற்றினார். ஈ.கிருஷ்ணஜயர் தேச விடுதலைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்தவர். இயற்கையாக பாரதியின் கவிதைகளால் கவரப்பட்டவர்.

புதிய வளம்மிக்க இந்தியாவைக் கனவு கண்ட பாரதி, விஞ்ஞானம் தொழில்நுட்பம் யாவற்றிலும் வளர்ந்த நாடாக இந்தியாவைக் கண்டார். அதேபோல அரங்கக்கலைகள் அத்தனையும் பொலிவு பெற்ற நாடாக இந்தியா விளங்கவேண்டும் என விரும்பிய பாரதி "பரத நாட்டியக் கூத்திடுவீர்" எனவும் பாடினார். அவ்வாறு பாடிய பாரதியின் மனதிலே தென்னகப் பெண்களின் நடனமான சதிர் இருக்கவில்லை. அரங்கக் கலைகளை விளக்கும் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் என்ற நூலே அவர் அவ்வாறு பாடக் காரணமாகியிருக்கும்.

சதிர் என்ற நாமத்தால் மாசு படிந்த ஆடலுக்குப் புதுப் பெயர் சூட்டிப் புத்துயிர் கொடுக்க விரும்பிய ஈ.கிருஷ்ணஜயருக்கு பாரதியின் பாடலே "பரத நாட்டியம்" என்ற புதுப்பெயர் கொடுக்க. காரணமாய் அமைந்திருக்கும். இப்புதிய நாமமே உயர் கலைக் கான அங்கீகாரத்தைக் கொடுத்தது. பரதமுனியின் பெயரும் இணைந்ததால் நாட்டியம் உன்னத கலையாக மக்களால் போற்றப்படவும் வழிவகுத்தது.

இப்பெயர் மாற்றம் பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தை அடியொற்றிய ஆடலை பரதநாட்டியம் என்ற மயக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. நாட்டிய சாஸ்திரம் அரங்கக் கலை பற்றி விளக்கும் நூல். இந்நூல் நாடகத் தயாரிப்புக்கு வேண்டிய அத்தனையையும் விளக்குகிறது.

நாம் இன்று ஆடும் பரத நாட்டியம் கடந்த 400 ஆண்டுகளாகப் பெண்களால் ஆடப்பட்ட நளினமான பெண்மைக்குரிய ஆடலின் பரிணாமமேயன்றி பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தை அடியொற்றிய ஆடல் அல்ல. இவ்வாறு வழிவழி வந்த ஆடல் காலத்தின் ஓட்டத்திலே பல மாறுதல்களைக் கண்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே அழிந்தொழிந்து போகாமல் காப்பாற்றப்பட்டு புதிய நாமம் பெற்றுப் பரதமாக எம் சமூகத்தின் பண்பாட்டுச் சின்னமாக அரங்கக் கலையாக மிளர்கிறது.

இந்த ஆடலை நாற்பதுகளில் ஆடியவர்களில் இருந்து வேறுபட்டு இன்றைய கலைஞர்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் நிறைந்த பரந்த உலகிலே வாழ்கிறார்கள். பரதநாட்டியம் தமிழர்களின் ஆடலாக மட்டுமல்லாது பல்லின மக்களும் ஆடும் கலையாகவும் மாறி உள்ளது.

வங்காளியர் வங்கமொழியிலும் குஜராத்தியர் குஜராத்தி மொழியிலும் சிங்களவர் சிங்கள மொழியிலும் ஆடி இந்த ஆடலைத் தம் கலையாக்கி மகிழ்கின்றனர். அது மட்டுமா? உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் ஆடப்படும் ஆடலாகிவிட்டது பரதம். அமெரிக்கா, கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும்

ஆடப்படுகிறது. உலகம் முழுவதும் ஆடப்படும் கலையாகிய பரதநாட்டியம் மிகமிகக் குறுகிய காலத்திற்குள் பல மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி வருவதைக் கவனிக்க முடிகிறது.

பரதமும் அதற்கென அமைந்த அழகிய உடை அலங்காரங்களும், ஆடப்படும் பாடல்களும் தெய்வீகப் பாடல்களாக அமைவதால் பரதநாட்டியம் தெய்வீகக் கலை என்றும் எண்ணப்படுகிறது. இறை புகழ் பாடி ஆடுவதுதான் முறையானது. அதற்கு அப்பால் சமூகக்கலையாக மாறுவது தாய் பரதத்தை மாசுபடுத்துவது என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. காலாதி காலமாக இறை புகழ் பாடி ஆடிய தேவ அடியார்கள் ஆண்களின் இன்பத்திற்காகவும் ஆடியவர்கள். பரத நாட்டியம் எதற்கும் வளைந்து கொடுத்துக் கலைஞர் விரும்பிய கருத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய கலை அம்சம் நிறைந்தது.

எமது ஆடற்கலையின் நோக்கமே அழகுணர்வுடன் ஆழ்ந்த கருத்தை மக்களிடம் பரப்புவதே. நாட்டியம் காதுக்கும் கண்ணுக்கும் விருந்தளித்து மனச் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தி மக்களுக்கு அறிவூட்ட வேண்டும். எமது பாரம்பரியத்தில் இதற்கிணைய எமது கலைஞர்கள் கல்வி அறிவற்ற பாமர மக்களுக்கு அறிவை வழங்கி வந்துள்ளனர்.

எமது பரதமும் எக்கருத்தையும் எடுத்துக் கூறும் சிறந்த ஆடல் வகைளை கொண்டது. உணர்ச்சி பாவத்தைக் காட்டவல்லது. இன்றைய கலைஞர்கள் இதை உணர்ந்து துணிவுடன் செயல்படவேண்டும்.

ஈழத்தமிழரது பண்பாட்டு அசைவுகள்

- பேராசிரியர் செ.யோகராசா -

ஈழத்தமிழரது பண்பாட்டில் முன்னெப்போதுமில்லாதளவில் பெரும் பண்பாட்டு அசைவுகள் சென்ற நூற்றாண்டின் எண்பதுகள் தொடக்கம் ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. ஏற்பட்டுவருகின்றது. பேரினவாத ஒடுக்கு முறையின் உச்சமாக வெளிப்பட்டிருந்த எண்பத்துமுன்றின் இனக்கலவரத்தினால் ஏற்பட்ட புலப்பெயர்வே இத்தகைய பண்பாட்டு அசைவுகளுக்கு வழிவகுத்திருந்தது.

மேற்கூறியவாறான புலப்பெயர்வு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடக்கம் (மலாயா, சிங்கப்பூர் நாடுகளுக்கான புலப்பெயர்வு) அவ்வப்போது ஈழத்தில் இடம்பெற்று வந்திருப்பினும் எண்பதுகளிலிருந்து உருவானது முற்றிலும் வேறுவகைப்பட்டதொன்று. இவ்வேளை புலப்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் உயர்கல்வி கற்காதவர்கள், ஆங்கிலம் தெரியாதவர்கள், அரசியல் தஞ்சம் கோரிச் சென்றவர்கள். இனம், மதம், மொழி இயற்கைச் சூழல் என முற்றிலும் மாறுபட்டிருள்ள ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் (உ-ம்: ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், நோர்வே, சுவிஸ், டென்மார்க்) கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகியவற்றிற்கும் சென்றவர்கள்.

எண்பதுகளிலிருவான இனக்கலவர சூழலைப் பயன்படுத்தி அத்தகைய சூழ்நிலை ஓரளவு மாறிய பின்னரும் பொருளாதார நிமித்தமும் திருமண நிமித்தமும் (குறிப்பாக, பெண்கள்) செல்கின்ற சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டிருந்தமையும் இவ்வேளை கவனிக்கப்பட வேண்டியதே.

யுத்தத்தின்போது கூடுதலாகப் பாதிக்கப்படுபவர்களாக பெண்களும் சிறுவர்களும் இருப்பது போன்றே, இத்தகைய புலப்பெயர்வுகளின்போதும் புதிய பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கு முரண்பாடுகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியவர்களுள் முதன்மை பெற்றவர்களாக இவர்களே திகழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது பண்பாட்டிற்கான சவால்கள் அவர்கள் கொழும்பிலிருந்து புறப்படும்போதே (கொழும்பில் இருக்கும்போது நிகழ்வன இங்கு அவதானிக்கப்படவில்லை) உருவாகி விடுகின்றன. பஞ்சாப் நகரில் விடுதி யொன்றிலே தங்கியுள்ள பெண்களும் அவஸ்தைகள் பற்றி 'அடுத்ததரிப்புகளில்' என்ற சிறுகதை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது. அதன் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு.

இடைவழியில், மரணத்தை எதிர்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்படுவதுண்டு. இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் நிந்தனை செய்வோம்' சிறுகதையின் ஒரு பகுதி இவ்வாறு அமைகின்றது.

"ஆர்?

அது நான் சிவா கதைக்கிறேன்.

எந்தச் சிவா?

ராங்கி சிவா இஞ்சை மாஸ்கோவில்லை

நிக்கிறேன். என்ன புதினம்?

கேட்ட காச தராததலை புனிதாவைக்

கோட்டல்லை விட்டிட்டு வந்தனாங்கெல்ல.

அவளுக்கென்ன றெட்டலை ஏரியாவிலே

கொண்டுபோய் விட்டிட்டாங்களை

“அவள் செத்துப்போனாள். ஒரு குறுக்கு நோட்டிலை கிடந்து பொலிஸ் சவத்தைக் கண்டுபிடிச்சிருக்கு. தங்களுக்குத் தெரிந்த பெண். அவளது சாவை நண்பர்கள் மூலம் அவளது பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவிக்க லாமே என சிவா சொல்கிறான்”.

“.....ஒண்டையும் நாத்தாம உன்ரை அலுவலைப்பார்”

புகலிடச் சூழலில் தமிழ்ப் பெண்கள் புகலிட நாட்டு இளைஞர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகுவது தவிர்க்கவியலாத தொன்று. இத்தகைய சூழலில் அவர்களது நடத்தை மாற்றம் எவ்வாறாமையின்றது என்பதனை பின்வரும் உரையாடல் உணர்த்துகின்றது. (மகள்-தாய் உரையாடலும் அதனை ஒட்டி நிகழ்வனவும் இப்பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன:

“இது என்ற வாழ்க்கை. என்றை வாழ்க்கை எப்படி இருக்கவேணும்? எனக்கு ஒரு ஆளைப் பிடிக்காட்டில் நான் எப்படி அவரோடவாழ ஏலும்? ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் ஒத்துவராட்டில் விட்டுவிட்டு எனக்குப் பிடிச்ச ஆளைத் தெரிவு செய்யறதில் என்ன பிழை இருக்குதம்மா...”

தீபா - பிரதாப் காதல் திருமணம் செய்யக்கூடுமென்று கருதிய பெற்றோர் திருமணப் பேச்சில் இறங்கியபோது முடிவில் தீபா கூறுகின்றாள்.

“என்ன பிள்ளை? அப்ப கலியாணம் கட்டாமல் குடும்பம் நடத்தப் போறீங்களோ?

சீச்சீ, என்ன அசிங்கமான கதை கதைக்கிறாய்?

அதுதான் ரெண்டு பேருமாச் சேர்ந்து ஒன்றா வெளிக்கிட்டுத் திரியறியளோ?

“ஓம் நாங்க இப்போதைக்குக் கலியாணம் செய்யமாட்டம். உங்களுக்கு நாங்க ஒன்றா இருக்கிறது பிடிக்க இல்லை யென்றால் நாங்கள் ஒரு அபார்ட்மென்ட் எடுத்துக்கொண்டு போய் இருப்பம். லைப்ல செட்டில் ஆகிறதுக்கு முதல் நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் நல்லாப் புரிஞ்சுகொள்ள வேணும். லைப் இஸ்லோங். நான் அவரோட வாழறதுக்கு அவர்..... ஆளா என்று நான் டிசைட் பண்ணவேணும். வாழ்க்கையை நல்லா என்ஜாய் பண்ண வேணும். அதற்குப் பிறகு..... வேணு மெண்டால் கலியாணம்” தங்கள் திட்டத்தை விளக்கினாள் தீபா.

இவ்வளவு காலமாப் போய் பிரெண்ட் என்று சுத்தித் திரிஞ்சாய். இன்னமும் அவரை நீ புரிஞ்சு கொள்ள இல்லையா? ஒன்றா இருந்து குடும்பம் நடத்திப் பார்த்துத்தான் தெரிஞ்சு கொள்ளுவினா? இப்ப பிரதீபன் உனக்கு ஒத்து வராட்டில் இன்னொருத்தனைப் பாப்பியா?

எங்களுக்கு இப்ப கலியாணம் செய்யிற ஐடியா இல்லை. இன்னும் இரண்டொரு மாதத்தில நாங்கள் அபார்ட்மெண்டுக்குப் போகப்போறம். அங்க தான் எங்கட லைப் ஸ்ராட் பண்ணப் போறம் என்றாள் தீபா.

சீச்சீ, என்ன கேவலமான கதை கதைக் கிறாய். என்ன ஆட்டக்காரத்தனம் இது. உந்த விளையாட்டெல்லாம் இந்த வீட்டில் நடக்காது. ஒழுங்கு மரியாதையா நடக்க

வேணும். எங்கட பண்பாடு, கலாசாரம் எல்லாத்தையும் மறந்திட்டியா? உனக்குப் பிறகு நான் துளசியை ஒருத்தனக்குக் கட்டிக் கொடுக்கவேணும் என்று கௌரி முகத்தில் அறைந்தபடி அழத் தொடங்கினாள்.

அம்மா திஸ் இஸ் மை லைப். நான்தான் டிசைட் பண்ண வேணும். நான் மற்றவைக்காக வாழ ஏலாது” என்ற தீபாவின் கன்னத்தைக் கௌரியின் கைகள் பதம் பார்த்தன.

“மரியாதையாக நான் சொல்லுறதைக் கேட்டு நட” என்ற தாயை ஒரு புறமாக விலக்கிக் கொண்டு தன் அறைக்குச் சென்று கதவைத் தாளிட்டாள் தீபா. மகளின் பேச்சிலும் செயலிலும் அதிர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தாள் கௌரி. மகளிடம் சண்டைபோட்ட களைப்பிலும் அதிர்ச்சியிலும் கண்களை மூடி சோபாவில் சாய்ந்து உயிரற்ற பிணமாய்க் கிடந்தாள் கௌரி.

வெளியே கிரீச் என்ற சத்தத்துடன் கார் ஒன்று வந்து நின்று. பிரதீபனுடைய கார் என்பதைக் கண்டுகொள்ள அவளுக்கு அதிகநேரம் பிடிக்கவில்லை. “யேஸ் பிரதீப் ஒகே” என்றபடி தன் கைத் தொலைபேசியை அணைத்தாள் தீபா. அரவம் கேட்டுத் திரும்பியபோது தீபா தன்தோளில் ஒரு டிரவலிங் பையை மாட்டிக்கொண்டு கதவைத் திறந்து வெளியே போவது தெரிந்தது. முன் கதவு வழியாகத் தீபா காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள். பிரதீபன் மறுபுறம் ஏறிக் கொள்ள, மௌனமாக நின்றாள் கௌரி.

குடும்ப வாழ்க்கையிலீடுபடும் பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்தைவிட கூடுதலாக சந்தேகப்பேய்க்கு உட்படும் நிலைமை அவர்களுக்குள்ளது. பெண்களது வீட்டிலே தனித்திருக்கும்போது, அவர்களுக்கு வருகின்ற (தமிழ் இளைஞர்களது) அநாமதேய தொலைபேசி அழைப்புகள் கூட அவர்களது வாழ்வு சிதைவுறப் போதுமானது! கணவன் கொடுமைகள் பெருகுவதற்கு வாய்ப்பானது. (உ-ம்: ‘போயினபோயின’ - தேவகி இராமநாதன்)

பெண்களை மானப்பங்கப்படுத்துவது தமிழ் இளைஞர்களது பொழுதுபோக்குகளுளொன்று என்று கூறத்தக்க நிலைமை கூட புகலிட நாடுகளிலுண்டு. தமிழ் இளைஞர்கள் பலரால் தமிழ்ப் பெண் ணொருத்தி நடுத்தெருவிலே மானப்பங்கப்படுத்தப்படுவதை நாடக உத்தி முறையில் சித்திரிக்கும் ‘நாடகங்கள் தொடரும்’ (இராஜேஸ்வரிபாலசுப்பிரமணியம்) சிறுகதை இவ்விதத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் முடிவு இன்னொரு அதிர்ச்சியைத் தரக்கூடியது:

“போலீஸ் வான் சத்தம் கேட்டது. நடுச் சந்தியில் நியாயம் வழங்கிய தமிழர்கள் மூலைக்கொருவராய் ஓடிவிட்டார்கள். அவிழ்ந்த தலையிரையும் வழிந்த கண்ணீரையும் சரிசெய்துவிட்டு அந்தப் பெண் திரும்பினாள். ஒரு வெள்ளைக் கார்ப்பெண்ணும் ஆணும் அவளுக்குக் கைகொடுத்தார்கள். போலீஸ்காரர்கள் வந்தார்கள்.”

பண்பாட்டு மாற்றச் சூழலில் சிறுவர்களது நிலமை பரிதாபகரமானது. குறிப்பாக, சிறுவர் உரிமைகள் காரணமாக ஏற்படும்

குடும்பப் பிறழ்வுகள் அதிகமாகவுள்ளன. 'புதியதலைமுறை' சிறுகதையின் ஒரு பகுதி இவ்வாறமைகிறது:

ஊரிலை சந்திக்குச் சந்தி நிண்டு, நீ நோர்வேஜிய பொடி பெட்டையளோடை அடிக்கிற கும்மாளத்தைப் பற்றிதான் பேசுறாங்கள். அதுதான் கேக்கிறன். ஏன் இவ்வளவு நேரம் பிந்தி வீட்டுக்குவாறாய்?

“ஓ அதுவா? அதுதானே பார்த்தன். இரண்டுபேரும் காலையில் எழுந்து வேலைக்கு ஓடுகிறீர்கள். வீட்டிற்குத் திரும்பினால், சமையல் ரி.வி. “வீடியோ - சாப்பாடு - உறக்கம் எனக்குப் பேச - பழக - சிரிக்க-எல்லாம் ஸ்கூல் பிரண்ஸ்தான் இது தெரியேல்லையா?” என்று ஏளனத் தொனியில் சொன்னார்.

“பொத்தடிவாயை உனக்கு நாக்கு நீண்டு போச்சு” என்று பாய்ந்து, ஸ்டெல்லாவுக்கு ஓர் அறைவிட்டான் பாபு.வலி தாங்கமாட்டாது கத்தினாள் ஸ்டெல்லா.ஸ்டெல்லா நோர்வேயில் பிறந்தவள், வளர்ந்தவள். புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவள். சட்டத்தின் பாதுகாப்பினைத் தேட அவளுக்கு உரிமை உண்டு.

அந்த உரிமையை எடுத்துக் கொண்டுள்ளாள். ஸ்டெல்லாவின் அறைக்குள் சென்ற பொலிஸார் திரும்பினார்கள். அவளிடமிருந்து முறைப்பாட்டினை எழுதி வாங்கியிருக்க வேண்டும்.

“ஸ்கால் வீ” என்று பொலிஸார் சொன்னதும் இயந்திர இயக்கத்தில் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான் பாபு.....

புகலிட நாட்டின் சிறுவர்களது அறிவு முதிர்ச்சி அதிர்ச்சிதரக்கூடியதாகின்றது;

கணங்கள் சிறுகதையில் வரும் சிறுவனொருவன் திவச நாளில் தன்தாயிடம் ‘அம்மா இன்றைக்கு அழுதீங்களா?’ என்று கேட்டான்.

அழாமல் இருக்க முடியுமா தம்பி?

ஏனம்மா இப்படியே அப்பாவை நினைச்சுக்கொண்டே இருக்கிறீங்க நீங்களும் இன்னுமொரு கலியாணம் செய்து எனக்கு ஒரு அப்பாவைத் தரலாம்தானே”

நான் அதிர்ந்துபோனேன். அவன் கன்னத்தில் ஒரு அறைவிட்டேன்.....

கண்களை மூடியவாறு, “இங்கே பிள்ளை களுக்கு அடிக்கக்கூடாது தெரியுமா? வேணுமெண்டால் பொலிசுக்குச் சொல்லலாம்.”

அவன் என்னை மறுமணம் செய்யச் சொன்னதன் அதிர்ச்சி குறைந்து பொலிசையும் அழைக்கலாம் என்றதும் அதிர்ச்சி கூடியது.

தந்தை - தாய் இருவரும் கடின உழைப்பிற்கு ஆட்பட்டுள்ள நிலையில் குழந்தை வளர்ப்பிலே கவனஞ்செலுத்த முடியாநிலை புகலிட நாடுகளிலே சகஜம். இதனால் சிறுவர்களது வாழ்க்கை பலவிதங்களிலே தடம்மாறி விடுகின்றது. அத்தகைய தடமாற்றங்களுள்ளொன்று, இதுவாகும்.

“தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் இரத்தத்தில் ஊறிப்பழக்கப்பட்ட ஊர்ப்பழக்கங்களுக்க

கும் தாங்களாகவே இங்கு பழக்கப் படுத்திக் கொண்ட ஆடம்பரப் பழக்கங் களுக்கும் இடையே சிக்கி 'உழன்று பிரதீபனின் மன ஏக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தெரியவில்லை.

வின்டர் லீவு தொடங்கிவிட்டது. தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் லீவு இல்லாதபடியால், எங்கும் போகமுடியாமல் வீட்டுக் குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தான் பிரதீபன். தங்கை நாள் முழுக்க டி.வி.யில் ஏதாவது பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பாள். தங்கை செற்றியில் கார்ட்டீன் பார்த்தபடி உறங்கி விட்டாள். அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் அறையினுள் கவனமாகப்படுக்க வைத்தான்.

பின்னேரம் ஐந்துமணி கூடவராது. வெளியே இருட்டு கும்மென்ற பரவிக் கொண்டு வந்தது. தங்கை படுத்திருந்த அறைக்கதவை சாத்திவிட்டு டி.வி.யில் தன்வயதுக்கு மீறிய பாடல்களை நல்ல சத்தம் கூட்டி வைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினான். அவன் மனதிலே படிந்த தனிமையான ஏக்கங்கள் அதிரடிச் சத்தங்களாலும், ஆபாச அசைவுகளாலும் கரைந்து காணாமற் போய்க் கொண்டிருந்தன.

சிறுவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் முதியோர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் முனைப்புற்றுள்ளன. தமது பிள்ளை களுடன் வாழ்ந்துவிட்டு நாடு திரும்பும் தந்தையின் மன நிலை இவ்வாறாகவுள்ளது (ADIEU - எஸ்பொ):

“மகள் உங்களை நல்லாக் கவனிச்ச மாதிரித்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது. சிரட்டையைக் கவனிச்சா நான் இப்ப ஏன் போறன்? உனர் வீட்டுக்கு வந்தாத்தான் நான் வயிறு நிறைய சோறு கறி சாப்பிடுகிறது..... பாலா உனக்கு எதைச் சொல்லுவேன் எதை விடுவன்? என்றை ஆத்தி கேட்டுக்கு Home Bush இலேயோ Chinese Restaurant இலேயோ ஒரு Changeக்கு Take Away எடுத்துக்கொண்டு வந்து சாப்பிட்டால் நிம்மியினர் முகம் நீண்டுபோகும். சைனீஸ் சாப்பாடு புது Carpet இல் மணக்கும் எண்டு புறுபுறுப்பு எதைச் சொல்லுவேன்? நான் போற வீடெல்லாம் சோறுதான் சமைக்கினம். இவை மட்டும் கண்டறியாத ஓவுஸ் ரேலியன் எடுப்பு எடுக்கினம். சாப்பாடுகள் பிறிட்ஜுக்கும் மைக்ரோவேவுக்கும் என்று மாறி மாறிப் போய்வரும். சோறு அவைக்கு விருப்பமில்லையாம். நேர மெடுக்குமாம். அப்படி என்ன அவசர வாழ்க்கை? வீட்டை Maintain பண்ண விழுந்து விழுந்து செலவழிக்கினம். ஏன்? இதையெல்லாம் காட்டி புழுகிறதுக்கு. மூன்று மாசத்திற்கு Party. “சமர்” எண்டா வசதி. வீட்டை பிசக்காமல் தோட்டத்திலே BARBECUE PARTY! CAR பற்றி..... அதன் MAKE பற்றி..... அதன் YEAR பற்றி..... DAVID JONES ஸ்லொ CRACE BROTHERS இலோவந்திருக்கிற சாமான் கள் பற்றி..... இலங்கை மறந்து போச்சு தமிழ் மறந்து போச்சு..... பூர்வீகம் மறந்து போச்சு. மேல் லோகத்தில் இருந்து “தொப் பென்று இங்கே விழுந்து விட்டவை போல தான் கதையள்..... எக்காலத்திலும்

வெள்ளையராக முடியாத புதிய பறங்கிக் கூட்டம் ஒன்றை உருவாக்கும் கேட்டில் இறங்கியிருக்கிறம்..... புதிய பறங்கிக் குட்டிகளுக்குத் தாத்தா என்று சொல்லிக்கொண்டு வாழ்வதிலும் பார்க்க, பிறந்த மண்ணிலே தமிழனாகச் சாகிறது கௌரவமானது.”

மற்றொரு சிறுகதையிலே வரும் முதியவரது நிலை மிகப் பரிதாபகரமானது. இங்கு உருவான யுத்த நெருக்கடியினால் புகலிட நாட்டு மகன்மாரிடம் செல்கின்றார் தந்தை. அலைச்சலும் பசியோடு இருப்பதும் பேரக்குழந்தைகளுடன் கதைக்கும் உரிமை இழப்பும் மாறிமாறி இருபிள்ளைகளாலும் விரட்டப்படுவதும் நெயினில் ஒளித்திருந்து பயணிப்பதும் பொலிஸ் சிறைபிடிப்பதும் திருப்பி அனுப்பப்படுவதற்கான முஸ்தீபும் ஆக அவரது வாழ்க்கை கழிந்துள்ளது. தந்தைக்கு ஏற்பட்ட அத்தகைய இறுதிநிலை பிள்ளைகளின் திட்டமிட்ட செயல் என்பதே சிறுகதையின் உச்சமாகின்றது!

புகலிட நாட்டு ஆண்களின் நிலைமாற்றம் (மாற்றமின்மை?) பற்றி இவ்வேளை மூன்று விடயங்களைக் குறிப்பிடலாம். ஒன்று, ஏலவே சுட்டியவாறு ஆணாதிக்க உச்சச் செயற்பாடுகள். மற்றொன்று, புகலிட நாட்டுப் பெண்களுடனான பாலியல் தொடர்புகள் பிறிதொன்று. நெருங்கிப்பழகியபின் அநாதரவாகக் கைவிடல். உன்னதமான சித்திரிப்பாகவுள்ளது ‘அழிவின் அழைப்பிதழ்’ நாவல்! இது எயிட்ஸ் நோய்க்குள்ளான தமிழ் இளைஞனொருவனது கதையாகின்றது!

மேலைத்தேயப் பெண்களுடன் கூடி வாழ்ந்து இறுதியில் கைவிட்டுவிடுவது பற்றி

உருக்கமாகச் சித்திரிப்பது தேம்ஸ் நதிக்கரையில். நாவலின் முடிவுப் பகுதி கவனத்திற்குரியது.

“கடிதத்தின் கடைசிப் பக்கத்தை மைரா மறைத்து வைத்ததை லோறா காணவில்லை. அது செந்திலின் கலியாண அழைப்பிதழ். அடுத்த நாள் படுக்கையில் எழும்பும் போது வயிறு நொந்து கொண்டிருந்தது.

வெளியில் நல்ல வெய்யில் மைரா துவண்டுபோய்ப் படுத்திருந்தாள். இரவிரவாக அழுதிருப்பாள். கண்கள் வீங்கியிருந்தன.

எனக்குத் துணையாய் இருப்பாய் என்று நான் நினைத்தால் உனக்கு நான் துணையாய் இருக்க வேண்டியுள்ளது என லோறா அன்புடன் தன் சிநேகிதிக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது.. கதவுமணி.

யசோதரன் நின்று கொண்டிருந்தான். இவளையும் இவள் தோற்றத்தையும் கண்டு யசோ ஒரு கணம் திடுக்கிட்டான். முகம் பேயடித்தது போல் இருந்தது. செந்தில் இந்தக் கோலத்தில் லோறாவை விட்டு விட்டுப் போவான் என்ற படு பிற்போக்குவாதியான யசோ மனம் புண்பட்டான்.

“இதைச் செந்தில் கொடுக்கச் சொன்னான்.” யசோ ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான்.

தாய் தகப்பனைத் துக்கப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. தயவுசெய்து என்னை மறந்துவிடு. நீர் செலவழித்த காசுக்குரிய

செக்கை இத்துடன் அனுப்பி வைக்கிறேன். - செந்தில்

யசோ நிற்பதைக்கூட மறந்து அலறினாள். சிநேகிதி வந்து அணைத்துக்கொண்டாள். வைகாசி மாதக் காலையில் ஒரு நாள் தோரணம் கட்டி மாலை தொங்க விட்டு, புரோகிதர் நாள் பார்த்து நட்சத்திரம் பார்த்து சுப முகூர்த்தத்தில் அம்மிமிதித்து அருந்ததி பார்த்து செந்தில் யாரோ ஒருத்திக்குத் தாலி கட்டிக்கொண்டிருந்த அதேவேளை, லண்டனில் தோமஸ் ஹொஸ்பிட்டலில் தன் வயிற்றில் இருந்து ஒரு உயிர் ஆவென்று அலறிக்கொண்டு பிறந்ததை நீர்வழியும் கண்களுடன் தாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.”

மேற்கூறியவாறான புகலிடத்தமிழரது பண்பாட்டு அசைவுகளின் எதிர்காலம் எப்படியாகவிருக்கும் என்பது ஆருடம் சொல்ல முடியாவிட்டாலும் 'தலைகீழ் விகிதம்' என்ற கூறத்தக்கவாறே அமையுமென்பது நிச்சயமானது! அதனைக் கோடிகாட்டுவதாக வுள்ள 'அமெரிக்கக்காரி' என்ற சிறுகதை யுடன் இக்கட்டுரையை முடிப்பது பொருத்த முடையது. இச்சிறுகதையில் வரும் யாழ்ப்பாணப் பெண் ஒருத்தி தான் இலங்கைக்காரியா? அமெரிக்கக்காரியா? என்ற மனப் போராட்டத்திற்குள்ளாகின்றாள். புகலிட நாட்டிலே வியட்னாம் இளைஞனைத் திருமணம் செய்ய நேரிடுகிறது. எனினும், ஆபிரிக்க இளைஞன் ஒருவனது உயிரணுக்களைத் தானமாகப் பெற்றே தாயாகின்றாள். பிறக்கும் குழந்தை' ஓர் இலங்கைப் பெண்ணுக்கும் வியட்னாமிய ஆணுக்கு மிடையில் ஆபிரிக்கக் கொடையில் கிடைத்த உயிரணுக்களால் உண்டாகிய சிசு

என்னவாகப் பிறக்கும் என்பதே அவளை ஆட்டிப்படைக்கும் வினா. ஒவ்வொருவர் - எழுத்தாளருட்பட - ஒவ்வொரு விடை கூறுகின்றனர். எமக்குத் தேவையானது அதுவன்று. அந்தப் பெண்ணின் கற்பனை எவ்வாறமைகின்றது என்பதே அவசியமானது:

“அவள் மடியிலே கிடந்த குழந்தையின் முகம் அவள் அம்மாவுடையதைப் போலவே இருந்தது. சின்னத்தலையில் முடிசுருண்டு சுருண்டு கிடந்தது. பெரிதாக வளர்ந்ததும் அவள் அம்மாவைப் போலக் கொண்டையைச் சுருட்டி வலைபோட்டு மூடுவாள். தன் நண்பிகளுடன் கட்டைப் பாவாடை அணிந்து கூடைப்பந்து விளையாட்டுப் பார்க்கப்போவாள். சரியான தருணத்தில் எழுந்து நின்ற கைதட்டி ஆர்ப்பரிப்பாள்.

“என் அறையில் வந்து தூங்கு” என்று ஆண் நண்பர்கள் யாராவது அழைத்தால் ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லித் தப்பியோட முயலமாட்டாள்.

பல்கலைக்கழகக் கலாசார ஒன்றுகூடலில் என்னதவம் செய்தேன் என்ற பாடலுக்கு அபிநயம் பிடிப்பாள் அல்லது பதினாறு கம்பி இசைவாத்தியத்தை மீட்டுவாள். ஒவ்வொரு நன்றி கூறல் நாளிலும் புதுப்புது ஆண் நண்பர்களைக் கூட்டி வந்து பெற்றோருக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பாள். அவர்களின் உயிரணு எண்ணிக்கை மில்லி மீட்டருக்கு இரண்டு கோடிக்குக் குறையாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதை முன் கூட்டியே பார்த்துக்கொள்வாள்.”

சங்க இலக்கியம்

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது, கற்றல் நன்றே;
பிறப்பு ஓர் அன்ன உடன்வயிற்றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்
முத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண்படுமே.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்
இன்னா தென்றலு மிலமே மின்னொடு
வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
கல்பொரு திரங்கும் மல்லற் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புண்போ லாருயிர்
முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே.

- கணியன் பூங்குன்றனார் -

இலத்தின் அமெரிக்க புதிய பாடல் இயக்கம்

பேராசிரியர் என். சண்முகலிங்கன்

உள்ளார்ந்த உணர்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் புலப்படுத்தும் வெளிப் பாட்டு கலைவடிவங்களில் இசை சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது. தனிமனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக மட்டுமன்றி இனக் குழுமங்களின் ஆளுமையாகவும் இசையின் தரிசனம் அமைகின்றது. புதிய மாற்றங்களை அவாவிநிற்கும் பண்பாட்டுப் புலங்களில் வலிமையானதொரு தொடர்பாடல் கருவியாகவும் இசையின் பயன் உணரப்படுகின்றது.

இசையின் சமூகவியல் (Sociology of Music), இசையின் மானிடவியல் (Anthropology of Music), இனக்குழும இசையியல் (Ethno Musicology) ஆகிய அறிவுப் புலங்களின் வழியாக இசையின் இப்பண்பாட்டுப் பெறுமதி தொடர்பான ஆய்வுகளும் அனுபவங்களும் எமதாகின்றன. மரபார்ந்த கிராமிய இசை பற்றிய தேடல்களிலிருந்து சமகால இசை அனுபவங்களைப் பண்பாட்டு நோக்கில் பகுப்பாய்வு செய்கின்ற இசை பற்றி முழு தளாவிய பார்வை வரை இவ்வாய்வுகளின் வழி கிடைக்கின்றது. இசையின் சமூகப் பயனை பண்பாட்டு அர்த்தங்களை அறிந்து கொள்வதற்காக இவர்கள் நேரடியாகவே பல கள ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இக்களங்களிடை இசையாக்கங்களை ஒளிப்பதிவு செய்தும் பாடு பொருள், பாடும் சூழமைவு, கூட ஒலிக்கும் வாத்தியக் கருவிகளென இவர்களின் நுண் ஆய்வுக் குவிமையங்கள் அமைந்தன.

இசையின் உயிரியல் வேர்களை ஆராய்ந்த சந்ரா ரேரிஹப் (Sandra Trehup,

2001) உலகப் பண்பாடு முழுமையும் உச்சஸ் தாயில், தனித்துவமான குரலில், மிகவும் மெதுவான ஒரு லயத்தில் பாடப்படும் தாலாட்டுப்பாடல்கள் பற்றிய கவனத்திற்கு எங்களை அழைத்துச் செல்வார். இசைத் திறன் கொண்ட அன்னையரால் தன்பிள்ளைகளை இலகுவில் அமைதி கொள்ளச் செய்ய முடிவதால் மனிதப் படிமலர்ச்சியில் இசை வாக்கம் பெற்ற திறனாக இசையைக் கருதிக் கொள்ளலாம் எனவும் குறிப்பிடுவார்.

எவ்வாறெனினும் இசை என்பது பெருமள விற்கு சமூகம் சார்ந்தாக, ஒரு சமூகக் குழுமத்தின் - பண்பாட்டின் அடையாளமாக, மனவெழுச்சி வெளிப் பாடாக விளங்குகின்றமையை இசைசார்ந்த ஆய்வனுபவங்கள் அனைத்தும் உணர்த்திடக் காணலாம்.

பண்பாட்டின் அடையாளமாக வெளிப்படும் இசையினையே குறித்த அப்பண்பாடு அவாவிநிற்கும் மேம்பாட்டிற்கான - மாற்றத்திற்கான இயக்க விசையாகவும் பயன்படுத்தும் நூவா கன்சியன் - (Nueva Cancion) புதிய பாடல் இயக்கத்தின் வாழ்வும் வரலாறும் இன்று பண்பாட்டியலாளர் பலரினதும் கவனத்தினை ஈர்த்துள்ளது.

அறுபதுகளின் இறுதிப்பகுதியில் சிலியில் எழுந்த இந்த புதிய பாடல் இயக்க அலைகள் இலத்தின் அமெரிக்க நாடுகள் பலவற்றினதும் மரபு வழி இசை மூலங்களின் சங்கமமாய் உணரப்பட்டது. இங்கு நூவா (Nueva) என்பது 'புதியது' என்ற பொருளில் வழங்கப் படுகின்றது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஐரோப்பிய இசை மாதிரிகளுக்கு பதிலான

மக்கள் கலை உயிர்ப்பாக இந்தப் புதிய பாடல் இயக்கம் அமைந்தது. இலத்தின் அமெரிக்க வரலாற்றில் புயல்கள் நிறைந்த காலத்து அவை எதிர் கொண்ட வெற்றிகள், இழப்புகள் அனைத்திற்கும் மத்தியில் உயிர்ப்படைந்த கலைஞர்கள், அறிஞர்கள் மக்கள் உணர்வுகளுடன் இசைந்து படைத்த இலத்தின் அமெரிக்கனிஸம் எனும் உயிரிசையாக இந்த இசை இயக்கம் அமைந்தது.

சமூக அர்ப்பணிப்புடனான தங்கள் வாழ்வுக்கான இசையைக் கட்டமைப்பதில் இலத்தின் அமெரிக்க இசைக்கலைஞர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்தனர். கலைஞர்களே ஆய்வாளர்களாவும் தேடல்களை மேற்கொண்டனர். மக்களின் மௌனங்களை தங்கள் ராகங்களால் இசையமைத் தனர். இந்த இசையையும் மக்களிசை வடிவங்களான நாட்டார் இசை மூலங்களி லிருந்தே தேர்ந்தெடுத்தனர். நாட்டார் இசை மரபுகளை ஆய்ந்து புதுமைகாணும் இம்முயற்சியானது மூல மரபுக்கலை வடிவங்களுக்கு துரோகம் செய்யாததாக அமைய வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுடனேயே எல்லாக் கலைஞர்களும் செயற்பட்டனர்.

இலத்தின் அமெரிக்கா எங்கணும் ஒரே வேளையில் ஒரே தன்மையில் இந்த இயக்கம் தோன்றிவிடவில்லை. சற்று முன் பின்னாக அந்தந்த நாடுகளின் சமூக மாற்றங்களுடன் இணைந்தவையாகவே உயிர்த்துக் கொண்டன. ஆயினும் ஒன்றில் ஒன்று பரஸ்பர செல்வாக்குச் செலுத்தின. இங்கு செல்வாக்கு என்பது போலச் செய்யும்- பிரதிபண்ணும் நிலைமையாக அல்லாது தனித்துவமான புதிய திசையை நோக்கிய ஆக்கங்களாகவே அமைந்தன. (படம் -1) ஆர்ஜன்ரீனா, கியூபா, ஹொட்டி, பிரேசில், பெரு என நீளும் நாடுகள் ஒவ்வொன்றில் அந்தந்த நாடுகளின்

பெயர்களோடு இணைந்த வகையில், உதாரணமாக 'நூவா ரோவா கியூபான்' (படம் -2) என்றவாறு தனித்தனி இயக்கங்களாக வளர்ச்சி கண்ட அதேவேளை பொதுவான கருத்தியலின் அடியாக **நூவா கன்சியன்** என்ற குடைக்கீழ் அனைத்து தேசத்து மரபுகளும் ஒன்றிணைந்தன. இந்த இசை ஊற்றின் முன்னோடிகளாக மேசிடஸ் சோசா(Mercedes Sosa), (விக்ரர் ஜரா(Victor Jara)), மாகிரட் லொயோலா(Margot Loyola), வயலெற் பெரா(Violet Parra), போன்றோர் விளங்கினா (-3)

முழுமையான விஞ்ஞான ஆய்வு முறைகளைப் பயன்படுத்தாத போதிலும், தமது கலைமரபின் மீது கொண்ட ஆராதகாதலின் விளைவாக சிலியின் கிராமங்களில் நிறைந்து கிடந்த எண்ணிலாப் பாடல்களையும், நடனங்களையும் மிகுந்த இடர்களின் மத்தியில் சேகரித்து இவர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். தன் அனுபவ, ஆய்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாய் வயலெற் பெரா உருவாக்கிய ஐரோப்பிய, இலத்தின் அமெரிக்க அரங்கங்கள் பல கண்டவை. ஆனாலும் இவரின் படைப்புகள் உடனடியாக ஏற்க்கப்படவில்லை, அவரின் மரணத்தின் பின்பே பெரும்பாலானவை புகழ் பெற்றன. இன்று அவரது மகள் இசபல் பரா மகன் ஏஞ்சல் பரா போன்றவர்களின் வழியாக வாழையடி வாழையாக இவரின், ஆக்கங்களும் இசை மரபும் காக்கப்படுகின்றன.

ஆர்ஜன்ரீனாவைப் பொறுத்தவரையிலே, இரண்டாம் உலக யுத்த முடிவில் பொருளாதாரரீதியில் செழுமை கண்ட போது, குட்டிக்கறுப்புத் தலைவர் எனப்பட்ட கபிசிற்றாஸ் நீக்ரஸ் (Cabecitas negras) மக்கள் தங்களின் கிராமிய இசை மரபுகளை நகரங்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர். நகரின்

தொழிலாளர் வகுப்பினரிடையே இம்மரபுகள் இலகுவாக வேர் விட்டன. இக்காலத்து பெரோன் (Peron) ஆட்சியில் நாட்டார் கலை களுக்கு வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்கள் தந்த இடமும் இம்மரபுகள் நிலைபெற துணையானது. அந்நாளின் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகும் இசை நிகழ்ச்சிகளில் 50 சதவீதம் தேசிய இசை மரபுகளுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென கட்டுப்பாடுகளும் கூட விதிக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் எழுபது களின் மத்தியினைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சூழமைவின் நெருக்கடிகளிடையே இவ்வாறான வாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்டன. ஆயினும் இந்த இடர் நிலைமைகளினால் புதிய பாடல் உயிர்ப்பு மட்டும் ஓயவில்லை. புதிய திசைகளில் தொழிலாளர் அமைப்புக்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள் என விரிந்த சமூக குழுமங்கள் உருவாக்கிய களங்களிடையே - அரங்குகளிடையே மக்களுடனான தொடர்புபாடல் காக்கப்பட்டது. வகுப்பு ரீதியில் நோக்குகையில் இந்த இசை இயக்கத்தின் மூலவர்களில் பலரும் மத்தியதர வர்க்கத்தினராகவே அமைந்திருந்தனர். கூடவே வெகுஜன இளைஞர் பலரின் ஒருங்கிணை வாகவும் இவை விரிவாக்கம் கண்டன. கியூபாவைப் பொறுத்தவரையில் 2000ற்கும் அதிகமான இளைஞர்கள் அந்நாட்டின் இசை இயக்கத்தின் மூல உறுப்பினராக விளங்கு கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. காலவோட்டத்தில் மேட்டுக்குடி கலைஞர்களாக இவற்றுடன் ஒட்டாமல் இருந்த சில கலைஞர்களும் கூட தம்மை மாற்றிக் கொண்டு இக்கலை மரபுகளில் பங்காளிகள் ஆயினர்.

இவர்களது இசை அரங்கங்களில் பாரம்பரிய தந்தி வாத்தியங்களும் புல்லாங்குழல் வகையிலான கூட்டு வாத்தியங்களும் இடம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. (Guitar,

Quena, Zampona, Charango, Adndean) (படம் 4- 5). பெரும்பாலான பாடல்கள் ஸ்பானிய மொழியில் அமைந்திருந்தன. அதேவேளையில் அந்தந்த பண்பாட்டுப்புலங்களுக்குரிய வட்டார வழக்குகள், பழமொழிகள் என்பவற்றினையும் உள்ளடக்கியிருந்தன. பாடுபொருளாக வறுமை, ஜனநாயகம், மனித உரிமை, ஏகாதிபத்தியம் என்பன அமைந்தன. பண்பாட்டின் தனித்துவங்களைக் காணல் -காத்தல் என்ற இலக்குகளுக்கும் அப்பால் மேம்பாடான ஒரு பண்பாட்டு முழுமையினை காணுதல் என்ற தூர தரிசனமும் இப்பாடல்களிடையே ஆதார சுருதியாய் ஒலித்திருக்கின்றமையைக் காண முடியும்.

உலகப் பண்பாடுகள் எங்கணும் அவற்றின் சமூக வரலாற்று சூழமைவுகளின் விளைவாக இலத்தின் அமெரிக்க புதிய பாடல் இயக்கம் போன்றன தோற்றம் பெறலாம். தனிமனித முதன்மைப்படுத்தல்கள் மேலோங்காமல் சமூக உணர்வு மிக்க உண்மைக் கலைஞர்கள் இசைந்திடும் பொழுது எங்கள் பண்பாட்டுப் புலங்களிலும் கூட இத்தகைய புதிய பாடல் உயிர்ப்புக்களினையும் அவற்றின் வழியான பண்பாட்டு மாற்றங்களினையும் காணமுடியும்.

உசாத்துணைகள்

1. Trehup, S.E (2001)- Musical Predispositions in Information annals of the New York, Academic of Sciences: 930 (1)
2. Hatcher, E.P (1999)- Art as culture: an introduction to anthropology of Art, west post, ci:vergin and garvey.
3. Alcalde, A (1984)- Toda Violeta Parra, Edicionesdela flor (Disk)

ஆரம்பகால சமுதாயத்தில், மனிதன். இயற்கையைக்கண்டு பயந்தும் பணிந்தும் அதனை வசப்படுத்த முனைந்து கூட்டு முயற்சிகளாகச் செய்த சில வளச்சடங்குகள் காலவோட்டத்தில் சமூகத்தின் பிரிக்க முடியாத பண்பாட்டு அம்சங்களாய், செந் நெறிப்பட்ட மதங்களின் ஆகமமயப்பட்ட சடங்குகளாய் மாற்றம் பெறுகின்றன. அகண்ட இந்தியாவின் பிரதேச வழக்கங்களும் இயற்கை வழிபாட்டுக் கூறுகளும் காலங்காலமாக ஆரியமயப்பாட்டுக்கு ஆளாகி பரிணாம முற்றன. இத்தகைய மாற்றங்கள் இன்று வரை நிகழ்வதை காட்டுவயிரவர்கள் ஞானவயிரவர்களாகவும் கண்ணகை அம்மன்கள் காமாட்சியம்மன்களாகவும் புனருத்தாரணமும் புனர்நாமமும் பெறுவதிலிருந்து கண்கூடாகவே காண்கிறோம். இது சமுதாய வளர்ச்சியின் இயல்பான தன்மையாகும்.

திருவெம்பாவை விரதம், திருப்பாவை விரதம், மார்கழி நோன்பு, தைந்நீராடல், பாவைநோன்பு, அம்பாவாடல், மார்கழி நீராடல், திருவாதிரை விழா என்றெல்லாம் பல்வேறு பரியாய நாமங்களால் அழைக்கப்பட்டு அனுட்டிக்கப்படுகின்ற நோன்புமுறையும் இத்தகையதொரு மரபுக்கூடாக வந்தது என்பதை உணர்த்துமுகமாக அதன் பரிணாமத்தையும் அது அடைந்த பல்வேறு பரிமாணங்களையும் விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

அவ்வகையில் முதலில் பாவை என்றால் என்ன என்று தெரிதல் வேண்டும். தமிழிலக்கியப் பரப்பினை நோக்கும்போது பாவை

என்பது பலபொருள் குறித்தவொரு சொல்லாகவே விளங்குகிறது. பதுமை (அழகிய உருவம்), பெண் (உவமையாகு பெயராக), கண்ணுட்கருமணி, குரவமலர், ஒருவகைக் கூத்து, இஞ்சிக்கிழங்கு, மதில், வரகின்தாள், அறுகின் தண்டு, ஒருவகை மீன் என்பன பாவை என்ற சொல்லாற் குறிப்பிடப்பட்டவை.

இவ்வாறு பல்வேறு பொருள்களைக் குறித்ததாயினும் மிகுந்த உரிமை உடைய தாய் பதுமை - அதாவது உருவம் - என்ற பொருளிலேயே வழங்கிற்று. ஏனைய பொருளில் வரும்போதெல்லாம் பாவை என்பது அடையடுத்த பெயராகவோ அடைப்பெயராகவோ அன்றேல், ஆகுபெயராகவோ நின்றே பொருள்விளக்கம் பெறுகிறது. பாவையின் முன் அடையாக அதிகம் நின்றது செய்யா எனும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சச் சொல்லே.

உதாரணம் - இஞ்சி :

செய்யாப்பாவை வளர்ந்து கவினமுற்றி

(மலைபடுகடாம் - 128)

குரவமலர் : குரவம்பாய்ந்த செய்யாப்பாவை

(ஐங்குறு நூறு - 344)

இவற்றைச் செய்யாப்பாவை என்னும் போது மற்றயது (பெருவழக்கில் உள்ளது) செய்யப்படுவது என்ற உண்மை குறிப்பாற் பெறப்படும்.

திணிமணற் செய்வுறு பாவை -

(புறம் :243)

மகளிர் கைசெய் பாவை

(அகம் :181)

இத்திணிமணற் செய்வறு பாவையே இப்பாவை மரபுக்கு ஆதாரமாவது:

பாவை ஒன்று செய்யப்படும்போது அது பெரும்பாலும் இன்னொன்றின் பிரதிமை யாகிறது. அவ்வாறாயின் சங்ககாலம் முதற் கொண்டே வழக்கில் இருந்த வரும் இப்பாவைநோன்பில் - அதுகுறித்து எழுந்த பாடல்களில் - குறிப்பிடப்படும் பாவை எதன் பிரதிமை என்ற கேள்வி பிறக்கிறது.

இன்று, பாவை நோன்பானது, சைவர்களால், சிவனுக்குரியதாகவும் வைணவர்களால், திருமாலுக்குரியதாகவும் அனுட்டிக் கப்படுகிறது. ஆகவே அப்பாவை சிவனதும் திருமாலதும் பிரதமையாகவே கருதப் பட்டிருந்தல் வேண்டும்.

ஆனால் சைவ, வைணவ மதவழிப்பட்ட பாவை நோன்பின் பயனாக அல்லது அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்த திருவெம்பாவை, திருப் பாவைப் பாசுரங்களை நோக்கின் பாவை யானது சிவனதோ திருமாலதோ பிரதிமை யாகக் கருதப்படவில்லை என்பது தெரிய வரும். பாவைக்குச் செய்யும் கிரியைகளால் சிவனது, திருமாலது அருள் கிட்டும் என்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. அல்லாமல் பாவையைச் சிவனதோ, திருமாலதோ பிரதிமையாகச் சூட்டவில்லை. சிறப்பாக ஆண்டாளின் திருப்பாவையை நோக்கும் போது இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகும்.

ஆனாலும் திருவெம்பாவை, திருப்பாவை களிற் பேசப்படுவது சிவன், திருமால் பெரும் புகழாகவே உள்ளது. ஆகையால் திருவெம்பாவை திருப்பாவைப் பாசுரங்களை, வைதீகமத எழுச்சிக்காக மேற்கிளம்பியபத்தி இயக்கம் சமுதாய, சமய, பண்பாட்டு,

இலக்கிய அம்சங்களை ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டதன் வெளிப்பாடாக அமைந்தவை என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. மாணிக்கவாசகரது திருப்புவல்லி, அம்மாணை, திருத்த சாங்கம், திருத்தெள்ளேணம், திருப் பள்ளி யெழுச்சி, ஊசல். திருச்சாழல், திருப் பொற் சண்ணம் என்பவற்றை அவ்வாறு கொள்வதை மறுப்பவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

அக்காலத்து நாட்டுப்புறமக்கள் வாயில் வழங்கிவந்த தொழிற்பாடல் முதலானவற்றை இறைபுகழ்பாடுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்ட மாற்றீட்டு இலக்கிய முயற்சிகளே அவை. நாட்டார் பாடல்களின் உலகியலம் சங்களைத் தவிர்த்து அவற்றுக்கு ஆன்மீக நிலை கொடுத்தது போன்றதொரு இலக்கிய முயற்சியே மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவையாகும். ஆண்டாளிடத்தும் அத்தன்மை இருப்பதை கூடலிழைத்தல் முதலானவற்றின் அடிப்படையில் எழுந்த அவரது பாசுரங்களைக் கொண்டு உணரலாம்.

காரைக்காலம்மையார் சிறுபராயத்தில் “வண்டல் பயில்வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்த சடை அண்டர்பிரான் திருவார்த்தை அணைய வருவன பயின்று” வளர்ந்ததாக சேக்கிழார் கூறுவார். வண்டல் என்பது ஆற்றோர மணல். அதில் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் பாவை முதலாயன.

அவ்வாறு “வண்டல் பயில்வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்தசடை அண்டர் பிரா” னாகிய சிவன் திருவார்த்தை அணையவர மாணிக்கவாசகர் பாடியதே திருவெம்பாவை. திருமால் திருவார்த்தை அணையவர ஆண்டாள் பாடியதே திருப்பாவை.

ஆனால் பாவையானது, முற்கூறப்பட்ட சாமல், ஊசல் முதலாயினபோல் முற்றாகச் சமயச்சார்பற்று இருக்கவில்லை. ஆண்டாள் மாணிக்கவாகசர் காலத்துக்குமுன்பே அது செவ்விய கிரியைகளை உடையதாக மாறி விட்டது. ஆரம்பத்தில் ஓர் இயற்கை வழிபாட்டு முறைமையாகவும் சிறு பெண்களின் விளையாட்டாகவும் இருந்து காலகதியில் ஒழுங்குபட்ட ஆரம்பகாலத்துச் செய்யுள்கள் முதற்கொண்டு பாவைப் பாசுரங்கள் வரையிலான இலக்கியங்களில் வரும் 'பாவை' சம்பந்தப்பட்ட குறிப்புகளை வரிசைப்படுத்தி நோக்கின் பாவைநோன்பின் வளர்ச்சிக் கிரமத்தை உய்த்துணரலாம்.

பாவைநோன்பானது செவ்விய சமயச் சார்புடையதாக அனுட்டிக்கப்பட்டமையைக் குறிக்கும் பழைய சான்றுகளாகக் கொள்ளத் தக்கன, பதினோராம் பரிபாடலும் கலித் தொகையின் ஐம்பத்தொன்பதாம் பாடலுமாம். அக்காலத்தே அது பாவைநோன்பு என்ற பெயராற் சுட்டப்பெறவில்லை என்பதும், தைந்நீரூடல் என்றே வழங்கிற்று என்பதும் மனங்கொள்ள வேண்டியன. பாவைநோன்பு பற்றிய குறிப்புக் காணப்படும் பரிபாடற் பகுதி வருமாறு.

கனைக்கும் அதிர்குரற் கார்வானம் நீங்கப்
பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
மாயிருந் திங்கள் மதிநிறை ஆதிரை
விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க
புரிநூல் அந்தணர் பொல்கலம் ஏற்ப
வெம்பாதாக வியனில வரைப்பென
அம்பா ஆடலின் ஆய்கொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்ட
பனிப்புலப்பு ஆடிய பருமணல் அருவியின்

ஊதை ஊர்தர உறைசிறை வேதியர்
நெறிநிமிர் நுடங்கழல் பேணிய சிறப்பிற்று
ஐயன் மகளிர் ஈரணி புலந்தர
வையை நினக்கு மடைவாய்த் தன்று
மை ஆடன் மழபுலவர் மாறெழுந்து
பொய்யாடல் ஆடும் புணர்ப்பின் அவரவர்
தீயெரிப் பாலுன் செறிதவம்முன் பற்றியோ
தாயருகா நின்று தவத்தைநீர் ஆடுதல்
நீ உரைத்தி வையை நதி.

இங்கு தைந்நீரூடலானது அம்பாவாடல் என்று குறிப்பிடப்படுவது தாயோடு ஆடப் படுதலால் என்று பரிமேலழகர் குறித்தார்: வைணவ நெறிப் புலமை மரபில் வந்த மு.இராகவையங்கார் கார்த்திகாயினி தேவியை வணங்கியாடுதலாலேயே என்பார். அவர் கருத்துப்படி பாவை கார்த்திகாயினியின் படிவமாகும். ஆனால் பண்டைத் தமிழ்ச் செய்யுள்களில் அதற்கான ஆதாரம் எதுவும் இல்லை. மாறாக, மகளிர் விளையாடிய பாவைகளில் ஆண்பாவையும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒளவை துரைசுவாமிப்பிள்ளை அம்பாவை ஆடலே அம்பா ஆடல் என மருவிற்று என்பார். அதுவே பொருத்தமானதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இந்த இடத்தில் 'பாவை' எதன் பிரதிமை என்ற கேள்வி மீண்டும் எழுகிறது. ஆராய்ச்சியறிஞர் வானமாமலை "இது பூமியையே குறிக்கும். இந்நோன்பு பூமியை மகிழ்விக்கவே நோற்கப்படுகிறது." என்பார். வானமாமலை கூறுவது போல் அது பூமியைக் குறித்ததாக அல்லது ஆற்றுத் தெய்வத்தைக் குறித்ததாகவும், அந்நோன்பு ஒரு வளச்சடங்காகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தது என்றும் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். அந்நோன்பின்

பயனாக வேண்டப்படும் வேண்டுகல்கள் இவ்வுண்மையை உணர்த்தும்.

“வெம்பதாக வியனில வரைப்பு” என அம்பாவாடியதாக மேற்படி பரிபாடல் கூறுகிறது. ‘இந்தப் ‘பூமி வாடாததாக’ அதாவது ‘மழையாற் குளிர்வதாக’ என்ற வேண்டுகலையே இந்நோன்பு நோற்கப்படுகிறது.

இனி கலித்தொகை ஐம்பத்தொன்பதாம் பாடலை நோக்குவோம். அது “இரந்து குறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றானாய் தலைவியை நோக்கி, இங்ஙனம் வருத்துவையாயின் நீ செய்யும் தவம் இன்றாம் எனக் கூறியது” என்ற குறிப்போடு உள்ளது. அங்கே குறிப்பிடப்படும் தவம் தைந்நீராட்டாகிய தவமே. தலைவன் கூறுகிறான்:

மருளி யான் மருள் உற இவனுற்றது எவன் என்னும்
அருள் இலை இவட்கு என அயலார் நிற்பழிக்குங்கால்
வையெயிற்றவர் நாப்பண் வகையணிப் பொலிந்து நீ
தையில் நீராடிய தவம் தலைப் படுவாயோ?
உருள் இழாய் ஒளிவாட இவன் உள்நோய் யாது
என்னும்

அருள் இலை இவட்கு என அயலார் நிற்பழிக்குங்கால்
பொய்தல மகளையாய் பிறர்மனைப் பாடி நீ
எய்திய பலர்க்கீந்த பயம் பயக்கிற்பதோ?
ஆய்தொடு ஐதுயிர்த்து இவன் உள்நோய் யாது என்னும்
நோய் இலை இவட்கு என நொதுமலர் பழிக்குங்கால்
சிறுமுத்தனைப் பேணி சிறுசோறு மடுத்த நீ
நறுநுதலவரொடு நக்கது நன்கு இவையதோ?

தலைவன் தலைவியை நோக்கி “நீ எனக்கு இரங்கி உடன்படாயாயின் நீ செய்த (தைந்நீராடலாகிய) தவத்தின் பயனைப் பெறுவாயோ” என்று கேட்கிறான். இங்கே குறிப்பிடப்படும் பயனானது நோற்பவள் தான்

விரும்பிய கணவனை அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஈடுறுதலேயாகும்.

பரிபாடலிற் குறிப்பிடப்பட்டவாறு வியனில வரைப்பு வெம்பதாக இருத்தலும் கலியிற் கண்டது போல் பெண்கள் நாம் விரும்பிய வனைக் கணவனாக அடைதலுமே தைந்நீராடலாகிய தவத்தின் பயனாகக் கருதப்பட்டன என்பது இங்கே தெளிவாகிறது. தைந்நீராடலது முதலாவது நோக்கின் அடிப்படையிலேயே மாணிக்கவாசகரின் திருவெம்பாவைப் பெண்களும், ஆண்டாளும் அவள் தோழியரும் மழையை நோக்கி, “நாம் வாழ முன்னிக்கடலைச் சுருக்கி எழுந்து உலகினிற் பெய்தல் வேண்டும்” என்கிறார்கள். ஆண்டாள்,

நாங்கள் நாம் பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்
தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரிபெய்து
ஒங்கு பெருஞ் செந்நெல் ஊடு கயல் உகை
பூங்குவளைப் போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்ப
தேங்காதே புக்கிருந்த சீர்த்த முலைபற்றி
வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்
நங்காத செல்வம் நிறைந்து.....

என்று நம்பிக்கையோடு உரைக்கிறார். பாவைநோன்பு, அடிப்படையில் ஒரு வளச்சடங்கே என்பதை இது தெற்றெனப் புலப்படுத்துகிறது.

பெண்கள் தாம் விரும்பியவரைக் கணவராக அடையலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு பாவைநோற்றதாகக் கலித்தொகையிற் கண்டோம். அந்த மரபை அடியொற்றியே மாணிக்கவாசகர், பாவைநோற்ற பெண்கள் சிவனை நோக்கி,

இசைத்த யாழ் - குறிஞ்சி யாழ்
இசைத்த பண் - குறிஞ்சிப் பண்
முழங்கிய பறை - வெறியாட்டுப் பறை,
தொண்டகப் பறை,

தொழுத தெய்வம் - சேயோன் என்னும்
முருகவேள். குறிஞ்சிப் பண்ணிற்கு இணை
யான தற்கால இராகம் ஹரிகாம் போதி.

அவ்வாறே முல்லை நிலத்தை எடுத்துக்
கொண்டால் இந்நில மக்கள் ஆயர், இடையர்,
கோவலர் என்று அழைக்கப்படுவர்.

இவர்கள் இசைத்த யாழ் - முல்லை யாழ்
இசைத்த பண் - சாதாரிப் பண்
இசைத்த பறை - ஏறுகோட் பறை
தெய்வம் - திருமால்⁵

சாதாரிப் பண்ணிற்கு இணையான தற்கால
இராகம் பந்துவராளி.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் எவ்வாறு
ஒவ்வொரு வகையான நிலத்திற்கும்
ஒவ்வொரு வகையான யாழும், பண்ணும்,
தோற்கருவியும் இருந்தன என்பதும் எவ்வாறு
மக்கள் வாழ்வில் இசை ஒரு சிறப்பான
இடத்தைப் பெற்றிருந்தது என்பதும் மேற்
கண்டவற்றால் புலனாகின்றது. பண்டைத்
தமிழருடைய வாழ்வின் ஒரு கூறாகவே
இசைத்தமிழ் விளங்கிற்று.

குரலிசையோடு கருவியிசையையும்
போற்றி வளர்த்த தமிழர் பொழுதிற்கும்
பருவத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் பயன்படுத்து
வதற்குரிய பண், பண் வேறுபாடுகளையும்
கண்டறிந்திருந்தனர்.

உ+ம் செவ்வழி யாழிசை நிற்ப
மாலையும் வந்ததன்று
என்ற சங்க இலக்கியமாகிய கலித் தொகை
பாடற்றொடராலும்

“பாலை யாமொடு செவ்வழி பண்கொள
மாலை வானவர் வந்து வழிபடும்”

என்னும் அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரத்
தொடராலும் செவ்வழிப்பண் மாலையில்
பாடுவது சிறப்பு எனத் தெரிகிறது. இப்
பண்ணிற்குரிய சுவை மருட்கை என
விபுலானந்த அடிகளார் கூறுகிறார்.⁶ இவற்றி
லிருந்து பண்டைக் காலத்திலிருந்தே தமிழர்
பண்களை உரிய நேரத்தில் உரிய சுவை
தெளிவுறப் பாடினர் என்பது புலனாகின்றது.

பக்தி இயக்க காலத்தில் (கி.பி 7ஆம், 8ஆம்
நூற்றாண்டு) கலையின் பொருளே கடவுள்
எனக் கருதும் போக்கு மேலோங்கியது.
இறைவனே

“ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய்”

(சுந்தரர் தேவா - 527)

விளங்குவதாகப் போற்றினர். ஆழ்வார் களும்
நாயன்மார்களும் இசையையும் ஆடற்
கலையையும் போற்றிப் புரந்தனர்.

“பாடவல்லார் நெறி பாட அறிகிலேன்
ஆடவல்லார் நெறி ஆட அறிகிலேன்”

(திருமந் - 96)

“சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடு இசைப் பாடல் மறந்து

அறியேன்”

(தேவா 4:1:6)

“பண்ணும் பதமேழும் பண்ணிடைத்
தமிழ்
ஒப்பாய்”

(சுந்-தேவா.294)

“பண் சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்”
(திருவா 8.1:2)

“தூயோமாய் வந்துநாம் தூமலர்த்
தூவித்தொழுது
வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க”
(திவ்ய - திருப்பாவை.16)

என்னும் ஆடல், பாடல் பற்றிய குறிப்புகள் தமிழர் சமய வழிபாட்டிலும் இசையும் ஆடற்கலையும் முக்கிய பங்கினை வகித்தன என்பதனை புலப்படுத்துகின்றன. பக்தியுணர்வின் பாற்படுத்தி கலைகளை தெய்வ மணங்கமழும் கவின் கலைகளாகப் புத்துருவம் பெறச் செய்த பெருமை பக்தி இயக்க அருளாளர்களையே சாரும். இவற்றால் மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் தெய்வீக உணர்வு கலந்த இசை பயன்படுத்தப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

சோழப்பெருவேந்தர் காலத்திலும் இசை இறைவனுக்காகவே என்னும் கொள்கை முனைப்பாக இருந்தாலும் பொதுவாழ்விலும் இசைக்கு அவர்கள் சிறப்பிடம் கொடுத்திருந்தனர் என்பதனை

“வயிரியர் மதுரகீதம் மங்கையர் அமுதகீதம்
செயிரியர் மகரயாழில் தேம்பிழி தெய்வகீதம்”
(கம்பரா. 705)

என்னும் பாடலால் அறியலாம். தமிழில் எல்லாச் சமய இலக்கியங்களும் இத்தமிழ்ப்

பண்பில் குளித்து அவ்வவ் சமயத்துக்குத் தூய்மையும் உயர்வு அளித்துள்ளன. புத்தர் தோத்திரமாயினும், அருகன் தோத்திரமாயினும், சைவ வைணவ தோத்திரமாயினும், கிறிஸ்துவ, இஸ்லாமிய தோத்திரமாயினும் இத்தமிழ்ப்பண்பு மிளிர்வதைக் காணலாம்.

பக்தி இயக்க காலமுதல் இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை இசைத்தமிழ் தெய்விக மணம் கமழ்வதாகவே இருந்து வந்தது. இன்று தமிழர் வாழ்வில் பண்பாட்டில் இசை இன்பம் பயப்பது என்னும் நோக்கில் சமய சார்பற்ற நிலையினை அடைந்து வருவதைக் காணலாம். இசையை பயன்பாட்டு இசை என்றும் அழகியல் இசை என்றும் இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். பயன்பாட்டு இசை மதச் சடங்குகள், சமூகச் சடங்குகள், வாழ்வியல் சடங்குகள் இவற்றுடன் நேரடித் தொடர்புடையவை. அழகியல் இசை உள இன்பத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய இசையாகும். தமிழர் வாழ்வில் பயன்பாட்டு இசை, அழகியல் இசை இவை இரண்டும் ஒன்றிணைந்து இருப்பதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை உள்ள அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் இசை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. குழந்தை பிறந்தவுடனேயே மருத்துவிச்சி வாழ்த்துப் பாடுகிறாள். குழந்தை பிறந்தமை பெற்றோருக்கு மட்டும் மகிழ்ச்சி உண்டாகவில்லை. முழுச் சமூகத்திற்கும் அது மகிழ்ச்சி தரும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும் என

“அயலும் புடையும் வாழ(வும்) வேண்டும்

அன்னமும் சுற்றமும் வாழ(வும்) வேண்டும்”

எனப் பாடப்படுகிறது. இன்பக் குழுவியின் முகத்தினைப் பார்த்துத் தாய்பாடும் தாலாட்டுப் பாடல்களிலே இசையும் பொருளும் ஒத்து அமைவதுண்டு. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பின்னணியிலே தொழிற்பாடல்கள் அவர்களின் பண்பாட்டு விடயங்கள், பொருளாதார வாழ்க்கை முறைகள், சமுதாய அமைப்பு முறைகள் என்பன பற்றி ஆராய்வதற்கு துணையாகின்றன. அவ்வகையில் தொழில்புரியும்போது பாடப்படும் பாடல்கள் தமிழரின் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிப்பன வாகவும் அமைகின்றன.

கூட்டுக் குடும்ப மரபில் முதியோர் கதை சொல்லும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக வன்னிப்பகுதியில் நிலாக் கதை மரபு இடம்பெற்று வந்தது. நிலாக் காலத்தில் இரவில் பாடலுடன் இணைந்து கதை சொல்லும் மரபு அங்கு வளர்ச்சி யடைந்தது. கதை சொல்லுபவர் கதை மனவெழுச்சிகளை மேலெழச் செய்வதற்கு இசை தழுவிய பாடல்களைப் பயன் படுத்தினர். கிராமிய வழிபாட்டுடன் இணைந்து இசை தழுவிய கதை கூறல் மரபின் கலையாற்றலை உணர்ந்தோர். அதனைச் செப்பனிட்டு மெரு கூட்டி “சங்கீத உபந்நியாசம்” என்ற வடிவமாக மேலுயர்த்தினர்.⁷

இசைக்கும் சடங்குகளுக்குமுள்ள தொடர்பு உலகளாவிய அகிலப் பொதுப் பண்பாகக் கருதப்படுகின்றது. இசையும் இசைதழுவிய அசைவுகளும் மனவெழுச்சித் தூண்டல்களுக்கு இடமளிப்பதால் சடங்கு

களின் இலக்குகளுக்கு இசை பொருத்தமானதாக அமைகின்றது. இதனை அடியொற்றியே வழிபாட்டிசை, பக்தி இசை, தேவாலய இசை என்பன வளர்ச்சி பெற்றன. தமிழ் மரபில் வளர்ச்சியுற்ற பண்ணிசை பக்தி மன வெழுச்சியுடன் நேரடித் தொடர்புடையது.⁸

சைவ ஆலயங்களில் நித்திய; நைமித்திய பூசைகளிலும் ஆலய உற்சவங்களிலும் இசை இன்றியமையாத இடத்தினை வகிக்கின்றது. சுவாமி புறப்பாட்டின் போது நாதஸ்வரத்தில் ‘மல்லாரி’ இசைக்கப் படுகிறது. நாதஸ்வரமும் தவிலும் தமிழருக்கேயுரிய மங்களகரமான வாத்தியக் கருவிகளாகும். இணுவில் கிராமத்தில் நாதஸ்வரக் கலைஞர் களை ‘இசைமருகர்’ என்று அழைக்கும் மரபு காணப்படுகிறது. ‘திசையொடுங்கத் தமிழ் சுரக்கும் இசைமருகர்’ என இணுவிலைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாதஸ்வரம் தமிழகத்து புவியியல் மற்றும் பண்பாட்டுச் சூழலில் உருப்பெற்ற இசைக் கருவியாகும். தமிழரின் தெய்விக சடங்குகளுக்குரிய இசைக் கருவியாகவும் உலகியற் சடங்குகளுக்குரிய (திருமணம் போன்ற மங்கள நிகழ்வுகள்) இசைக் கருவியாகவும் நாதஸ்வரம் விளங்குகின்றது.⁹

தமிழருடைய வாழ்வியல் சடங்குகளை எடுத்துக் கொண்டால் முக்கியமாக பூப்புனித நீராட்டு விழா, திருமண விழாக்களிலும் நடைபெறும் பல சடங்குகளில் பாடல்கள் இசையுடன் பாடப்படுகின்றன.

உதாரணம்: லாலி, ஊஞ்சல், நலங்கு, இன்றும் நம்மிடையே மாப்பிள்ளை வீட்டார்

பெண் பார்க்கச் செல்லும்போது பெண் ணிற்குப் பாடத்தெரியுமா எனக் கேட்பதி லிருந்து இசை தமிழருடைய முக்கிய பண் பாட்டு அம்சம் என்பது புலனாகின்றது. இறப்பின் போதும் 'ஓப்பாரி' பாடி தம் மனத் துயரை வெளிப்படுத்துகின்றனர். மரணச் சடங்குகளிலும் தேவார, திருவாசகப் பாடல்களை ஆத்மா சாந்தியடைய வேண்டிப் பாடுகின்றனர்.

மனிதனை அன்பு மயமாக்குவது கலை. அவனுடைய உள்ளத்திலே அழகுணர்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பது கலை. உள்ளத்தை தெய்வ நெறியில் ஈடுபடுத்துவது - செலுத்துவது கலை. தமிழருடைய சிந்தனையில் வாழ்க்கை யின் குறிக்கோள் ஆன்மீக விடுதலையை - வீடு பேற்றை அடைவதாகும். கலையானது, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் ஆகிய வற்றிற்கு உறுதுணையாக வாயிலாக அமை கிறது என்பதனை பொன்னைப் போல் போற்றியவர்கள் தமிழர்கள்.

அடிக்குறிப்புகள்.

1. ஏ.என்.கிருஷ்ணவேணி, தமிழர் பண்பாட்டில் ஈழத்து அறிஞர்களின் பங்களிப்பு ஓர் நோக்கு (கட்), பண்பாடு, ப-47.
2. சு.த.திருநாவுக்கரசு, தமிழரின் கலைக் கொள்கை (கட்) தமிழகக் கலைச்செல்வங்கள், பக். 27-28.
3. மேலது ப- 36
4. சபா ஜெயராசா, இசையும் சமூகமும், ப-15
5. து.ஆ.தனபாண்டியன், இசைத்தமிழ் வரலாறு பகுதி ஐ, ப-43.
6. ஞானா குலேந்திரன், தெய்வத் தமிழிசை, ப-18
7. சபா ஜெயராசா, மேலது, ப-43
8. மேலது ப- 63
9. மேலது ப-64-65

துணை நூற்பட்டியல்

சபா ஜெயராசா (2008), இசையும் சமூகமும், சேமமடு புத்தகசாலை, கொழும்பு 11.
காரை. சுந்தரம்பிள்ளை.செ (1994), இந்துநாகரிகத்தில் கலை, பாரதி பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்.
தனபாண்டியன் து.ஆ. (1994), இசைத்தமிழ் வரலாறு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
துளசி இராமசாமி (ப.ஆ.), (1990), தமிழகக் கலைச் செல்வங்கள், கவின் கலை அச்சகம், சென்னை.
ஞானா குலேந்திரன் (2008) தெய்வத் தமிழிசை, கொழும்பு சிவத்திருமன்றம், கொழும்பு.

சஞ்சிகை

பண்பாடு (2011), இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.

மலையகத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம்

- தெளிவத்தை ஜோசப் -

மலையகம் என்பது இலங்கை அரசியலில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு எண்ணக்கரு.

மலையக மக்கள் அல்லது மலையகத் தமிழர் என்போர் பிரித்தானியருடாக இலங்கையில் காலங்காலமாக இருந்து வந்த - கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்த - பலம் வாய்ந்த நிலப் பிரபுத்துவ முறையை பலங்குன்றச் செய்து ஒரு புதிய பொருளாதார முறையைக் கட்டி எழுப்பியவர்கள்.

இந்தச் சிறிய நாடான இலங்கை போர்த்துக்கேயர்; ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் ஆகியோரால் ஆளப்பட்டிருந்தாலும் பிந்தி வந்த பிரித்தானியர் வித்தியாசமானவர்கள்.

இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களை 1796இல் கைப்பற்றிய பிரித்தானியர் 1815இல் கண்டி ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றினர்.

கைப்பற்றிய புதிய இடத்தில் வளமான நிலம் இருந்தது. அந்த நிலத்தின் வளம் நோக்கி மூலதனம் உழைப்பு என்கின்ற ஒரு புதிய உறவைக் கொண்ட பொருளாதார முறையை பிரித்தானியர் உருவாக்கினர். ஒரு குறிப்பிட்ட பயிரைத் தெரிவு செய்து பயிர் செய்து இந்தப் புதிய இடத்தின் வளம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

தெரிவு செய்யப்பட்ட பயிர் கோப்பி - பிறகு தேயிலை மற்றும் ரப்பர்.

மூலதனம் ஆங்கிலேயர்.

உழைப்பு தென் இந்தியத் தமிழர்கள்.

இதுவே மலையகத் தமிழர்களின் வரலாற்றுத் தொடக்கம்.

மலையகம் என்பது இலங்கை அரசியலின் ஒரு முக்கியமான எண்ணக்கரு என்று ஆரம்பத்திலேயே கூறினேன். அதே போல் இந்த மலையக மக்களும் இந்த அரசியலின் ஒரு முக்கியமான பிரச்சினைதான்.

மலையகத்தின் தலைநகர் என்று கொள்ளப்படும் கண்டி, பிரிட்டிஷாருடன் கடைசி வரை போராடிய மன்னர்களின் பூமி.

சுத்த சிங்களப் பண்பாட்டின் மையமாகத் திகழ்ந்த ஒரு பிரதேசத்தில் மலையகத் தமிழரின் ஆதிக்கம் பற்றிய சந்தேகத் துடனான பயம்.

பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கைக்கென உட்படுத்தப்பட்ட நிலங்கள் கண்டி ராஜ்யப் பாமர விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமானவை. நிலமிழந்த ஒரு சிங்கள விவசாயியின், விரோதியாக முன் நின்றவர்கள் இந்த இந்திய வம்சாவளி மலையக மக்களே - வெள்ளைக் காரர்கள் அல்லர்!

பாமர விவசாயிகள் மட்டுமல்ல பெரும் பாலான படித்தவர்களும்; புத்திஜீவிகளும், அரசியல் வாதிகளும் கூட அதே மனநிலையையே கொண்டிருந்தனர்.

ஆரம்ப நாட்களிலிருந்தே ஏற்பட்டு சிறுகச் சிறுக வளர்ந்து வந்த இந்தப் பகையை உணர்வே இன்று இம்மக்கள் மேல் மேற்கொள்ளப்படும் அனைத்து அராஜகங்களுக்கும் பாலமாய் அமைந்துள்ளது.

வெள்ளைக்காரர்களின் ஏஜெண்டுகளான கங்காணிமார்களால் கூட்டம் கூட்டமாகக் கொண்டு வரப்பட்ட இம்மக்கள் மலையகத்தின் வெவ்வேறு தோட்டங்களில் கூலிகளாக அமர்த்தப்பட்டனர். கூலி என்ற எனது வார்த்தைப் பிரயோகம் ஒரு சிலருக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கலாம். ஆனாலும் கூலி என்ற ஆங்கிலச் சொல் இவர்களுடைய புலப்பெயர்வின் மூலமே உருவானது என்றும் அதற்கு முன் அப்படி ஒரு சொல் அகராதிகளில் இல்லை என்றும் கூறுகின்றனர் மொழி ஆய்வாளர்கள்.

மலையகத்துக்குப் பெருவாரியாகப் புலம்பெயர்ந்த இவர்கள், இனத்தாலும்; மொழியாலும் இன்ன பிற பழக்க வழக்கங்களாலும்; தனிமைப்பட்டிருந்தனர். தோட்டங்களுக்குள்ளேயே அடைக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்தனர்.

ஆங்கிலேயரின் கொலனி ஆட்சியும் இவர்களின் இந்தத் தனித்திருத்தலையே வரவேற்றுக் கொண்டது. இவர்களின் வெளியார் தொடர்பும் வெளியார்களின் இவர்களுடனான தொடர்பும் சட்டங்கள் மூலமும் தடுக்கப்பட்டன.

இவர்களது சமூக அமைப்பு: பேச்சு மொழி; பழக்க வழக்கங்கள்; சாதி அமைப்பு முறைகள்; சமய அனுஷ்டானங்கள்; கலாசார

நடவடிக்கைகள் ஆகிய அனைத்திலும் இந்திய கிராமிய முத்திரையே பதிந்திருந்ததில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை.

இலங்கை அரசு இவர்களை அந்நியர்களாகவே கருதிக் கொண்டமையால் இலங்கையின் மரபு ரீதியான சட்டங்களும் இவர்களுக்கு அந்நியமாகவே இருந்து விட்டன.

'பண்பாடு என்பது ஒரு சமூகத்தின் நடத்தை முறைகளின் எல்லா வெளிப்பாடுகளையும் கொண்டதே. அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள்; சட்டம்; வழக்கம், மற்றும் சமுதாய உறுப்பினனான ஒரு மனிதன் அந்தச் சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்களால் அடையும் தாக்கம் இத்தியாதிகளின் தொகுதியாகும். (சமூக - பண்பாட்டு மானிடவியல் - நூல்)

பண்பாடு என்பது அரசியல் பொருளாதாரம் போல் தனித்தன்மையாகக் காணப்படுவதில்லை. மேலும் பண்பாடென்பது மனித அனுபவத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. ஒரு வகையில் அது ஒரு 'சமூக உயர்வு' மனப்பான்மை பாற்பட்டதும் கூட.

சகல விதமான அடக்கு முறைகள்; எதிர்ப்புக்களுக்கு மத்தியிலும் தங்களது சமூக நடத்தை முறைகளுக்கான விதிகளைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு அவைகளை மதித்தும் போற்றியும் அது பற்றியும் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றியும் ஏதும் அறியாதவர்களாகவும் இருந்து விட்ட இம்மக்களின் வரலாற்றையும், அவர்கள் பாடித்திரிந்த ஏடேறாப் பாடல்களைத் தேடி ஏடேற்று

வதையும், கவிதை புனைதல்; புதினம் எழுதுதல்; ஓவியம் வரைதல்; அரங்கியல் கலைகள் செய்தல்; திரைப்படம் தயாரித்தல் போன்றவையும் பண்பாட்டுக்குரியவையே.

மரபு வழியில் அமையப்பெறும் நடத்தை முறைகளை ஒவ்வொரு தலைமுறையினரும் கற்று அதை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்வதும் ஒரு சமுதாயப் பணியாகும். பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியாகும்.

மலையகத்தின் மூத்த பரம்பரையினர் கல்வி அறிவற்றவர்களாகவே இருந்து விட்டனர். இருந்தும் அவர்கள் மத்தியிலிருந்து தோன்றிய, கல்வி பெற்றவர்களும், தொடர்ந்து மேற்கிளம்பிய கல்விமான்களும், புத்தி ஜீவிகளும் இந்த பண்பாட்டுத் தளத்திலிருந்து பெற்றுக் கொண்டவைகளை பகிர்ந்தும் அதற்குப் பங்களித்து உருவாக்குவதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டியங்கும் பண்பு வரவேற்புக்குரியது.

நமது சமூகம் பற்றிய தெளிவான பார்வை நம்மிடத்தே இல்லையெனில் அந்தச் சமூகத்தில் எதுவித முன்னேற்றங்களையும் நம்மால் உண்டாக்கிவிட முடியாது.

மலையகத்தின் அச்சாணியாகத் திகழும் பெருந்தோட்டத் தமிழரின் இல்லாமைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் அந்த இல்லாமைகளுடன் அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்து வந்தார்கள், வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவர்களது சமூக ஒழுங்கமைப்பு, பண்பாட்டமைவு பற்றி அறிந்து கொள்ளல் முக்கியமானது.

'பண்பாடு என்பது வெளிப்பார்வைக்கு ஒரு நடத்தை முறையாகவே தோன்றினாலும் உண்மையில் அது ஒரு அறிகை முறைமையே. அந்த மக்கள் கூட்டத்தினரிடையே யுள்ள சகலரும் பகிர்ந்து கொள்ளும் கருத்துக்கள், நடைமுறை உத்திகள்; வழி நடத்தும் முறைமைகள்; ஆகியனவாகும். பண்பாடு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட குழு மத்தினரிடையே அவர்கள் கொள்ளும் அர்த்தங்களுக்கான சூழமைவுகளைக் கொண்டதாகும். பண்பாடு மனிதர்களைப் பக்குவப்படுத்துவது. ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை முறைக்கு அந்தக் குழுமத்தின் மக்களை இணைய வைப்பது' என்பார் அமரர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள்.

மலையகச் சமூகத்தின் தனித்துவமான பண்புகளை எடுத்துக்காட்டும் கலை வெளிப்பாடுகளில் முக்கியமானதும் முதலில் தோன்றியதுமானவை மலையக நாட்டார் பாடல்கள்.

பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டில் கங்காணிகள் வகிக்கும். இடம் முக்கியமானது.

அவர்களைக் கூட்டி வந்ததில் இருந்து அவர்களுடனேயே வாழ்ந்து கொண்டு அந்த மக்களின் தொழில் வாழ்க்கையை மட்டுமன்றி சமூக, பண்பாட்டு வாழ்க்கையையும் கண்காணிப்பவர் கங்காணி. அந்தக் கங்காணிகள் பற்றிய இந்த மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கள் இரண்டைப் பார்ப்போம்.

'பாகை படந்ததைப் பாருங்கடி அது பத்திப் படந்ததைப் பாருங்கடி.

பாகை விதைபோல நம்மய்யா கங்காணி
பல்லு வரிசையைப் பாருங்கடி.'

'தோட்டம் பிரளியில்லே
தொரை மேலே குத்த மில்லே
கங்காணி மார்களாலே
கனபுரளி ஆகுதய்யா.'

இவைகள் கங்காணிமார்களைக் கிண்டல் செய்பவை. அதே போல், காண்டக்டர், கணக்கப்பிள்ளை, துரை என்று இவர்கள் கோப்பட்டு ஏசும் பாடல்கள் நிறைய உண்டு. ஆரம்பக்கோப்பி நாட்களில் இவர்கள் துரைமாரையும், கண்டக்டர் மார்களையும் கோபித்துப் பாடியவையும் தாய் நாட்டை விட்டு வந்த ஏக்கத்தால் பாடியவையும் உண்டு.

ஆபிராகம் ஜோசப் என்னும் கோப்பித் தோட்டக் கண்டக்டர் இவர்கள் பாடும் பாடல்களால் கோபம் கொண்டார். இப்படியான நாட்டார் பாடல்களைப் பாட வேண்டாம் என்று சட்டம் போட்டதுடன் அவர்கள் பாடுவதற்காக ஒரு தொகை கும்மிப்

பாடல்களை இயற்றி அதை நூலாக்கி தொழிலாளர்களுக்குப் பாடக் கொடுத்தார். பாடியும் காட்டினார்.

துரைமார்களைப் புகழ்ந்தும் கடவுள்கள் என்று வர்ணித்தும் எழுதப்பட்ட பாடல்கள் அடங்கிய இந்த நூல் துரைமார் சங்கத்தின் நிதி உதவியுடன் மிகநேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. தோட்டத்து மக்களுக்கு இலவசமாக விநியோகிக்கப்பட்டது.

ஆனாலும் இந்த மக்கள் இந்தக் கும்மிப் பாடல்களை நிராகரித்திருந்தனர்.

ஒரு பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின் துணிவான அசைவியக்கத்தை இது உணர்த்தி நிற்கிறது.

'நாட்டார் பாடல்' என்று போற்றப்படும் ஒரு பண்பாட்டுச் செழுமைக்கு எதிர்ப்பாட்டுக் கிளம்பிய முனைப்பும் இந்த மலை நாட்டிலேயே நிகழ்ந்துள்ளது என்பது மிக முக்கியமானது.

'சங்கத்தமிழ்' - விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை வெளிப்புறம்	ரூபா 7,000/= (நான்கு கலர்)
முன் அட்டை உட்புறம்	ரூபா 5,000/= (தனி ஒரு கலர்)
பின் அட்டை உட்புறம்	ரூபா 5,000/= (தனி ஒரு கலர்)
உட்பக்க விளம்பரம் (முழு)	ரூபா 4,000/=
உட்பக்க விளம்பரம் (அரை)	ரூபா 3,000/=

விளம்பரதாரர்களே! 'சங்கத்தமிழ்' கலை இலக்கிய மேம்பாட்டு ஏட்டின் வளர்ச்சிக்கு விளம்பரங்கள் தந்து உதவுங்கள்.

மீண்டும் தொடங்கும் மிருக்கு

- மஹாகவி -

மப்பன்றிக் காலமழை காணா மண்ணிலே
சப்பாத்தி முள்ளும் சரியாய் விளையாது.
ஏர்
ஏறாது, காளை இழுக்காது.
எனினும் அந்தப்
பாறை பிளந்து பயன்விளைப்பான்
என் ஊரான்.

ஆழத்து நீருக்ககழ்வான் அவன்.
நாற்று
வாழத்தன் ஆவி வழங்குவான், ஆதலால்
பொங்கி வளர்ந்து பொலிந்ததுபார்
நன்னெல்லு.

தங்க நகைகளை தலைக்கணிந்த பெண்களே.
சூடிக் குனிந்து கும்மி கொட்டுவதும்,
காதினிக்கப்
பாடிக்கவலை பறக்கச் செய்கின்றதும் போல்,
முற்றி, மனிதன் முயற்சிக்கு
இறைகொடுக்கும் .
பொற்காசாம் நெல்லுப்பொதி சுமந்து
சூத்தாடும்
அந்தப் பயிரின் அழகை அளந்தெழுத
எந்தச்சொல் உண்டாம் எமக்கு?

அவ்வுழைப்பாளி
உள்ளம் நெகிழ்ந்தான்.
ஒரு கதிரைக் கொத்தாகக்
கிள்ளி முகர்ந்தான்
கிறுகிறுத்துப் போகின்றான்.

வாடும் வயலுக்கு வார்க்காமுகில், கதிர்கள்
ஆடும் சிறுபயிர்மேல்
'சோ' வென்று நள்ளிரவிற
கொட்டும். உடன் கூடும்
கொலைக்காற்றும் தானுமாய்
எட்டுத்திசையும் நடுங்க முழங்கி எழும்.
ஆட்டத்து மங்கையர் போல்
அங்குமொய்த்து நின்றபயிர்
பாட்டத்தில் வீழ்ந்தழிந்து பாழாகிப் போய்விடவே
கொள்ளைபோல் வந்து கொடுமை விளைவித்து
வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று.....

பின்னர் அது
வற்றியதும், ஓயா வலக்கரத்தில் மண்வெட்டி
பற்றி, அதோபார், பழையபடி கிண்டுகிறான்.
சேர்த்தவற்றை
முற்றும் சிதறவைக்கும் வானத்தைப்
பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன்
வாழி, அவன்
ஈண்டு முதலில் இருந்தும் முன்னேறுதற்கு
மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு!

பண்பாட்டுப் பேரலைகள்

- வசந்தி தயாபரன் -

பண்புடையார்ப் பட்டுண் டலகம் அதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.

இந்தப் பரந்த உலகையே வாழவைக்கின்ற தகைமையுடையது பண்பாடுதான் - என அழுத்திக் கூறுகின்றது, குறள். அத்துணை சிறப்புக்குரிய 'பண்பாடு' என்ற பதம், மக்களிடையே சாதாரணமாகப் புழங்கி வருதே. எனினும் அதுகுறித்த புதிய பார்வை என்பது இன்றைய காலகட்டத்தில் தேவைப்படுகிறது.

பண்பாடு என்ற வார்த்தைகுறிப்பது என்ன; அதன் வரைவிலக்கணம் என்ன; அதன் படிமுறை வளர்ச்சி எத்தகையது முதலிய வினாக்கள் எம்முள் எழுவது இயல்பே. அதிலும் புலச்சிதறலும் உலக மயமாதலும் உக்கிரமாக நிகழ்கின்ற இன்றைய உலகில் பண்பாட்டின் விரிவு, குறுக்கம், புதிய வடிவம் என்பன குறித்த ஒரு தேடலே, இக்கட்டுரை.

மானிடவியலாளர்கள், வரலாற்றாய்வாளர்கள், மொழியியலாளர்கள், பல்துறை நூற்பயிற்சியாளர்கள் என்போர் தத்தமது பார்வைக்கேற்றபடி, பண்பாடு குறித்த தமது கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றனர். தொகுத்து நோக்குமிடத்து மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்கக்கோவைகள், சமயம், கலை, நம்பிக்கைகள், வாழ்க்கை முறைகள் என்ற இன்னோரன்ன கூறுகள் யாவுமே பண்பாட்டுக்குள் அடங்கும். அவையே பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் அடையாளங்களென சமூகத்தால் புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன.

தனிமனித ஆளுமை, சமூகம். பண்பாடு, என்ற மூன்றுமே ஒன்றுடனொன்று பிணைந்தவை. சமூக உறவுகள் பண்பாட்டு ஊடகத்திலிருந்துதான் பிறக்கின்றன; வளர்கின்றன. தனிமனித ஆளுமையும் பண்பாட்டுடன் கூடவே பயணிக்கிறது. மறு புறத்தில், பண்பாடும் நாகரிகமும் ஒன்றிணைந்து பல விடயங்களைச் சாதிக்கின்றன.

ஆற்றுதல் என்பதொன் றலந்தவர்க்

குதவுதல்

போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப்

பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுக்கல் என்ற கலித்தொகைப் பாடல், இக்கருத்துடன் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கது. இப்பாடல்வழி பண்பாடு என்பது 'மற்றவர் இயல்பறிந்து, யாரையும் பகைத்துக் கொள்ளாமல், தீமைக்குத் துணைபோகாமல், உலகத்துச் சான்றோர் நடக்கும் வழியில் தாமும் நடத்தல்' என்று பொருள் கோடலாம். இருப்பினும், இன்றைய காலகட்டத்திலே இதன் பொருத்தப்பாடும் நடைமுறைச் சாத்தியமும் பற்றிய விரிந்த பார்வை ஒன்றும் தேவைப்படுகின்றது.

ஒரு தனிமனிதனின் சிந்தனையில் நிலைபெற்றிருப்பது தான் பண்பாடு என சில ஆராய்ச்சி முடிவுகள் கூறியபோதும், அது முன்னோரிடமிருந்து பெறப்பட்ட முதுசொம் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. புதிதாகப் பிறக்கும் ஒரு குழந்தைக்கு சமூக உறவுகளே பண்பாட்டை அறிமுகஞ் செய்கின்றன.

அக்குழந்தையின் வளர்ச்சிப் படிகளில் வழங்கப்படும் பண்பாட்டுக் கல்வி, அதன் ஆளுமையில் வலுவான செல்வாக்கை ஏற்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு சமூகமும் தனக்கேயுரிய சிந்தனைப் போக்குகளில் வாழமுற்படுகையில், அவை தமக்கான பண்பாட்டையும் கட்டமைத்துவிடுகின்றன. அப்பண்பாட்டைக் கடத்தும் சாதனமாக 'நாகரிகம்' தொழிற்படுகிறது.

மனிதகுலத்தின் நீண்ட வரலாற்றில் இந்த நாகரிகமும் அதன் வழியான நடத்தைக் கோலங்களும் தொடர்மாற்றத்திற்கு உள்ளாகின்றன. காலத்திற்கேற்ப, இடத்துக்கேற்ப இவை மாறுகின்றன; வளம்பெறுகின்றன. எனவேதான், மாறாதது என்றோ நெகிழ்ந்து கொடாதது என்றோ பண்பாட்டை வரையறுக்க முடிவதில்லை. பிற கூறுகளின் பிணைப்பும் தாக்கமும் கொண்ட ஒன்றே பண்பாடு என்ற நோக்கு இங்கு உருவாகிறது.

தமிழர்கள், நீண்ட - தொடர்ச்சியான - அறுபடாத, பண்பாட்டு வரலாற்றை உடையவர்கள். 'அறுபடாத தொடர்ச்சி' என்பது முக்கியமானதொன்று. அவ்வாறே, அயற்பண்பாடுகளின் பரவலானது, பண்பாட்டுக் கலப்புக்கு வழி சமைத்துத் தந்தமையும் உன்னிப்பாக நோக்கற்பாலது. கொள்ளலும் கொடுத்தலும் பகிர்தலும் மூலம், கூட்டுப் பண்பாட்டுக்கான வழிகளும் திறக்கப்பட்டன.

'சென்றகாலத்தின் பழுதிலாத் திறனும்,
இனிஎதிர்காலத்தின் சிறப்பும்'

பற்றிச் சிந்திக்கின்ற பக்குவத்தை எம் முன்னோர் கொண்டிருந்தனர் என்பது பதிவாகி உள்ளது. அதேசமயம், கலப்பற்ற தனித்து

வமான கூறுகளைக் கொண்ட மரபு இன்று வரை தமிழரின் பண்பாட்டிலே நிலவி வருவதும் மிகுந்த கவனத்துக்கு உரியது.

தமிழ்ப் பண்பாடு, வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் கடல்கடந்து பரவியது நாமறிந்ததே. கீழைத்தேய நாடுகள் சிலவற்றில் 'நடைபெறும் சடங்குகள், விழாக்கள் என்பவற்றில் அதன் கூறுகள் இன்றுவரை வழங்கிவரக் காணலாம். மேலும், வேறு சிலநாடுகளில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் முதலான சான்றுகள் வழி ஆங்காங்கு நிலவிய பண்பாடுகளுடன் தமிழ்ப் பண்பாடு கலந்தது எனவும் அறிகிறோம்.

சென்று கலந்துகொண்டவை போன்றே, வந்து கலந்த பண்பாடுகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்துஇனிது

உறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்

என்ற பட்டினப்பாலை வரிகள் இதுபற்றிப் பேசுகின்றன. பல்வேறு மொழிபேசும், பல்லின மக்கட்கூட்டங்கள் தமிழரிடையே வாழ்ந்தன. இத்தகைய சமூக அமைப்பிலே, கொள்வதும் கொடுப்பதும் தொடர்பில் இணக்கமான நடைமுறைகள் சில பின்பற்றப்பட்டிருக்கும். இவை சமுதாய மாறுதல்களுடன் ஒத்திசைவனவாக, பண்பாட்டு மாறுதல்களுக்கு அடிகோலியிருக்கலாம்.

காலத்திற்குக் காலம், உலகின் மிகத் தொன்மையான இனக்குழுமங்களிடையே கூட இத்தகைய மாற்றங்களுக்கான தேவை

எழுந்தது. அச்சமயங்களில் பண்பாட்டு நெருக்கடிகளும் கூடவே எழுந்தன. தமிழர்களது பண்பாடும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று. அந்நிய ஊடுருவல் காரணமாக மதம், தத்துவம், மொழி, இலக்கியம் முதலிய கூறுகளில் பிற செல்வாக்குகள் அதிகரித்தன.

ஒவ்வொரு தனிமனிதனதும் பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகள், அந்தந்த மனிதக் கூட்டத்தின் பண்பாட்டினைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றன. நடையுடை பாவனை, சுவையுணர்வு, மனத்தின் தூய்மை, பேச்சின் இனிமை என இவை தம்மை இனங்காட்டிக் கொள்கின்றன. இந்த அடையாளங்களே ஓர் இனத்தின் இருப்பை உணர்த்தவும், பெருமீத உணர்வைத் தக்கவைக்கவும் துணையாகின்றன.

பண்பாட்டு நெருக்கடி ஏற்படும் வேளைகளில் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் திரிபுபடுத்தலுக்கு உள்ளாகின்றன. வெகுசனப் பண்பாடு வழியே அவை எல்லாமே சந்தைப் பொருளாகி விடுகின்றன என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறியிருப்பது நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. ஆதிக்க மனநிலைகள், சமூகத்தளத்தில் ஏற்படுத்தும் அலைகள் மூலம் இவை ஊக்குவிக்கப்படுகின்றன. எனவேதான் இனம், நாடு என்ற முரண்பட்ட பண்பாட்டு அடையாளங்கள் மோதல்களாகவும் வடிவெடுக்கின்றன. 'பண்பாடு பெற்றெடுத்த குழந்தையே போர்' என்ற கருத்தின் ஊற்று இதுவே.

சங்ககாலத் தமிழ்ப்பண்பாடு பற்பல காலகட்டங்களில் இத்தகைய நெருக்கடியை எதிர்கொண்டுள்ளது. ஆயினும் வலுவான பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பு ஒன்று இம்மாற்றங்

களுக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில் அன்று நிலை பெற்றிருந்தது. மாற்றங்களும் மீள் உருவாக்கங்களும் ஒரு புறம் நிகழ அவற்றிடையேயும் பண்பாட்டு அடையாளங்களும் தனித்தன்மைகளும் மரபு வழிகையளிக்கப்பட்டபடியே வந்துள்ளன.

பண்பாட்டில் வளர்ச்சிப்போக்கினைப் போன்றே தேய்வும் பதிவாகியுள்ளது. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பின்பு மேனாட்டு ஊடுருவல் காரணமாக, ஒரு தற்காப்புச் சூழல் தோன்றியது. தத்தமது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின் செழுமையும் பெருமையும் அறியாது, மெல்ல மெல்ல விலகிச் சென்று கொண்டிருந்த மக்களை இது தட்டி எழுப்பியது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சிந்தனையாளர்கள் பலரது செயற்பாடுகள் இந்த விழிப்புணர்வுக்கு உரமூட்டின.

இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாதையை, 'புலச்சிதறல்' என்ற அலை தொடர்ச்சியாகத் தாக்கிவருகிறது. உலகளாவிய இனக்குழுமம் என்ற புதிய பரிமாணத்தைத் தமிழினம் பெற்றுள்ளது. அதனிடையே, பண்பாட்டை உயிர்ப்புடன் வைத்திருப்பது என்பது அவ்வினம் எதிர்நோக்குகின்ற மிகப்பெரிய சவால்.

சிதறுண்ட தமிழர்கள் புகுகின்ற நாடுகளுக்கென பல்வேறு பண்பாடுகள் உள்ளன. புதிய மொழி, புதிய அனுபவங்கள் - உணர்வுகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்ற மாறுபட்ட தரிசனங்கள் அங்குண்டு. அப்போதுதான் பண்பாட்டுச் சிக்கல் அவர்களைக் கடுமையாகத் தாக்குகிறது. எனவேதான் 'ஒட்டாத தன்மை' அல்லது 'இடைவெளி' என்ற

ஒன்று நிரந்தரமாகி விடுகிறது. 'தமிழ் மொழியினை வீட்டு மொழியாக ஏற்றுக் கொள்வோம்', என்ற நிலைப்பாடு புலம் சிதறிய தமிழர்கள் சிலரிடையே உண்டு. எனினும், 'தமிழராக இருப்பது எப்படி' என்ற வினா அங்கு துருத்திக் கொண்டு நிற்கிறது. கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளின் மீதான ஆர்வம், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் மீதான பற்றுறுதி முதலியனவற்றை இனிவரும் தலைமுறைகளிடை கொண்டு காவ முடியுமா என்ற கேள்வியும் கூடவே எழுகிறது. பாரம்பரியமான பண்பாட்டுத் தளத்தில் நின்றபடி இப்புதிய மாற்றங்களை அணைத்து நடப்பது சாத்தியமா என்பது இன்னுமொரு நெருக்கடியைத் தோற்றுவிக்கிறது. இன்றைய புதிய நுகர்வுக் கலாசாரம் இவற்றுக்கெல்லாம் பெரும் சவாலாக எழுந்து நிற்கிறது. அது அனைத் துலகப் பண்பாடு என்ற தளத்தை நோக்கி எமது சிந்தனையை வழிநடத்து கிறது என்ற ஐயப்பாடும் பிறக்கிறது.

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு, தென்னாபிரிக்கா, பிஜீத் தீவுகள், மொரிஷியஸ் முதலிய நாடுகளில், இன்று வாழும் தமிழ் பேசமாட்டாத தமிழ்த் தலைமுறையினர் பண்பாட்டு மீட்டுருவாக்கத்தை அவாவுகின்றனர். தமது அடையாளங்களைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முயல்கின்றனர். வீட்டிலும் புறத்தேயும் சமயம் - சடங்குகள் சார்ந்த சூழலில் இவை இன்றுவரை ஓரளவு காப்பாற்றப்படுகின்றன. உணர்வுபூர்வமாகச் செய்வோரும், பழக்க தோஷத்தினால் செய்வோரும் என இரு சாரருமே அப்பணியைத் தொடர்கிறார்கள்.

புலம்சிதறாத் தமிழரில் கணிசமான தொகையினரும் தமது இருப்பைத் தக்க வைக்கும் நோக்கிற்காக, விரும்பியும் விரும்பாலும் தமது அடையாளங்களைக் காவு கொடுக்கத் தொடங்கி நீண்ட காலமாகி விட்டது. உலகெங்கணும் பன்மைப் பண்பாடு ஒன்று தோற்றமுற்ற போதிலும் அதற்கும் சில எல்லைகள் இருக்கவே இருக்கின்றன; இருக்கவும் வேண்டும். அளவுகடந்த பண்பாட்டு இணக்கப்பாடுகளும் நெகிழ்வு களும், ஓரினம் தன்னைத் தானே தொலைத்து முகமற்றதாய் நிற்கும் நிலைக்கு அதனைத் தள்ளிவிடும்.

பண்பாடு சார்ந்த அனைத்து விடயங்களுக்கும் முத்திரையாகவும், ஓரினத்தின் அடையாளமாகவும் விளங்குவது மொழியே! மொழி, பண்பாட்டுக்கு ஒரு வடிவத்தை வழங்குவதுடன் அதன் உந்து சக்தியாகவும் திகழ்கிறது. எனவே, மொழியின் தேய்வு அல்லது பயன்பாட்டுக் குறைவு என்ற காரணிகள், நேரடியாகப் பண்பாட்டின் ஆணி வேரையே தாக்குகின்றன; அடையாளத்தை அழிக்கின்றன.

இன்று மொழிப் பயன்பாட்டையும் அதன் வழி பண்பாட்டுப் பாதையையும் கட்டமைப்பனவாக, தொலைக்காட்சி உட்பட்ட நவீன சாதனங்கள் கோலங் கொண்டுள்ளன. இது மிகவும் ஆபத்தான நோய் அறிகுறியென்பதனை அவற்றின் பொறுப்புணர்வின் தரம் புலப்படுத்துகிறது. நுகர்வோர் வழியே அந்நோய்கள் இலகுவில் பண்பாட்டு அம்சங்களை சென்றடைகின்றன. பண்பாடும் மொழியும் ஒன்றினை ஒன்று தழுவிடும் செய்

மைப்படுத்தியும் வளர்வன. எனவே, அவற்றில்; ஏதேனும் ஒன்றின் சறுக்கலானது; இன அடையாளத்தின் ஒட்டுமொத்த வீழ்ச்சிக்கே வழிகோலும்.

சமீபகாலமாக, மக்கள் தமது அடையாளங்களைத் தேடியும், வேர்களைத் தேடியும் செல்கின்ற ஓர் உந்துதல் ஏற்பட்டுள்ளது. தமது மூதாதையரின் தாய்மண்பற்றிய ஏக்கம், தாய்மொழி மீதான நேசம், பண்பாட்டு அலகுகளைக் கண்டடையும் தாகம் என்பன அவர்களை இயக்குவிக்கும் சக்திகளாக உள்ளன.

தமிழின் பண்பாட்டு ஊடகத்தில் நாம் எம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறோம். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஒரு நேர்காணலில் குறிப்பிட்டாற்போல, எமது வேரிலிருந்து நாம் அறுந்துவிட முடியாது. மதம் முதல் கலை வரை, பண்பாடு முதல் மொழி வரை

அடிக்கின்ற பேரலைகளுள் உலகிலுள்ள வேறு பல இனங்களைப் போலவே நாமும் அள்ளுண்டு செல்கிறோம். அவற்றை எதிர்கொள்ளவும், கடந்து செல்லவும், பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பேணவும் புதிய தமிழ்ச் சந்ததியை நாம் அறிவூட்டினோமா? நாம் செய்ய வேண்டுவது என்ன? என்ற வினாக்களை எழுப்பியபடி அவற்றிற்கான விடைகளைத் தேடி நாம் தொடர்ந்தும் பயணிப்போம்.

உசாத்துணை:

1. தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் - நா.வானமாமலை
2. தமிழ் மானிடவியல் - பக்தவத்சல பாரதி
3. தமிழரின் பண்பாட்டுவெளிகள் - தி.சு.நடராசன்

'சங்கத்தமிழ்' - சஞ்சிகையின் சந்தா விபரம்

இலங்கை	: தனிப்பிரதி ரூபா 100/= ஒரு வருடம் ரூபா 600/=
இந்தியா	: ஒரு வருடம் இந்திய ரூபா 450/=
ஏனைய நாடுகள்	: ஒரு வருடம் 20 அமெரிக்கா டொலர்

சந்தாக்காரர்கள் தங்கள் சந்தாவை

Colombo Tamil Sangam Ltd.

கணக்கு இல : 1100014906

Commercial Bank

வெள்ளவத்தை என்ற கணக்கில்

செலுத்தும் வண்ணம் வேண்டுகிறோம்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய
இலங்கையர்கோன் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில்
முதலிடம் பெற்ற புனைவு

தமிழ்ப் பெளத்தன்

- வேலாயுதம் சிவராஜா -

I. உலக போதம்

குரல்வளையிலிருந்து கழுத்தின் பின்புறம் வரை வெட்டப்பட்டிருந்தது. கழுத்தின் முள்ளந்தண்டு எலும்பு மட்டும் நறுக்கப் படாமல் தலையை உடலோடு இணைத்து வைத்திருந்தது. சிதைவில்லாத திருத்தமான வெட்டுக்காயம் மிகக் கூர்மையான ஆயுதம் ஒன்றால் அறுக்கப்பட்டிருப்பதை ஊகிக்க வைத்தது. தலை பின்புறமாகச் சாய்ந்து வெட்டப்பட்ட காயப்பிளவு பிரிந்து கருமையான பின்னணியில் பக்கவாட்டான பார்வைக்கு தெரிந்த காட்சி உயிரை நடுங்க வைத்தது. குரல்வளைப் பகுதியிலிருந்து வழிந்த குருதி முன்புற உடலெலும்பு பரவி நிலத்தையும் தொட்டிருந்தது. இவ்வளவிற்கும் வெட்டப்பட்ட மனிதன் விழாமல் பூமிக்கு செங்குத்தாக நின்றுகொண்டிருந்தான்.

நீக்கோ இனத்தைச் சேர்ந்த ஆபிரிக்க வாசி போல தெரிந்தது. மிகத் தடித்த பருமனான உதடுகள், அகன்ற மேலுயர்ந்த மூக்கு, எண்கோண வடிவ வலிமையான முகஅமைப்பு, மர அமைப்பை ஒத்த பருத்த உடலமைப்பு. சுருட்டையான தலைமுடி, வயது முதிர்ந்த மரமொன்றின் பரட்டையான தழைகளாகத் தெரிந்தது. வாய், உதடுகள், கண்கள், புருவங்கள் எல்லாம் சிறிய கிளைகளாக இருந்தன. உற்றுப் பார்ப்பவர்களால் மட்டுமே அவை மரக்கிளைகள் தான் என்பதை உறுதிப்படுத்த முடிந்தது. நாற்புறமும் இருந்து பெரிய கிளைகள் பொருந்தும் பகுதிக்கு கீழுள்ள மரத்தின் தண்டுப்பகுதி வெட்டப்பட்ட

கழுத்தாக இருந்தது. அதிலிருந்து வேர் வரையான பகுதி மனித உடலின் சாயலை ஒத்திருந்தது.

என்ன ஒரு அற்புதமான கலைப்படைப்பு. மனிதர்களை மரங்களாகக் கருதும் இந்தக் காலத்தில் மரத்தை மனிதனாக உருவகித்து மரங்களை அழிப்பதற்கு எதிரான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் இப்படியொரு ஓவியத்தை வரைந்தவன் சாதாரண ஓவியனாக இருக்க முடியாது. பசுமையை நேசிக்கிற சமூக அக்கறையுள்ள ஒரு சிந்தனையாளன் மட்டுமே இப்படியொரு படைப்பினைத் தரமுடியும். சூழல் பாதுகாப்பினை மையப்படுத்தி நடாத்தப்படும் பல விழிப்புணர்வுக் கூட்டங்கள், செயலமர்வுகள், பிரசாரங்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி சமூகத்திற்கு என்ன செய்தியை வழங்கமுடியுமோ அத்தனைக்கும் பல மடங்கு அதிகமான செய்திகளைத் தாங்கியபடி வார்த்தைகளின்றி மௌனமாய் கம்பீரமாய் நின்றுது அந்த ஓவியம்.

“என்னப்பா இந்தப்படத்தோடையே நிண்டிடீங்கள் அங்காலையும் பாக்க கிடக்குது”

என்ற நர்த்தனியின் அழைப்பு என்னை சிந்தனை வலயத்திற்கு வெளியே தூக்கிப் போட்டது. இதற்கு மேல் எதைப்பார்க்க முடியும் என்று தெரியவில்லை இந்த ஓவியம் சொல்லாத வேறு என்ன செய்தியை மற்ற ஓவியங்கள் சொல்லிவிடப்போகின்றன.

இனிமேல் எப்போதாவது ஒருமரத்தை என்னால் வெட்டமுடியுமா தெரியவில்லை. நிச்சயமாக மரத்தை வெட்டும்போது மனிதனை வெட்டுகிற உணர்வினைத் தவிர்க்கமுடியாமல் போகும்.

கல்விச்சமூகத்திற்கும் அரசு அதிகாரிகளுக்கும் மட்டுமேயானது என நான் மதிப்பிட்டிருந்த “இயற்கையைப் பாதுகாத்தலுக்கான விழிப்புணர்வு ஓவியக்கண்காட்சி” இந்த ஓவியத்தினால் தனது வீச்செல்லையை விஸ்தரித்திருந்தது. யாரையாவது இது தொடரவில்லையெனில் அப்படியானவர்களின் மனங்களை உலகில் எதுவும் இனித்தொட்டு விடமுடியாது. “கண்ணிழந்த மனிதர் முன்னே ஓவியம் வைத்தார், இரு காதில்லாத மனிதர் முன்னே பாடலிசைத்தார்” என்ற சுசீலாவின் ஆடிப்பெருக்கு பாடல் வரிகள் ஏனோ தவிர்க்கமுடியாமல் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

II உண்மையைத்தேடி

நடைபாதை மிகத்திருத்தமாக ஆறடி அகலத்தில் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் இரண்டு பக்கமும் உள்ளூரில் காணக்கூடிய அறுகம்புல், பிள்ளையார் பிடிப்பதற்கும் கோயிற்பூசைக்கும் மட்டுமேயானது என்ற எங்களின் சாதாரண வரையறையைத் தாண்டி அழகாக வளர்க்கப்பட்டு அறு அங்குல உயரத்தில் கத்தரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பச்சைக் கம்பளத்தின் மீது பல இன மரங்கள் வெவ்வேறு இன பூமரங்கள், பூச்செடிகள் ஒரு ஒழுங்கில், நேர்த்தியாக வளர்க்கப்பட்டிருந்தன, அல்லது வளர்த்திருந்தன. இந்தப் பின்னணியில் சிறிய அளவிலான வீடு. முன்புறக்கதவு திறந்திருந்தது. வாசல் முன்பாக வீட்டிலிருந்தும் வீதியிலிருந்தும் சம அளவானது எனக் கணிக்கத்தக்க தூரத்தில்

கீழ்ப்பகுதியில் கிளைகளின்றி மிக உயரமாக வளர்ந்த அரசு மரம். வாசலில் அமைக்கப்பட்ட மேடையொன்றில் சாடியில் மதாளித்து வளர்ந்த துளசிச்செடி, வீட்டின் முன்புறக்கதவின் வலது பக்கமாக பெரிய அளவிலான ஆஞ்சநேயர் படம். அதன் அருகிலும் துளசிச்செடி முன்பாகவும் ஒன்றரையடி வரையில் நீளமான ஊதுபத்தி புகைந்து கொண்டிருந்தது. வாசல் நிலைக்கு மேலாக அதன் மையப்பகுதியில் நடுத்தர அளவில் ஒரு புத்தர் படம். தோட்டம் நிறைய பூக்களைக்காண முடிந்த போதிலும் ஆஞ்சநேயரிடமோ புத்தரிடமோ பூவைக்காண முடியவில்லை. இந்த வீட்டில் மனிதர்கள் வசிக்கிறார்கள், ஆகக்குறைந்தது கடந்த ஐந்து நிமிடங்கள் வரையிலும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கான வரலாற்று ஆதாரங்கள் காணப்பட்ட போதும் மனிதர்களைக்காண முடியவில்லை.

வீட்டின் உட்புறமாக எட்டிப்பார்க்கும் எண்ணத்தை வாசல் நிலையில் எழுதப்பட்டிருந்த “உங்களை வரவேற்பதற்கு என்னை அனுமதியுங்கள்” என்ற வாசகம் தடுத்தது.

“வாங்கோ தம்பி, நான் பின்பக்கம் கொஞ்சம் வேலையோடை நிண்ட தாலை நீங்கள் வந்ததைக்கவனிக்கேலை, இப்பதான் போனனான். உங்களைக் கண்டிட்டு வாறன். எனக்கு உங்களைத் தெரியேலையே? சரி சொல்லுங்கோ என்ன விசயமா வந்தனின்கள்?”

என்ற அறிமுகத்தோடு பிரசன்னமான மனிதரை உண்மையில் எனக்கும் அறிமுகமில்லைத்தான். ஆனால் சிரித்த முகமாக கலகலப்பானவராகத் தெரிந்தார்.

“கதிர்காமத்தம்பி எண்டு சொல்லுறது

உங்களைத்தானே ஐயா? என்ற கேள்விக்கு புன்னகை மாறாமலே தலை யசைத்தார்.

ஓவியக்கண்காட்சியில் பார்த்த அவரது ஓவியத்தைப் பற்றியும் அந்த ஓவியத்தால் கவரப்பட்டு அவரைச் சந்திக்க நினைத்ததையும் அக்கறைக் குறைவால் நாளாகி விட்டதையும் விபரித்த போதும் அதே சலனமில்லாத புன்னகையை கொஞ்சம் விசாலித்தார்.

“சரி இப்ப என்ன விசயமா வந்தனிங்கள் எண்டு சொல்லுங்கோ” என்று கேட்ட தொனியிலும், குரலிலும் என்னை விலக்கி விடும் எண்ணம் கடுகளவும் தெரியவில்லை. நேரடியாகவும் சுருக்கமாகவும் பேசுவராக இருக்கலாம்.

“இல்லை ஐயா! நான் வேறே ஒரு அலுவலாயும் வரயில்லை, எனக்கு சித்திரம் சிற்பங்களிலை கொஞ்சம் ஈடுபாடு, அந்தத்துறை சார்ந்த அனேகமான ஆக்களையும் கொஞ்சம் பரிச்சயம். ஆனால் இதுவரையும் உங்களைப் பற்றி அறியேலை. அண்டைக்கு அந்தப் படத்தைப் பார்த்த பிறகு உங்களைப் பார்த்துக் கதைக்க வேணும் எண்டு நினைச்சனான். அதிலை உங்கடை பேரைக் கூட நீங்கள் எழுதயில்லை. உங்களைப் பற்றி கண்காட்சியை ஒழுங்குபடுத்தின ஆக்களிடடை விசாரிச்சுத் தான் விபரம் கிடைச்சது”

விஜயகாந்த் படங்களில் பேசுவது போல நீளமாக நான் பேசிய வசனம் அவருக்கு சலிப்பாக இருக்குமோ என நினைத்தாலும் இதைவிட சுருக்கமாக பேச முடியவில்லை.

“நீங்கள் என்னைப்பற்றி அறியிறதுக்கு நான் சித்திரக்காரன் இல்லைத்தம்பி.

இதுக்கு முதல் நான் படம் கீறினதம் இல்லை”

இந்தப்பதிலை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்னுடன் பேசுவதைத் தவிர்க்க இப்படிப் பதில் சொல்லுகிறாரோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவரிடம் தெரிந்த சாந்தம் கலந்த புன்னகை அப்படி இல்லையென்றது.

“உண்மையிலை நீங்கள் பார்த்த அந்தப்படம் தான் நான் முதல்முதல் கீறின படம். அதுகும் ஒரு பழைய படத்தினரை ஞாபகத்திலை கீறினது தான். அந்தக் கண்காட்சியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டாப்போலை கீறிப்போட்டு நானா வலியக் கொண்டோய்க்குடுத்தனான். அவையும் அவ்வளவு அக்கறையாய் வேண்டேலை. எண்டாலும் அங்கை வைச்சிருக்கினம் அதுக்கு நன்றி சொல்ல வேணும்”

இப்போது முன்னரிலும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஒரு அற்புதமான கலைஞன் இப்படித்தன்னை வெளிப்படுத்தாமல் - வெளிப்படுத்த விரும்பாமல் இருப்பது இந்த சமூகத்திற்கு, கலையுலகத்திற்கு ஒரு இழப்பல்லவா?

“ஏன் இப்பிடிச் சொல்லறியள். எவ்வளவு அற்புதமாய் வரைஞ்சிருக்கிறியள், நீங்கள் இன்னும் நிறைய வரைய வேணும்”

என்னுடைய கோரிக்கைக்காகவும் பழைய மாதிரியே சிரித்தார்.

“எனக்கு இந்த உயிரில்லாத விசயங்களிலை நாட்டமில்லைத் தம்பி! உயிருள்ள காரியங்கள் நிறையச் செய்ய வேண்டியிருக்குது”

எதனைச் சொல்கிறார் என்று தெரியவில்லை.

“உங்கடை படத்திலை உயிர் இருந்ததையா! அதாலைதான் உங்களைத் தேடி வரவேணும் எண்டு நினைச்சனான்”.

கொஞ்சம் அழுத்தமாகவே சொன்னேன். இப்போதும் சிரித்தார்.

“அந்தப் படத்திலை உயிரிருந்த தெண்டால் அது இதுகளிலை நான் வைச்சிருக்கிற நேசம்தான்”

என்று பேசத் தொடங்கியவர் சரளமாகப் பேசினார். தோட்டத்து மரங்களையும், செடிகளையும், வீட்டின் பின்புறமாகப் பரந்திருந்த நாற்றுமேடைகளையும் காட்டினார். மரங்களைப் பற்றிப் பேசும் போது தாய் தந்தையல்லாத அனாதைப் பிள்ளைகளைப் பற்றி, அவர்களின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி, பேசுகின்ற, கவலைகொள்கின்ற ஒரு காருண்யவானின் உணர்வு தெரிந்தது. மரம் வளர்ப்பதற்காகவும், மரக்கன்றுகளை வளர்த்து விளையோகிப்பதற்காகவுமே தன்னுடைய பெரும் பொழுதைக் கழிப்பதை அறிய முடிந்தது. ஒரு நல்ல ஓவியரைச் சந்திக்க வந்த இடத்தில் ஒரு சூழலியலாளரைச் சந்திக்கும் அனுபவம் கிடைத்தது. அவரது இயற்கை மீதான நேசிப்பின் அவதாரமே அந்த ஓவியம் என்பதும் தெரிந்தது.

“நாட்டைப் பிரிக்கிற சண்டையில் சனங்களை மட்டுமில்லை நிறைய மரங்களையும் இழந்து போனம் தம்பி! சனங்கள் இனித்திரும்பி வராதுகள். மரங்களாவது திரும்பி வரவேணும் அதுக்காகத்தான் இவ்வளவும்”

என்று சொன்னபோது முகத்தில் இதுவரை ஓட்டியிருந்த புன்னகை சிறிய இடைவேளையின் பின் மீண்டும் தொடர்ந்தது. மக்களுக்காகக் கவலைப்படுகிறரா? மரங்களுக்காகவா? அல்லது இரண்டுமா? என்று தெரியவில்லை.

வீட்டில், குறிப்பாக வீட்டுவாசலில் அரசமரம் நிற்கலாமா? பூக்கள் நிறைய இருந்தும் படங்களில் ஏன் பூக்களைக் காணவில்லை? புத்தர் கடவுள் என்றால் அவருக்கு ஏன் ஊதுபத்தி கொளுத்தப்படவில்லை? இத்தனைக்குப் பிறகும் தமிழர்கள் நாங்கள் புத்தர் படம் வைத்திருப்பது சரியானது தானா? வந்த நேரத்திலிருந்து சில சந்தேகங்கள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தன.

இப்போது எங்களுக்கிடையில் சுமுகமான அந்நியோன்யம் ஏற்பட்டிருக்க சந்தேகங்களுக்கும் விடை கிடைத்தது. மனிதர்போல மரங்களை நேசிக்கும் இந்த மனிதரால் எந்த மரத்தையும் அகற்றவோ, எந்த செடியிலிருந்தும் பூப்பறிக்கவோ முடியாது என்பது தெரிந்த போது இதுவரை தரிசிக்காத மெல்லிய மன உணர்வுகள் தரிசனமாயிற்று. இத்தனை மென்மையான மனிதர்கள் இருப்பதை அறிய ஆச்சரியமாகப்பட்டத.

“நான் அவ்வளவாய்ப் படிக்கேலைத் தம்பி, ஒன்பதாம் வகுப்போடை நிண்டிட்டன். கொஞ்சம் புத்தகங்கள் வாசிப்பன். அதைக்கொண்டுதான் உம்மோடை பேசிறன்.”

என்ற முன்னுரையுடன் ஆரம்பித்து புத்தர் கடவுள் இல்லை. அவர் ஒரு விடுதலை பெற்ற மனிதர். பௌத்தர்கள் புத்தரை வழிபடுவதில்லை. மரியாதை செலுத்துகின்றார்கள் அல்லது நினைவு கொள்கின்றார்கள். கடவுள்

என்ற ஒன்று உண்டு என்பதைப் புத்தர் மறுத்தார். எனினும் பௌத்தத்தில் தேவர்கள் என்ற ஒரு வகைப் பிறவிகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஒரு உயர்ந்த நிலையில் அல்லது வேறு பரிணாமத்தில் கர்ம விதிகளைப் புரியக் கூடியவர்கள். அவர்களும் கர்ம விதிகளுக்குக் கட்டுபட்டவர்களே. என்பதையெல்லாம் கதிர்காமத்தம்பியர் விபரிக்க அவரது அனுபவப்படிப்பின்முன்னால் எனது பல்கலைக்கழக முதுநிலைப்பட்டம் வாலறுந்து தொங்கியது.

“இந்தப் படம் என்னட்டை முப்பது வருஷமாய் இருக்குது தம்பி, நான் அரசியலோ சமயமோ பேசவில்லை. அதுகள் எனக்குத்தெரியாது. ஆனால் புத்தர் ஒரு நல்ல மனிசன். நீங்கள் காந்தி படம், விவேகானந்தர் படம் வைச்சிருக்கிற மாதிரி, நானும் வைச்சிருக்கிறன், குழப்பமான நேரத்திலை அவரைப் பாத்தால் மனதுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும் அவ்வளவு தான்.” கதிர்காமத்தம்பியர் புத்தர் சொன்ன நற்காட்சி. நல்லெண்ணம், நன்மொழி, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நந்தியானம் என்ற எட்டு நெறிகளிலும் தெளிவாக இருந்தார்.

பதில் தெளிவானதாக இருந்தது. ஆனால் நாட்டின் நடைமுறை வேறானதாக இருக்க எனக்குள் குழப்பம்தான் எஞ்சியது.

“அப்படியெண்டால் புத்தர் நல்ல மனிசன், அவர் சொன்னதும் சரி, இவங்கள் இந்த சிங்களவர்தான் எல்லாத்தையும் பிழையாக்கிப் போட்டாங்கள் அப்பிடியே ஐயா?”

என்னுடைய இந்தக்கேள்விக்கு கொஞ்சம் விசாலமாகவே சிரித்தார்.

“தம்பி! நான் சொல்லுறன் எண்டு குறைநினையாதையும், உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச சிங்களவர் வேறை, உண்மையான சிங்களவர் வேறை. உண்மையிலை எங்கடையாக்களை விட சிங்களவன் நல்லவன். அழகுணர்ச்சியும் மனிதாபிமானமும் உள்ளவன். உபசரிப்பும் நன்றியும் உள்ளவன். அவங்களை நீங்கள் ஒரு சுடலையிலை குடியிருத்தினாலும், வீடு மாதிரி ஆக்கி வைச்சிருப்பாங்கள். எங்கடையாக்களை ஒரு வீட்டிலை குடியிருத்தினாலும் சுடலை மாதிரி ஆக்கி வைச்சிருப்பாங்கள்”.

என்று சொன்னபோது இந்தச் சந்திப்பில் இதுவரை அவரைப்பற்றி என்னிடம் உருவாகியிருந்த பிம்பம் உதிரத்தொடங்கியது.

“மடைத்தனமாய்க் கதைக்கிறார், இப்பிடியானவை இருக்கிற வரைக்கும் எங்கடை சனத்துக்கு விடியாது. மரங்களை நேசிக்கிற அளவுக்கு இனத்தையும் மக்களையும் மண்ணையும் நேசிக்கத் தெரியாத ஆக்கள்” என்ற மன ஆதங்கத்தோடு விடைபெற வேண்டியிருந்தது.

III. ஞானம்

குருநாகல் நகரத்திற்கு முன்பாக இப்பாக முவ என்ற பெயர்ப்பலகை தெரிந்தவுடன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும்படி கெழுனு சொல்லியிருந்தான். இதை நான் பஸ் நடத்துனரிடமும் பல தடவைகள் சொல்லியாகி விட்டது. தம்புள்ள வந்ததிலிருந்து இப்பாக முவ என்ற பெயர்ப்பலகைக்காக விரிந்த விழிகள் இரவு இரண்டு மணித்தாக்கத்தையும் வென்றிருந்தன.

“ஏ ஐயா ஓயா பஹிண்ட்”

என நடத்துனர் என்னை விளித்த போது

பதற்றத்தில் திடீரென எழும்பி தள்ளாடி விழுந்து நான் கொண்டு வந்த பெரிய உரப்பை மூடையினை இறக்குவதற்கு வசதியாக பின் கதவினைத் திறக்கும்படி கேட்ட போது,

“ஏக்கத் கெனலா இஸ்ஸறாட்ட எண்ட”

என மூடையுடன் முன்பக்கம் வரும்படி ஏறத்தாழ மிரட்டினான். யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் ஏற்றும் போது இருந்த பணிவும் மரியாதையும் வழிநெடுகிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காணாமல் போய் இப்போது மிரட்டல் தெரிந்தது. பின்புறத்திலிருந்து இழுத்து வந்த மூடையுடன், பஸ் நடைபாதைக்கு குறுக்கே கால்நீட்டி ஆசனத்தில் உறங்கும் பயணிகளை பயம் கலந்த மரியாதையோடு கடந்து முன்பக்கம் வந்த போது அவன் இறங்கச் சொன்ன இடத்திலிருந்து பதினைந்து கிலோமீற்றர் கடந்திருந்தது.

இறங்கிய இடம் இப்பாகமுவ தானா தெரியவில்லை. இரவு இரண்டரை மணிக்கு யாரிடம் கேட்பது. கேட்பதற்கு ஆளிருந்தாலும் கேட்கப்பயமாக இருந்தது. முன்பின் தெரியாத இடம். தமிழன் என்று தெரிந்தால் என்ன பிசகாகுமோ தெரியவில்லை. இறங்கிய வுடன் கெழுனு தனக்கு போன் பண்ணச் சொல்லியிருந்தான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வர அதிகாலையாகும் என்ற அவனது கணிப்பைப் பொய்யாக்கி பஸ்காரன் இரண்டரை மணிக்கு கொண்டு வந்து இப்படி இக்கட்டில் விட்டிருக்கிறான். கைவசம் இருந்த சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தபோது ஒரு தெம்பு பிறந்தது. இறங்கி நின்ற இடத்திற்கு எதிர்ப்பக்கம் ஒரு பெற்றோல் நிலையம் தெரிந்தது. கெழுனுவிற்கு அடையாளம் சொல்ல இது வசதியாக இருக்கும்.

இந்தப் பயணத்தை தவிர்த்திருக்கலாம்

என்று இப்போது தோன்றியது. யப்பான் தயாரிப்பு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்க குருநாகல்தான் வாய்ப்பான இடம் என்று யாரோ சொன்னதை நம்பி எப்போதோ வேலை விடயமாக கொழும்பு போன போது அறிமுகமான கெழுனுவின் தொலைபேசி இலக்கத்தை போன வருட டயறியில் தேடிப்பிடித்து தொடர்பு கொண்ட போது,

“ஹலோ கணேஸ் மஹாத்தா

குட்மோனிங்”

என்ற பதிலில் அதிர்ந்து போனேன். கொழும்பில் மூன்று நாள் பயிற்சிப்பட்டறை ஒன்றின் போது இரண்டாம் நாள் எதேச்சையாக எனக்கருகில் அமர்ந்தவனிடம் (எனது சிங்கள ஞானத்தை யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களுக்கு காட்டுவதற்காக) பேச்சுக் கொடுக்கப் போய் அந்த நட்பு மறுநாள் வரை தொடர்ந்தது. பிரியும்போது எனது தொலைபேசி இலக்கம் கேட்டு நான் எழுதிக்கொடுக்க நன்றி சொல்லிப் பெற்றுக்கொண்டான். நான் கேட்காமலே தனது இலக்கத்தை என் டயறியில் எழுதி கெழுனு விஜேரத்தின - குருநாகல என்று எழுதி வைத்தான். என் இலக்கத்தை ஞாபகமாக சேமித்து வைத்திருப்பான் என்றோ, என்னை ஞாபகம் வைத்திருப்பான் என்றோ நான் நம்பியிருக்கவில்லை.

கெழுனு கொடுத்த நம்பிக்கையில் அவனை மட்டுமே நம்பி குருநாகல் புறப்பட்டது பிசகாசி விட்டது. இப்போது இரண்டரை மணி இரவில் இந்த வீதியில் நிற்கவேண்டியிருக்கிறது. அவனைத் தொடர்பு கொள்வதை விட வேறு வழியிருக்கவில்லை.

ரெலிபோன் அடித்த சில விநாடிகளிலேயே,
“ஹலோ கணேஸ் மஹாத்தா, தங்

கொஹேத இன்னே?

என்றவனுக்கு நான் நிற்கும் இடத்தைச் சொல்ல எனக்கு தெரியவில்லை. எனக்காக விழித்திருந்தானோ, அல்லது எதேச்சையாக அவன் எழுந்த நேரம் தொலைபேசி ஒலித்திருக்குமோ தெரியவில்லை. நான் தரையிறங்கி விட்டதையும் ஆசிரி என்று நான் நிற்குமிடத்தில் உள்ள பெயர்ப்பலகையில் எழுதியிருப்பதையும் பெற்றோல் நிலையம் இருப்பதையும் சொன்னபோது அதிர்ந்தது தெரிந்தது.

“ஓஹேம இன்ன மங் தவ டிக்கங்கின் என்னங்?” என்ற பதில் நம்பிக்கையைத் தந்தது. அவன் சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் எனக்கு இப்படியே நிற்பதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை.

இருபது நிமிடத்தில் என்னருகில் இருந்தான். மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறத்தாழ அரை மணித்தியாலம் நான் வந்த திசையிலேயே ஓடி பிரதான வீதியில் இருந்து உட்புற வீதியொன்றிற்கு இறங்கியதுபோது தான் நான் இறங்கவேண்டிய இடத்தைவிட்டு இருபது கிலோமீற்றர் வரை தள்ளிப் போயிருக்கிறேன் என்பது தெரிந்தது.

அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கு கெழுனு வீட்டில் எல்லோரும் விழிப்பாக இருந்தார்கள். நீண்டநாள் பழகியவனைப்போல வரவேற்றார்கள். பயணத்தில் வாந்திவரும் எனப்பயந்து சாப்பாட்டைத் தவிர்த்திருந்த எனக்கு இப்போது பசி தாங்க முடியவில்லை. குளித்து விட்டு சாப்பிட வரும்படி அழைத்தார்கள்.

“சிங்களவன் நல்லவன். அழகுணர்ச்சியும் மனிதாபிமானமும் உள்ளவன்.”

என்று சொன்ன கதிர்காமத்தம்பியர் ஞாபகத்திற்கு வந்தார். அவருக்கும் கெழுனு

வீட்டாரைத் தெரிந்திருக்கமோ தெரியவில்லை.

காலை ஏழு மணிக்கு கண்விழித்த போது இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படுத்தால் என்ன என்று தோன்றியது. நான் படுத்திருந்த அறையில் கெழுனுவின் பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் பாடசாலைக்காக புத்தகப்பையை தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இது அவர்களுடைய அறையாக இருக்கவேண்டும். இருவருக்கும் ஓரிரு வயது வித்தியாசம் இருக்கலாம். இளையவனாகத் தெரிந்த பன்னிரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க மகன் நான் எழுந்ததைப் பார்த்ததும் வெளியே ஓடினான். நான் எழுந்த விட்டதைத் தந்தைக்குத் தெரியப்படுத்தியிருக்கவேண்டும்.

குடும்பமாக காலை வணக்கம் சொன்னார்கள். நான் குளித்துச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட போது பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்ல தயாராக இருந்தார்கள். காலை வேளைகளில் எங்கள் வீடுகளில் தெரியும் பதட்டம் தெரியவில்லை. அருகில் வந்து

“அங்கிள்! அப்பி பாசலட்ட கீங் எழு” என்றவர்கள் அடுத்து செய்த செயல் நான் ஒருபோதும் எதிர்பாராதது. திடீரென எதிர்பாராத விதமாக என் காலைத் தொட்டார்கள். பதறிப்போனேன். எனக்கு இது பழக்கமில்லாதது. என்னால் செய்ய முடியாதது கூட, வெறுமனே தலையைத் தொடுவதைத் தவிர எதுவும் சொல்லத்தெரியவில்லை. தெரியவில்லை என்பதை விட முடியவில்லை என்பதே சரியானது மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைச்சரை வணங்க மறுத்த மாணவன் பற்றிய இணையத்தள செய்திக்கு

“நாங்கள் இழந்தவைகள் பல இருந்தாலும் தன்மானத்தை இழக்க வில்லை என்பதை நிரூபித்து விட்டான்” என்று பின்னூட்டமிட்டிருந்தேன்.

குருநாகல் பயணம் முடிந்து ஊருக்குப் போனவுடன் ஒரு தடவை கதிர்காமத்தம்பி யரை சந்திக்க வேண்டும் என்று மனது சொல்லியது.

கதிர்காமத்தம்பி ஐயா வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே இந்த இரண்டு வார இடை வெளியில் ஒரு மாறுபாடு தெரிந்தது. முற்றத்தில் இருந்த மேடையும் துளசிச் செடியும் காணாமல் போயிருப்பது தெரிந்தது. முதல் நாள் பார்த்த புன்னகை கொஞ்சம் தேய்ந்திருக்க கதிர்காமத்தம்பி ஐயா

“வாரும் வாரும் முந்தநாளும் உம்மைப்பற்றி யோசிச்சனான்” என்று வரவேற்றார்.

“ஓம் ஐயா ஒருக்கால் குருநாகல் போகவேண்டியிருந்தது. நேற்றுத்தான் வந்தனான். உங்களையும் ஒருக்கால் பாத்திட்டு போவம் எண்டு வந்தனான்”

சம்பிரதாயமான உரையாடல்கள் முடிந்து

“எங்கை ஐயா இதிலை நிண்ட துளசியைக் காணயில்லை?”

வேதனையுடன் தலையை ஆட்டினார். மேலே கையைக் காட்டி பெருமூச்சு விட்டார். நிமிர்ந்து பார்த்த எனக்கு மின்சார அதிர்ச்சி, அரச மரத்தின் கிளைகள் எல்லாம் முழுமையாக வெட்டப்பட்டு மரம் ஒற்றைத் தடியாக எஞ்சியிருக்க,

“ஐயா!!!!!!!!!!!!!! ??????????????”

என்ற எனது ஆச்சரியக்குறிகளுக்கும் கேள்விக்குறிகளுக்கும் அவரிடம் பதில் இல்லை. கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட கொலைகாரனின் பதட்டம் தெரிந்தது.

“இந்த மரக்கொப்புகளை வெட்டேக்கை அது துளசிக்கு மேலை விழுந்து மேடையும் சாடியும் உடைஞ்சு போய்ச்சுது தம்பி - இன்னொரு துளசிக்கண்டு வைக்க வேணும்.” என்ற பதிலில் ஒரு வைராக்கியம் தெரிந்தது. சில நேரத்தில் சில மனிதர்கள், துளசிமாடம் என்று மனதில் ‘பல நாவல் தலைப்புக்கள் வந்து போக எதுவும் புரியாமல் நின்ற என்னை அவர் பார்த்த பார்வையில் தெரிந்த வேதனையின் ஆழம் விபரிக்க முடியாதது.

“போன கிழமை எங்கடை ஊருக்கு ஆக்களை விடுகினம் எண்டு காணி பார்க்கப் போனனான் தம்பி. காணியிருக்குது ஆனால் அது எங்களுக்கு இல்லையாம்.”

இப்போதுதான் கதிர்காமத்தம்பியரின் பூர்வாச்சிரமம் எனக்கும் வாசகருக்கும் அறிமுகமாக இருப்பதொரு வருடங்களாக தவழ்ந்த மண்ணைப் பிரிந்த ஏக்கத்தோடு வாழ்ந்திருப்பது தெரிந்தது. தொண்ணூறு களில் பிரிந்த தாய் நிலத்தை கடந்த வாரம் சென்று பார்க்கவும் மீள்குடியேறவும் அனுமதி கிடைத்த போதும் இவரது வீடு மட்டும் அனுமதிக்கப்படாதிருந்தது. அவர்களின் வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்திருந்த அரச மரத்தின் கீழ் அவர் நேசித்த புத்தர் அடாத்தாக அமர்ந்துகொண்டு இவரது காணி உரிமையை நிராகரித்தார்.

“அந்தக்காணி இனிக்கிடைக்காது தம்பி, அதை மறந்திட வேண்டியதுதான் அது பரவாயில்லை. ஆனால் இந்தக் காணியையும் விட மாட்டார்கள் போலை கிடக்குது”

என்றவரைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. காணி போய்விட்ட கவலையில் புத்தி பேதலித்துப் போயிருப்பாரோ? என்று தோன்றியது. இடப்பெயர்வின் பின் இவர் வாங்கி சோலையாக மாற்றியிருந்த இந்தக் காணியில் இருந்த அரசமரம் இவரது அர்த்தமில்லாத பயத்திற்குப் பலியாகியிருக்க வேண்டும். மரத்தை முழுமையாக வெட்ட சட்டம் அனுமதிக்காது என்பது தெரிந்து கிளைகளை மட்டும் வெட்டியிருக்கிறார்.

“ஏன் ஐயா அப்பிடிச் சொல்லுறியள், குடியிருக்கிற காணியை ஒருத்தரும் பிடிக்க மாட்டினம்.” எனது ஆறுதல் வார்த்தைகள் அவரைத் திருப்திப்படுத்திய தாகத் தெரியவில்லை.

“அப்படியில்லைத்தம்பி இந்த ஏரியா விலை அரசாங்கக் கட்டிடம் ஒண்டு கட்டிறத்துக்கு அரை ஏக்கர் காணி வேணுமாம். இந்தக் காணியை விலைக் குத்தரச்சொல்லி போன கிழமை மூண்டு தரம் வந்திட்டாங்கள். எனக்குப் பாவை விளங்காதெண்டு நினைச்சு அரச மரம் நிக்கிறதாலை இதுதான் பொருத்தமான காணியெண்டு தங்களுக்கை கதைக் கிறாங்கள்.”

நிலைமையின் விபரீதம் விளங்க எனக்குள்ளும் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. இந்த ஜீவகாருண்யனின் மன அதிர்வுகள் என்னையும் தொட்டதோ தெரியவில்லை. சர்ச்சைக்குரிய இந்த அரச மரத்தை

ஒருமுறை தொட்டுப்பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. மரத்தைத் தொட எத்தனித்த என்னை நெருப்பைத் தொட எத்தனிக்கும் குழந்தையை விலக்குவது போன்ற பட்டத்துடன் அவசரமாக விலக்கினார்.

“தம்பி இஞ்சாலை வாரும் அதிலை அசிட் ஊத்தியிருக்கு”

இப்போது உண்மையில் திராவகம் பட்டது போலத்தான் இருந்தது. என்னைப் பார்த்த பார்வையில் தெரிந்தது பயமா? குற்ற உணர்ச்சியா? வேதனையா? புத்திர சோகமா தெரியவில்லை?

“மனக்குழப்பமெண்டால் புத்தரைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்தால் மனதுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும், இப்ப புத்தரே பிரச்சினையெண்டால் என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியேல்லை. தம்பி இந்த மண்ணெண்டாலும் எனக்கு வேணும்” யாரிடம் யாசிக்கிறார் என்று தெரியவில்லை. தொண்டையைத் துக்கம் அடைப்பது தெரிந்தது. கண்களில் கண்ணீர்.

நான் பார்த்த பௌத்தர்களும், கதிர்காமத்தம்பியர் சொன்ன புத்தரும் நல்லவர்கள் தானே? அவர்களின் உறவும் போதனையும் அன்பையும் ஜீவ காருண்யத்தையும் தானே வளர்க்க வேண்டும். ஆனால் இங்கே எல்லாம் தலைகீழாக இருப்பது ஏனென்று தெரியவில்லை. எங்கேயோ தவறிருப்பது தெரிந்தது. எங்கே என்று யோசிக்க தலை சுற்றியது. எல்லாம் இருட்டுவது போல இருந்தது.

(சமகாலம் தழுவிய கற்பனைகள்)

உட்பின் பண்பாட்டுக் கோலங்களில்

ஒன்றே சித்திரைச் செவ்வாய்

- உடப்பூர் வீரசொக்கன் -

கிராமப்புற நினைவோட்டங்களில் நிகழ்த்தப்பட்டு வரும் கலை வடிவங்கள் அந்தக் கிராமப் புறச் சூழலுக்கேற்ற முறைமைகளிலும், மக்கள் குழுமங்களின் வாழ்வியல் பண்புக்கேற்ற புற நிலைகளிலும் உருவமைக்கப்படுகின்றன. அந்தக் கலை பண்பாட்டுக் கோலங்கள் அம்மக்களின் இருப்பையும் செந்நெறிகளையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

தென்னிந்திய புற நிலைச் சூழலைக் கொண்ட உடப்புப் பிரதேச கலை வடிவங்கள் தமக்கேற்ற விழுமியப் பண்புக்கேற்ப தனிச் சிறப்புப் பெற்று விளங்கி வருகின்றன. பெரும்பான்மை இனக்குழுமங்களின் தொடர்புகளாலும் பல்வேறு தாக்கங்களாலும் மறைந்தும் சிதைந்தும் உருமாறிப் போய் உள்ளன பல.

வட, கிழக்கு, மலையகத்தைத் தவிரந்து வடமேல் கரையில் தமிழர்களின் இருப்பையும் தனித்துவத்தையும் பேணும் இடமாக உடப்புப் பிரதேசம் அமைந்துள்ளது. இம் மண்ணின் மரபுகள் கலை வடிவங்கள், இன்னமும் பேணப்பட்டு வருகின்றன. பழமை என்பது இவ்வூர் மக்களின் பண்பாட்டுக் கோலங்களில் ஒன்றாகும்.

இவ்வூர் மக்களின் வாழ்வாதாரம், சமய நெறி முறைகள், கலாசார விழுமியப் பண்புகளை தனித்துவத்துடன் பேணி; அதை

முன்னெடுத்து வரும் நிகழ்வாக இருப்பதே “சித்திரைச் செவ்வாய்” எனப்படும் முளைக் கொட்டு கலை வடிவமாகும்.

இந்த சித்திரைச் செவ்வாய் உற்சவம் தனித்துவம் கொண்டது. இது இம்மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றிய நிகழ்வாகவும்; மன நிறைவு கொண்ட உற்சவமாகவும். நிகழ்வது என்றால் மிகையல்ல.

எமது ஈழத்திரு நாட்டில் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் கிராமங்களிலும் பல்வேறு கலை வடிவங்கள் விளங்கி வருகின்றன. ஆனால் இதற்கெல்லாம் கால் கோள் இடும் கலை வடிவமாக இருப்பது சித்திரைச் செவ்வாய் எனப்படும் முளைக்கொட்டு உற்சவமாகும்.

இம்முளைக்கொட்டு நிகழ்கலை தென்னிந்தியாவில் ‘ஓயில் கும்மியாக கொண்டாடப்படுகின்றது. ஆனால் இந்த முளைக்கொட்டு உற்சவம் எமது நாட்டில் எந்தப் பிரதேசத்திலும் நடைபெறுவதில்லை’ உடப்பில் மட்டுமே இந்தக் கலை நிகழ்வு அரங்கேறுகிறது.

உடப்புமக்கள் தமக்கே உள்ள பாணியில் பழைய மரபுகளைப் பேணியும், முன்னோர்கள் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய சமய முறைமைகளைக் கடைப்பிடித்து இன்னமும் தமது பாரம்பரிய தெய்வம்ச புற நிகழ்வுடன் இந்தச் சித்திரைச் செவ்வாயை மரபுடன் கொண்டாடிக் குதாகலிக்கின்றார்கள்.

இந்தச் சித்திரைச் செவ்வாய் என்பது சித்திரை மாதத்தில் வரும் ஒரு செவ்வாய்க் கிழமையில் மாரியம்மனுக்கு பச்சைக் குடல் அல்லது இரதம் அமைத்துக் கும்பம் வைத்து பெண்களும், ஆண்களுமாக கும்பக்குடலை வளைய, வளைய வந்து முளைக் கொட்டிப் பாடி ஆடுவதே ஆகும். செவ்வாய்க் கிழமை களில் இத்திருநாளைக் கொண்டாடுவதால் “செவ்வாய்” என பெயர்வந்தது.

சூரியன் வருடத்தில் பன்னிரண்டு இராசிகளிலும் வலம் வருகின்றான். வருடத்தில் முதல் புகும் இராசி மேடம் எனப்படும். இந்த இராசியில் சித்திரை நட்சத்திரம் முதல் அமைந்துள்ளது. ஆதலால் இதனைச் சித்திரை மாதம் எனச் சோதிடம் சொல்லுகின்றது. எனவே வான சாஸ்திரப் படியும் சோதிட தத்துவப்படியும் சித்திரை, வருடத்தில் முதல் மாதமாகும். இம்மாதத்தில் தமது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அதாவது வாழ்வு முழுவதும், வருடம் தோறும் சீரும் சிறப்பும், செல்வங்களும் பெற்று வாழ்வதற்காகத் தத்துவரீதியாக அமைத்துக் கொண்டதே இந்தத் திருநாள்.

பராரை என்றும், மகாமாயா என்றும் சொல்லப்படுகின்ற ஆதார சக்தி தான் சகல புவனங்களையும் காக்கின்றது. இந்தச் சக்தியையே நவசக்தியாகக் கண்டார்கள். மாரி என்றும் ஆதார சக்தியாகவும் வழிபட்டார்கள். பௌதிக மாற்றங்களான மழை, புயல், காற்று ஆகியவற்றுக்கும் இவளே மூலம் எனவும் உணர்ந்தனர். எனவே இச் சக்திக்கு வருட முதலிலே வழிபாடு செய்து அவளின் ஆசியைப் பெற்றால் சகல

தொழிலும் பெருகும் என நம்பினர். இது இவ் விழாவுக்கான அடிப்படைத் தத்துவமாகும்.

வாரத்திலுள்ள ஏழு நாட்களும் ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கு பிரீதியானது. அதன்படி செவ்வாய் கிழமை மாரிக்கு ஏற்ற நாளாகும். ஆகவே தான் சித்திரை வருடத் தொடக்க நாள் செவ்வாய்த் திருவிழாவாகவும் அமைந்ததுண்டு.

முக்கியமான தானியங்கள் தொகுக்கப்பட்டன. இவையே நவதானியங்கள். நவசக்திகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தானியம் பொருந்தும் படியானது. நவம் என்பது இளமை, புதுமை என்று பொருள் தரும். இளமையானதும், புதுமையானதும் நவரசமானதுமான வாழ்க்கை அமையட்டும் என்பதே நவதானியங்கள் கூறும் விளக்கமாகும். கடலை, பயறு, சோளம், எள்ளு, மொச்சை, காணம், நெல், குரக்கன், சாமை ஆகியன நவதானியங்களாகும். இவைகள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான உணவாகும். மூலமான உணவுகளைத் தெய்வமாக மதித்து வளர்த்து பூசை செய்து வணங்குவதே முளை வளர்க்கும் செயலில் காணப்படும் உண்மையாகும்.

தமிழகத்தில் இதனை பாரி எடுப்பு, எருது தட்டு, முளைக் கொட்டு என்றெல்லாம் மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம் மாறுபட்டு அழைக்கின்றனர். இவ்வாறு கொண்டாடப்பட்டு வரும் இத்திருநாள் உடப்பிலும் காலகாலமாக நிகழ்ந்து வருகின்றது.

ஆண்களின் கண்களில் படாமல் பாலிகை வளர்க்கப்படும். ஒவ்வொரு நாளும் காலை

யிலும், மாலையிலும் நீராடி நவதானியத்தால் பதிக்கப்பட்ட பாலிகைகளுக்கு நீர் வார்த்து மலர் தூபம் காட்டி குனிந்து கைகொட்டி வளைந்து, வளைந்து ஆடுவார்கள். இதனால் பாடிக் கொட்டுவதை முளைக்கொட்டு என்பார்.

பூப்படையாத பெண்களே பெரும்பாலும் பரிசுத்தமானதால் நமது ஊரில் பாலிகை வளர்ப்பதற்கு என்ற சிறுமியர் ஒன்று கூடி செவ்வாய்க்கு பத்து தினங்களுக்கு முன் நவதானியங்களைப் பதிய வைப்பார். இதனை கோவில் அல்லது வீட்டின் தனியான மண்டபத்தில் வைத்து வளர்ப்பார். இறுக்கமான பாதுகாப்புடன் நடைபெறும். காலையும், மாலையும் பாலிகைக்கு நீராடிய பெண்கள் ஈர உடையுடன் “நீர் கொடுத்தல்” செய்வர். அதனைத் தூபமிட்டு பிரார்த்திப்பார். ஒன்று விட்டு ஒரு நாள் மாலை வேளையில் பாலிகைகளை முற்றத்தில் வைத்து சிறிது நேரம் கூடி, பாடி, கொட்டி முளைக்கொட்டுவர். இவ்வாறு பத்துத் தினங்கள் நிகழும் அச்சமயம் பாடும் பாடல் இது.

செவ்வாயும் எருவெடுத்து
செவந்தச் சித்திர கோலமிட்டு
கோலமிட்டு குரைவையிட்டு
குங்குமத்தால் நீராடி

.....

.....

சித்திரை மாதத்தில்
செவந்த சித்திரை கோலமிட்டு

.....

.....

.....

ஓரா நாள் முளை வளர்ந்து
ஒங்கி வளருமாம் மாரி முளை

.....

.....

.....

பத்தாம் நாள் முளை வளர்ந்து
பற்றிப் படருமாம் மாசி முளை என்று
இவ்வகையான தெம்மாங்குப் பாடல்களைப்
பாடி மகிழ்வார்கள்.

இவ்விழாவின் இறுதித் தினம் தெய்வாம்சம்
கொண்டதாகும். கும்பமும் பாலிகையும்
மத்தள தாளப் பாடலும் ஊர்வலம் வந்து
உடப்பு ஸ்ரீகாளியம்மன் கோவில் முன்றலில்
முன் வைத்து முளைக் கொட்டி இறுதியாக
கடலோரத்தில் வைத்துக் கொட்டுவார்கள்.
இங்கே ஐதிகமான பல பாடல்கள் பாடப்படும்.

“சிந்தாமல் சிதறாமல் வளர்த்தேனம்மா
முளைய

தீர்த்த ஆற்றுங் கரைதனிலே போராயம்மா
முளைய

வாடாமல் வசங்காமல் வளர்த்தேனம்மா
முளைய

வைகையாற்றங் கரைதனிலே போராயம்மா
முளைய

வளர்ந்து வரும் இக்காலச் சூழலில்
எத்தனையோ, மாற்றங்களும்; புதிய கலை
வடிவங்கள் புது இரத்தம் பாய்ச்சி புதுமை
பெற்று வரும் வேளையில் தமது மரபை;
அதன் சார்பான தன்மைகளைப் பாதுகாத்து
பல இடையூறுகளைத் தாண்டி தமது
பழைமையைப் பாதுகாத்து பேணிவரு
கின்றார்கள் உடப்பூர் மக்கள்.

கலை வடிவங் கொண்ட இச்சித்திரைச்
செவ்வாய் நிகழ்வை ஒரு முறை பார்த்து
மகிழ்வது எமது கடமையாகும்.

பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்

(பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் - ஒரு கண்ணோட்டம்)

- திருமதி உமா வைத்திலிங்கம் -

பண்பாடு ஒரு விளக்கம்:

பண்+படு = பண்பாடு எனபுணர்நிலை அடைதலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கினால் அதன் பொருள் பரந்து பட்டது. பண் என்பது இராகம் எனப் பொருள் உணர்த்தினாலும் சீர்மை, திருத்தம், ஒழுங்கு, செம்மை, முறைமை, என்னும் பொருள்களையும் கொண்டுள்ளது. வருமொழியான படு என்பது பாடு என நெடிராறொடறயிற்று. படு, என்பதற்கு அனுபவி, வருத்து, அதிகம், படுதல், உள்ளாதல் போன்ற பொருள்கள் அகராதிகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இனி இவ்விருசொற்களையும் சேர்த்து நோக்கும் போது பண்பாடு என்பது சீர்மைப்படு, ஒழுங்கிற்கு உள்ளாகு, செம்மைப்படு, முறைமையாகச் செயலாற்று, என்பன போன்ற கருத்துக்களைக் குறித்து நிற்கின்றது. இதன் அடிப்படையில் பண்பாடு என்பது மனித சமுதாயத்தின் மனச் செம்மைப்பாடு வளர்ந்த நிலையை விளக்குகிறது. 'பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்' என்ற நெய்தற் கலித்தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் 'உலக ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகுதல், என விளக்கம் அளித்துள்ளார். இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து, 'உலகத்தில் - சமுதாயத்தில் நிலவும் ஒழுக்கத்தை அறிந்து அதனை கடைப்பிடித்து ஒழுகும் மனித நடத்தையே பண்பாடு' என அறிஞர்கள் வரையறுத்துள்ளனர்.

பண்பாட்டின் தன்மை:

மேன்மையான மரபு வழிப்பட்ட நம்பிக்கைகளும் அதன் கூறுகளுமே பண்

பாட்டைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஆகவே இரு தனிநபர்களின் பண்பாடு, குடும்பத்தில் ஆரம்பித்து சமூகத்தில் கரைந்து விடவேண்டும். சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் நாட்டுப் பண்பாட்டுடன் கரைந்து, சமூகவாழ்வில் மேலோங்கி, உலகமக்கள் வாழ்க்கையை இயக்குகிறது. எனவே பண்பாடு என்பது ஒருசமூகத்தின் சாரமாக வெளிப்படும். அதனைபருப்பொருள் போலன்றி நுண் பொருளாகவே உணர முடியும். சுருங்கக் கூறின் ஒரு சமூகத்தின் உருவம் நாகரிக மென்றால் அதன் உள்ளடக்கம் பண்பாடாகும். திருந்திய வாழ்க்கை முறை நாகரிகம் என்றால் திருந்திய ஒழுக்கமுறை பண்பாடாகும். நாகரிகம் காலந்தோறும் மாற்றமடையும். பண்பாடு காலந்தாண்டியும் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையுடையது. பண்பாடு என்பது மனித குலத்திற்கு நூற்றாண்டு களையும் கடந்து மன அமைதியை வழங்க வல்லது என்பதை புலவர்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகப் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

பண்பாட்டைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகள்:

உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு சமூகத்தின் பண்பாடுகளும் வேறுவேறுநிலையில் அமைந்திருப்பதற்கு பல்வேறுகாரணங்கள் அடிப்படையாக அமைகின்றன. புவியியல் அமைப்பு, தட்ப வெப்பநிலை, அரசியல், சமூகம் பொருளாதாரம், சமயம், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள் என்பன பண்பாட்டைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒரு சமூகத்தார் உயர்ந்த

தாக எண்ணுகின்ற ஒரு விடயம் இன்னொரு சமூகத்திற்கு தாழ்வானதாக இருக்கும் எனவே இதில் உயர்வு தாழ்வுஎது என்று ஆராய்வதில் பிரயோசனமில்லை. அவரவர் வாழ்க்கைப்போக்கு இதுவெனத் தெளிந்து கொண்டால் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளும், வேறுபாடுகளும் இல்லாதொழியும்.

புறநானூற்றில் நடைமுறைப்பண்பாடு:

பண்பாடு என்பது சமுதாயத்திற்கும் தனி மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள உறவு நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டது எனலாம். இதனைத்தான் வள்ளுவர் 'பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம்' என விதந்தோதினார். 'உண்டால் அம்மஇவ் உலகம்' என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் இக்கருத்தை மேலும் தெளிவுபடுத்துகிறது. சங்க இலக்கியங்களையும், தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களையும் படிக்கும் போது அவற்றில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் எல்லாம் மேன்மையான உயர்சிந்தனைகளே தவிர நடைமுறை வாழ்க்கையில் பின்பற்றப் பட்டவையல்ல என்ற கருத்தே பெரும்பாலும் நிலவிவருகிறது. ஆனால் பாடல்களையும், நூற்பாக்களையும் ஆழ்ந்துகற்கும் போது அவை ஒவ்வொன்றும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டவையே என்பது தெளிவாகின்றது. தேவாமிர்தம் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் அதைப் பிறர்க்குக் கொடுக்காமல் தனித்து உண்ணமாட்டார்கள் சான்றோர்கள் என்ற உயரிய சிந்தனை நடைமுறையில் நிகழ்ந்ததே என்பதை அதியமான், அவ்வைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்தவரலாறு மெய்ப்பிக்கின்றது. மாட்சிமைக்குரிய முரசு கட்டிலில் புலவர்

பெருந்தகை உறங்க அவருக்குச் சாமரம் வீசியசேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும் பொறை - மோசிகீரனார் வரலாறு அரசனின் பெருந்தன்மைக்கு சான்றுபகர் கிறது. நெடுநல் வாடையில் வரும் பாண்டியமன்னனின் வரலாறு படுகாய முற்ற வீரர்களுக்கு ஆறுதலாக இருந்து மன்னனே மருந்திட்ட செய்தி, பாரபட்சமற்ற இளகிய சிந்தையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பழி என்றால் உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்க மாட்டார்கள் சான்றோர்கள். புலவனுக்காகத் தன் தலையையே கொடுக்கத் துணிந்த குமணமன்னனின் வரலாறு தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த நிலையை மெய்ப்பிக்கின்றது. இவ்வாறு நடைமுறைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். பாட்டின் வழிச் செய்திகளெல்லாம் பண்புடையவர்களுக்கும் உலகத்திற்குமான சார்பு நிலையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றனவேயன்றி கற்பனை உலகிற்கானவை அல்ல.

கலித்தொகையில் பண்பாட்டுக் காப்பு:

வாழ்வியல் உண்மைகளாக தமிழர் கண்டறிந்த சிந்தனைகள் பண்பாட்டின் மேன்மையைப் பறைசாற்றுகின்றன.

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு

உதவுதல்

போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப்

பிரியாமை

பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுக்குதல்

அன்பெனப்படுவது தன்கிளைசெறா

அமை

அறிவெனப்படுவது பேதையர்

சொல்நோன்றல்

செறிவுஎனப்படுவது கூறியதுமாறாஅமை
நிறைவுஎனப்படுவதுமறைபிறர்

அறியாமை

முறைஎனப்படுவதுகண்ணோடாதுஉயிர்

வெளவல்

பொறையெனப் படுவதுபோற்றாரைப்

பொறுத்தல்”

இத்தகைய பண்பாட்டின் கூறுகளான பல இலக்கியச் செய்திகள், மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்குமுள்ள ஒழுக்க உறவை நிலைப்படுத்தவென குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களாகவே அமைகின்றன.

பெண்ணின் கற்பு நெறியே ஆடவரின் வெற்றிக்கு அடிப்படை என்பதை **‘தாம்பிழையார் கேள்வர் தொழுதெழுதலால் தம் கயரும் தாம்பிழையார்’** என கலித் தொகைப் பாடல் இன்னுமொரு சமூக நடைமுறை வழிகாட்டுகிறது. கற்புடைய பெண்கள் வாழும் உலகில் வறட்சியானகாலத்திலும் மழைபெய்யும். இதை **‘வறன் ஓடின வையத்துவாந்தரும்’** என்றகலித்தொகைப் பாடலிலும் கற்பின் மேன்மைபொற்புடன் நிறுவப்படுகிறது. மக்கள் தீயவழியில் சென்றால் அவர்களுக்கு இயற்கை வளம் கிட்டாது என்பதனை **‘வள்ளிகீழ் வீழாவரைமிசைத் தேன் தொடா’** என்ற கலிப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தனக்கு ஒரு துன்பம் நேரிட்ட போது உதவியவருக்கு உதவாதவன் தானாகவே அழிவான் என்பதனை நல்லந்துவனார்

**‘ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான்
மற்றுஅவர்**

எச்சத்துள் ஆயினும் அஃது

அறியாதுவிடாதேகாண்”

எனப்பாடுகிறார். **‘கற்பித்தால் நெஞ்சமுங்கர் பகிர்ந்துண்ணான் விச்சை’** என்ற பாடல் தனக்குக் கல்விகற்றுத் தந்த ஆசிரியன் மனம் வருந்தும்படி, தன் கைப்பொருளை கல்விக் காகச் செலவிடாதவன் கல்வி நாள்தோறும் தேயும் என்கிறது.

அகநானூற்றுப் பாடலில் ஒருகாட்சி:

“வயங்குதொழிற் கலிமாத்

தாஅத் தாளினைமெல்லஒதுங்க

இடிமறந் தேமதிவலவகுவிமுகை

வாழைவான்பூ ஊமுறு புதிர்ந்த

ஒழிகுலையன்னதிரிமருப் பேற்றோடு

கணைக் காலம்பிணைக் காமர்

புணர்நிலை

கடுமான் தேரொலிக் கேட்பின்

நடுநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே”

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் சீத்தலைச் சாத்தனார் தமிழ்ப் பண்பாட்டைத் தலைவன் வழிகாட்சிப்படுத்துகிறார். வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் வினைமுற்றி தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறான். கார்காலமாதலால் வரும் வழியில் ஆண்மான் பெண்மானுடன் கூடிக் களித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவற்றின் அந்த இன்பக் கூட்டம் கலைந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக, குதிரையை நாற்றுக் கோலால் குத்திவேகமாக செலுத்தாமல், அத்தேரின் மணியொலி கேட்காதவாறு தேரினை மெதுவாகச் செலுத்துமாறு பாகனைப் பணிக்கின்றான். தன் நலனுக்காக பிற உயிர்களின் இன்பத்திற்குக்கேடு சூழ்ந்து விடக் கூடாது என எண்ணும் பண்பாட்டுணர்வு சிந்தையைத் தீட்டுகிறது. ஆண்மை முனைப்புடன் செயற்படுவதும் விரைந்து

செல்லும் ஊர்திகளில் ஏறி விரைவாகச் செல்வதும் பண்பாடன்று. தம்மைச் சேர்ந்த வர்களின் வருத்தம் கண்டு அஞ்சுவதே செல்வம் என்பதை,

“சான்றோர் செல்வம்

என்பதுசேர்ந்தோர்

புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்

மென்கண் செல்வம் என்பதுவே”

என்னும் நற்றிணைப்பாடலும் குறிப்பிடுகிறது.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் ஒருபொற்புநிலை:

பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளைத் தொகுக்கும் போது அதில் இடம் பெறவேண்டிய அரிய கருத்தொன்று குறிஞ்சிப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளது. மிக உயர்ந்த முத்துக்களாலும் மணிகளாலும் அழகுற அமைக்கப்பட்ட அணிகலன் சிதைந்துவிட்டால் அதனை செப்பணிட்டு விடமுடியும். ஆனால் ஒருவனின் சால்பும், ஒழுக்கமும், மேன்மையும் கெட்டு விட்டால் அதனைச் சீர்படுத்தி, புகழை நிலைநிறுத்த முடியாது. இதனை கபிலர்

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும்

அத்துணை

நேர்வரும் குரையகலம் கெடின் புணரும்

சால்பும் வியப்பும இயல்பும் குன்றின்

மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல்

ஆசறுகாட்சிஐயருக்கும் அந்நிலை

ஏளியஎன்னார் தொன்மருங்குஅறிஞர்”

என்று கூறுகிறார்.

முடிவுரை:

மேலும் வாய்மை,மானம், சான்றாண்மை, விருந்தோம்பல், திருமணமுறை, கற்பு என ஏராளமான பண்பாட்டுக் கூறுகளை இலக்கியங்கள் விதந்தோதுகின்றன. இவை

அனைத்தையும் தொகுத்துநோக்கும் பொழுது, சமூகப்பண்பாடும் தனிமனித ஒழுக்கமும் இணைந்து செயல்படும் போதே உலக வாழ்க்கை சிறந்து விளங்கும், இல்லையெனில் அது சிதைந்துவிடும் என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே தமிழ்ப் பண்பாடு என்பது கற்காலத்திலிருந்து தற்காலம் வரை அமைந்துள்ள சிறந்த, பழமைபொருந்திய உயர் பண்பாடாகும். பல்வேறு நாகரிக, பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகளும் காலத்திற்குக் காலம் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் திணைநிலை சார்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டன. வீரமும் காதலும் அடுத்து வந்தகாலத்தில் நீதியாக உருப்பெறுகின்றது. பல்லவர் காலத்தில் பக்தி செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. சோழர் காலத்தில் காவியங்கள் எழுச்சி பெற்றன; விஜய நகரப்பேரரசு காலத்தில் தெலுங்குப் பண்பாட்டின் ஆளுமை மேலோங்கியது. ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தில் அறிவியலும், தற்காலத்தில் தொழில் நுட்பமும் பண்பாட்டை உருவாக்குவதில் பேரிடம் வகித்துள்ளன. இவ்வாறு பல்வேறு கால கட்டங்களில் பண்பாட்டின் மேற்கட்டமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும் குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பை முற்றிலுமாகத் தளர்த்த முடியவில்லை. தமிழர் குடும்ப அமைப்பு முறை என்பது பண்பாட்டின் சிற்றலகாக இருந்தபோதிலும் அதுவே தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் காப்பகமாக இன்று வரை பேணப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு இலக்கியங்களும் உறுதுணையாக இருக்கின்றன என்பது மிகைக்கூற்றன்று.

வேப்பமரக் காற்று

- சடாகோபன் -

வேப்பமரக் காற்று வந்து

வீசவில்லை

வேலியோரச் செவ்வரத்தை

பூக்கவில்லை

தோப்புக்குயில்ப் பாட்டுமிங்கு

கேட்கவில்லை - நாங்கள்

துயிலெழும்ப காலையின்னும்

விடியவில்லை

(வேப்பமரக்)

சோற்றுப் பருக்கை கனவில்

எந்நாளும் வந்து

வாட்டும் வயித்தை என்ன செய்ய

காற்றையள்ளித் தின்றுவிட்டு

கையலம்பத் தண்ணிதேடி

பக்கத்திலே குழந்தைவந்து

பசித்துநிற்குமே - அதன்

பால்வடியும் முகமதிலும் நீர்நனையுமே

(வேப்பமரக்.....)

உற்றமும் ஊரும் ஒருநாள்ப் பிரிந்து

ஒற்றை மரநிழல் இழந்து

முற்றத்துப் பாயில்போட்ட

முத்தான நெல்மறந்து

குட்டியாடு கட்டிநிற்க

விட்டுவந்தோமே - நாங்கள்

கோடியிலே நாய்குரைக்க

ஓடி வந்தோமே

(வேப்பமரக்.....)

வேதனை உலவும் நீண்ட இரவும்

விடிந்தும் விலகா இருண்ட முகிலும்

அடிக்கடி எழுந்தலைந்து

ஓடியோடி வலுவிழந்து

வாடிவந்த மனங்களிலே

வழிமறக்குமா - இருள்

ஓடிநின்ற முகங்களிலே

ஒளி பிறக்குமா

(வேப்பமரக்.....)

நன்றி : மண்ணில் தொலைந்த மனதுதேடி

- சடாகோபன் கவிதைகள்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடுகள் சில

